

PRESS CLIPPING

Недеља 01.02.2009. год

ТЕРАТИ У ЋОШАК

Политика, 01.02.2009; Страна: РТ1

Далеко од очију - далеко од срца. Држећи се ове народне изреке, наши народни посланици неће да раде ако их не гледамо. Никако да схвате даје у овом случају ефекат потпуно обрнут. Што их човек више гледа, мање му се миле. Што потпунији увид у ток скупштинских седница, то јача одбојност према виђеном: разочарање, љутња, бес, презир... Мислећи, ваљда, да и овде важи уверење да „чега није било на телевизији, то се није ни десило“, посланици би да своју „ревност“ и „вредноћу“ доказују „сликањем“.

И док они настављају да се инате око директних ТВ преноса, да арче време на утврђивање дневног реда, да међусобна партијска трвења узимају за најважнију тему... исти онај грађанин пита се кад је, уопште узев, боље - кад његови изабраници заседају или не. Коштају га енормно у оба случаја, а ни учинак се битно не разликује. При том, све друго на Другом каналу РТСа доноси гледаоцу и више и боље. Тада му се пружа и прилика за непосреднију везу са сопственим народом (какву немају многи званични народни представници), заупознавање неких делова Србије (у које посланици никад нису крочили, а у њих се куну), за утисак о неразвијеним општинама и регионима (који, као територије, ни немају своје скупштинске заступнике). **Космет и тамошњи Срби, на пример, скрајнути су и затурени у актуелним парламентарним полемикама. Телевизија, пак, не заборавља на те крајеве и људе. Тако ће у дводелној емисији „Борчански летопис“ Миле Јаснић приказати историју села Борчане од доба Немањића до данас, представити неколицину истрајних Косоваца чија је највећа жеља да се сви из исељеничке Борчанске улице у Крагујевцу врате на завичајне обронке Копаноника и проследити поруку староседелаца „онима у фотељама“ да би могли да се побрину за заштиту и опстанак свог народа бар колико и за „очување стоке и неких животиња“.**

Истима у власти могао би да буде упућен и језгровит одговор избеглице приспелог на Стару планину, који на питање аутора Драгана Ристића може ли се живети од сече дрва одговара: „Не да умријет“. Документарна серија „Траг“ снима се на забитим местим о којима оставља траг, трагајући за причама које само на први поглед не изгледају медијски атрактивне. И друге екипе РТСа одлазе до завејаних пештерских заселака и усамљених војвођанских салаша, до приградских ромских махала и испражњених пограничних варошица и сведоче о људима који се пате и радују, трпе и стварају, венчавају и рађају децу, обнављају порушене куће и крче запуштене винограде... Такви се срећу у емисијама „Квадратура круга“, „48 сати свадба“, „Време је за бебе“, „Животи стандарди“... Тај свети појединци из народа најчешће побуђују у гледаоцу осећања потпуно супротна онима које изазивају народни посланици. Дакле, позитивна. Дода ли се томе да уобичајени програмски распоред, кад га не поремети скупштинско заседање, нуди емисије које образују, култивишу, оплемењују (и још и врхунски спорт) јасно је колико је гледалиште на губитку посланичком узурпацијом ТВ простора. Неки посебан

скупштински канал највише је што заслужују. Па да народ одахне, бар што их не гледа. А да се они, тако отерани у ћошак, ако бог да постиде и уозбиље.

ПОМАЖУ И ДОНАТОРИ И ОПШТИНА

Блиц, 01.02.2009; Страна: 30

Коло српских сестара у Пироту обновило рад 1997.

Имамо тренутно 56 сталних чланица, од којих је активно двадесетак које учествују у свим нашим акцијама. Две трећине чланица су пензионерке. У Колу има лекарки, професорки, учитељица, васпитачица, домаћица, каже педијатар др Негица Пејић, председница Месног одбора Кола српских сестара у Пироту.

Рад Кола обновљен је 1997. у веома тешким условима и у време када је у Пирот дошло на стотине избеглица из Хрватске и Босне и Херцеговине.

– Многи од тих људи су били у избегличком насељу „Четврти километар“ крај Пирота и другим избегличким центрима, а ми смо хтеле да им живот учинимо хуманијим. Дакле, минули период обележиле су највише хуманитарне активности али и културно-просветни рад. Мислим да смо свих ових година имали значајан утицај у нашој средини – каже др Пејић.

Она наглашава да је пиротски Одбор познат по неколико традиционалних акција – за Материце, пре свега.

– Првих година смо у зависности од пара и броја добротвора и донатора окупљале децу без родитељског старања, сирочад и сиромашне. Уназад неколико година Материце су биле посвећене деци оболелој од хроничних и малигних болести од друге до 15. године. У 2007. и 2008. смо с пројектом „Материце“ конкурисале код општине. Претпрошле године смо добиле 130.000, а прошле године 190.000 динара за 85 болесне деце. Две трећине деце је из сиромашних породица, а седморо чак без једног или оба родитеља. Делили смо им хигијенске и пакете с храном – каже др Пејић.

– Ту је и наша стална акција посете деци без родитељског старања у Интернату у Стрелцу крај Бабушнице. Деци у том интернату купујемо оно што им је тренутно најпотребније, овог пута то су биле чизмице, тренерке и патике. На нивоу града имамо годишње понекад и више од стотину захтева да некоме помогнемо. Реагујемо и на позиве грађана који нам сугеришу да је некој породици потребна помоћ, јер често је људе срамота да помоћ сами потраже – закључује др Пејић.

Антрфиле:

Преваранти се увек снађу

Има много људи који често добијају нашу помоћ, понекад и неоправдано. Дешава се онда да неки од таквих којима смо обезбедили, рецимо, шпорет или гардеробу, то касније продају, прича др Пејић.

У ШКОЛСКИМ КЛУПАМА САМО ОСАМ ЂАКА

Политика, 01.02.2009; Страна: А32

Некада је у првом разреду и то у само једном одељењу било 68 ученика, муслимана и Срба заједно. Некада се у Поткозари учио српски језик и ником то није сметало

Ново Горажде – Ово је прича о Поткозари, насеобини у новогоражданској општини у којој су све куће само допола обновљене пошто су за време последњег рата углавном све порушене.

Деведесет и прве овде је било готово двеста домаћинстава, са око хиљаду сељана. Данас је једва половина и кућа и душа у њима... У школи је пре рата било шездесетак ученика, а данас само осам.

Насеобина је добила име по планини Козари, некада пуној срна и дивокоза. Место под том Козаром постаде Поткозара, која се почела насељавати тек после балканских ратова. Та насеобина помиње се у књигама 1885. године. У „Статистици мјеста и житељства”, а по попису становништва „насеље Козара тада је припадало џемату Жакаљ и котару Чајничком”. У Козари, Миљановићима и Радијевићима, селима која су тада чинила насеобину биле су двадесет три куће и у њима 130 душа. Деведесет их је било мухамеданаца, а остало су били православци.

Школа у Поткозари почела је да ради 1956. године. Петнаестак година касније у то место је дошао Недељко Благојевић, да остане и да из овог места никуд не иде. Да са децом и њиховим родитељима дели све што су времена овде са собом доносила. – Сећам се да је у првом разреду, и то у само једном одељењу било шездесет и осам ученика, муслимана и Срба заједно. Тражио сам да од једног направе два одељења, али се мом захтеву није удовољило – прича Недељко.

У Поткозари је данас само осам ученика. То су деца српских повратника. Била су и два Бошњака, у првом разреду. Представници међународне заједнице дошли су да виде како под истим кровом сричу прва слова заједно Србин и Бошњак. Мало касније све је кренуло другим током. Када су чули да ће се учити и српски језик, Бошњака више није било у школи. Напустили су своје вршњаке и данас свакодневно аутобусом пролазе кроз Поткозару како би похађали наставу у Горажду на територији Федерације БиХ. Политика не да да деца буду заједно иако сви станују у Поткозари, разочарано ће учо Недељко.

– Некада се у Поткозари учио српски језик и ником то није сметало. Некада се певало једној земљи и ни то ником није сметало. Некада се причало о историји једне земље и ником ни то није сметало. Никаквих разлика у Поткозари није било – наставља Недељко.

Невена Стојановић, Славка Лаковић и Анђелка Благојевић свакодневно испијају кафу. А уз њу заподену и причу о времену и људима у њему.

– Свакодневно смо заједно јер повратнички чемер мање боли када се са неким дели. А чемера је данас у Поткозари мање неголи јуче. Сутра опет мање него данас. Бар се томе треба надати – уверава старица Невена.

Невена, Славка и Анђелка понекад се сете и Јована Благојевића који је 1942. године из заробљеништва побегао у цистерни за воду. Путовати од Минхена до Бистрика код Сарајева, у цистерни, а потом сто километара пешке до родног Горажда и данас би било више од подвига... Сете се и приче о узвишењу понад Поткозаре на коме се налазе остаци града Самбора који је подигао Херцег Шћепан. Сете се и свирепог убиства Милинка и Зоре Пљевачић. Убиле су га током последњег рата комшије, муслимани... И Гојка Крезовића, члана Врховног штаба партизанске војске, који је убијен током оног

рата...

На њивама Поткозаре пшеница зазеленела под снегом који је растопило светосавско сунце. У куће муком обновљене навраћају и они који се још нису вратили у родни крај. Углавном су из Крушевца, Чачка и Вишеграда.

– У Поткозари је све више ћумурана. Пре рата овде су биле четири, а данас нема домаћинства које не пали ћумурану. Роба се добро продаје. И воденица и у њима помелара свакодневно је све више... Нема друге већ засукати рукаве и јести сламу из свог самара – на крају ће учо Недељко Благојевић.

У Поткозари се током зимских дана прича и о богомољи у недалекој Доњој Сопотници. О цркви светог великомученика Ђорђа саграђеној 1446. године, која је, кажу књиге, најстарији верски и споменик културе српског народа у Босни и Херцеговини. И Доња Сопотница и Поткозара су у не тако давно Српском, а данас Новом Горажду. И обе су у Републици Српској. Раздвојила их је територија која припада федералном делу горажданске општине.

ИЗАБРАЛА САМ ДЕЦУ УМЕСТО ГЛУМЕ

Блиц, 01.02.2009; Страна: 12

Снежана Дивац

У свом клубу Деп је забављао нашег сина Матију док сам ја ђускала. „Какав фрајер“, помислила сам кад сам угледала Мајкла Џордана. У дружењу су холивудске звезде ипак обични људи. Нећу се смирити док све избеглице не добију кров над главом

Као и сви наши пријатељи у Лос Анђелесу, Меџик је обожавао српску кухињу иако нам је приговарао да је клопа много зачињена. Кад су нам Владови родитељи били у гостима, они су спремали храну за цео тим Лејкерса, па сви навале после утакмице на пуњене паприке, мусаку, кајмак, млади сир, каже у исповести за „Блиц недеље“ Снежана Дивац, председница Фонда Ана и Владе Дивац – „Ход“ и супруга звезде НБА Владе Дивца.

Авантура

У лето 1989. отишли смо у Лос Анђелес из СФРЈ и нисмо се обазирали на коментаре старијих људи да ће се земља брзо распасти. Владе је потписао уговор на три године и био нам је план да се после тога вратимо у Београд или барем у Европу. Све време смо имали осећај да живимо авантуру. Неколико недеља пошто смо се уселили у кућу, догодио се, ако изузмемо породицу, један од најзначајнијих догађаја у мом животу.

Пеперси

Скакала сам поред Ентонија Кидиса и осталих Ред Хот Чили Пеперса на бини на концерту у Лос Анђелесу. Они навијају за Лејкерсе, гледају све утакмице кад год нису на турнеји и желели су да упознају Влада. Позвали су нас на концерт и ја сам им причала како сам одувек желела да постанем рок певачица, али да не знам да певам. Ентони ми је рекао: „ОК, онда скачи са нама да осетиш енергију масе са бине.“ После тога је Владе отпевао једну песму заједно са њима и са Ентонијем скочио у публику. Бољу добродошлицу нисам могла да замислим.

Меџик

За Мајкла Џордана сам помислила кад сам га угледала „ау.. какав фрајер“. Нисам га препознала. Онда смо се упознали и теме су нам опет биле одгајање деце. Пошто је Меџик Џонсон био капитен тада најбољег тима на свету, једном нам је дошао у кућу и објашњавао нам да су Лејкерси супериорни јер представљају скуп одличних људи. Рекао нам је да једино ако се окружи с одличним играчима може да предводи тим до победе. Владе ми је касније описивао тренинге на којима је Меџик увек највише радио и саветовао млађе, па их је то мотивисало на максимум.

Холивуд

Упознали смо у САД доста истинских суперстарова и, по правилу, су сви сасвим нормални људи с којима се једноставно комуницира. Џек Николсон има дете Матијиних година, па смо разговарали колико се тинејџери старају о углу под којим им коса пада у десну страну. То је животна, родитељска тема лишена холивудског гламура. Џони Деп је 1993. био у Београду и моја другарица нам је по њему послала кајмак и колаче. Одушевио се када је пробао клопу. Постали смо добри пријатељи пре тога када ми је чувао Матију у свом клубу у ВИП просторији да бих се ја изђускала. После је свом обезбеђењу рекао да засмејавају Матију, али да га никако не расплачу. Он је феноменална особа и још тада сам знала да ће бити нежан отац.

Моје детињство

Мама је била домаћица, а тата војно лице у касарни у Краљеву, тако да смо били просечна породица у некадашњој СФРЈ. Васпитавали су ме строго, али си ми и пружали много љубави. Несташлуцима сам покушавала да надоместим осећај недостатка слободе, па се често догађало да мој отац црвени пред комшијама због угаженог цвећа или разбијених прозора. Лета сам проводила у Црној Гори код баба и деда у селима Проћенац и Клеме. Обожавала сам да се јурим са говедима и овцама по крајолику који највише подсећа на Сицилију. Сећам се оштрог крша и црних марама на женама.

Кафа за намернике

Мој ујак се бавио пољопривредом, па сам са три сестре које сам обожавала од јутра до мрака радила све сеоске послове. Када би се неко у колима задесио на друму, ми бисмо га заустављале да попије кафу у нашој кући. То се дешавало једном у две недеље, па граја у селу није престајала све док намерник не би наставио свој пут. Када би неки странац набасао на нас, обавезно би нас замолио да се фотографишемо са њим. Много година касније разумела сам шта значи суштинска повезаност између људи који су живели у тим селима. Без интернета и мобилних телефона, они су мирно и мудро живели живот у кршу.

Школа

Родитељи су ми стално говорили да морају да ме изведу на прави пут јер само онда, шта год ме чекало на том путу, бићу способна да то искористим или превазиђем. Брзо сам заволела да се дружим са другом децом у школи и да бесним на часовима физичког. Због добрих оцена из других предмета толерисали су ми исијавање вишка енергије у гимнастици и трчању. Била сам неухватљива.

Пубертет

Када сам ушла у пубертет почела сам да смишљам лажи пред својим родитељима како бих што више времена проводила ван куће. Секције, учење код другарица, скупљање старе хартије били су део арсенала мојих измишљотина како бих сваки дан могла да

проведем пар сати у шетњи по центру града. Тада је постојао само један кафић у Краљеву па смо сви желели да будемо тамо, што је објективно било немогуће. У трећем разреду средње школе је дуван био мој порок. Пошто су ме ухватили с цигаретом у руци усред школе, добила сам укор пред искључење, што је за моје родитеље био скандал прве класе.

Студије

Три факултета су се наша на мојој листи жеља за упис на студије. Психологија, новинарство и глума. Увек сам желела да осетим како изгледа живети више од једног живота, па сам без икаквог искуства покушала да упишем ФДУ и није ми успело. Да не бих изгубила годину, уписала сам новинарство на ФПН и одслушала прву годину са Ивицом Дачићем и осталим колегама. Стално сам се дружила с њим и с још једним колегом који је касније постао ДЈ. Њих двојица су били прилично упадљиви када се појаве заједно јер је Ивичин друг био јако висок па су их сви на факултету знали због тога. Следећег септембра смо престали да будемо колеге јер сам из другог пута уписала глуму. У деведесетим смо се Владе и ја јасно декларисали против Милошевићевог режима, али то ниједног тренутка није омело Ивицу да буде љубазан према нама кад год нас сретне.

Глума

На ФДУ су се у класи професора Миленка Маричића нашли и Ивана Жигон, Драган Јовановић, Срђан Милетић, Катарина Гојковић. Дешавало се да спавамо на факултету како бисмо се што боље припремили за сутрашње вежбе. Тада су нас Драган Јовановић и Срђан Милетић својим „понашањем“ доводили до суза. Имитирали су све и свакога. Индекс нам је био довољан да уђемо на представу било ког београдског позоришта, па смо слободно време проводили гледајући представе. Ноћу се излазило или у Звезду или на Академију. Обожавала сам Академију јер је била права „рупа“ са феноменалним концертима и невероватно гласним озвучењем. Много година касније када је Џони Деп отворио клуб „Вајпер рум“, рекла сам да нимало није оригиналан и да исти клуб у Београду постоји већ двадесет година.

Владе

Краљево је мало место па сам шетајући са другарицом неколико дана заредом на улици пролазила поред „највишег човека на свету“. Како ми радозналост није дала мира, једном сам га зауставила и питала: „Ко си ти?“ Он ми се насмејао и објаснио да је дошао да игра кошарку у Краљеву и да није највиши човек на свету. Излазили смо стално с истим друштвом и није ми био интересантан јер је био годину дана млађи од мене. Пошто је Владе прешао у београдски Партизан, једном је дошао у кафић на ФДУ где сам ја студирала и тада смо почели да се забављамо. Водила сам га на свирке у Академију и јако ми се допало што је духовит. Чини ми се да смо се смејали без престанка.

Венчање и Лејкерси

Сасвим случајно смо заказали венчање дан после драфта у САД и практично на свадби прославили његов прелазак у Лејкерсе, иако ја у том тренутку нисам тачно знала шта је то НБА. Поподне смо на једном београдском сплаву организовали ручак за родитеље, а увече су нам на журку дошли пријатељи. Пре него што смо кренули у Лос Анђелес, у суботичком позоришту сам неколико месеци сарађивала са Љубишом Ристићем и Радетом Шербецијом. Била сам почетница али никада нисам видела Шербецију да је

арогантан или без поштовања према млађим колегама. Напротив, радо нам је откривао тајне заната и бодрио нас.

Материнство

Свесно сам одабрала бригу о деци уместо бављења глумом у САД. Владе је у ишао на вишенедељне турнеје, па је на срећу образовање и васпитање моје деце зависило од моје енергије и усредсређености. Када је прешао у Сакраменто, две године смо се виђали само викендима јер нисмо хтели да деца мењају школу. Често ми није било лако, али сам веровала у своју самосталност у васпитању деце и срећу моје породице. Једном ми је Вупи Голдберг рекла да жена може све, али не у исто време.

Најважнија тројка

Многе холивудске звезде су ми се поверавале да су лоше изабрале у животу јер би све „Оскаре“ дале за једно здраво и срећно дете. Срећна сам што смо сина Луку добили још 1991. јер уживам у свакој секунди материнства. Матију три године касније. Петра се родила 1998, а усвојили смо је 1999. Имали смо доста перипетија око усвајања детета у Србији јер су нам због политичких ставова јако отежавали процедуру.

Породица

Породица је мени и Владу највеће богатство. Гледала сам како ми деца расту, доносе прве одлуке у животу, како се образују... и то је непроцењиво искуство. У Мадриду су ми у кући била деца са свих страна света јер су моји клинци ишли у интернационалну школу. Најзабавније им је било да њих двадесет, као у Бенетоновој реклами, спавају на поду дечје собе. Ја им правим клопу и они све ујутру поспреме. Лука је сада тинејџер, па су му фризура и сноуборд најважнији на свету. За први аутомобил у животу мораће да заради новац дајући часове скијашке обуке на Копаонику, јер сву децу учимо да само радом могу да стекну самопоуздање. Када су били мали, ја сам им правила ванилице које су они продавали у комшилуку и тако зарађивали паре за гладне у Африци. Хуманост је део њихових навика.

Бомбардовање

Када су почели да бомбардују Србију, наше комшије у САД су нам свакодневно спремале храну јер су знали да смо у кошмарном емотивном стању. Чак су понудили своје куће за Владове родитеље. Он је имао велику подршку јавности, а наш пријатељ Добривоје Танасијевић је у свом чувеном ресторану у Лос Анђелесу сазвао конференцију за новинаре на којој је упозоравао администрацију САД да ће поцепати амерички пасош ако се бомбардовање настави. То је био јако храбар гест. Људи у Србији о САД мисле искључиво према потезима њихове администрације. Обични људи тамо и те како умеју да буду солидарни.

Можеш и ти

Од када смо се пре шест месеци вратили у Србију да живимо, сазнали смо да 6.000 људи и даље живи по избегличким камповима. Од тада смо организовали кампању: „Можеш и ти“ у оквиру које простим позивом на одређени број неке од мрежа мобилне телефоније грађани Србије одвајају новац за куповину сеоских домаћинстава за те несретне људе по избегличким камповима.

Политичари

Кад год ми се неко од политичара не јави на телефон, нека зна да се није јавио људима по избегличким камповима. Не зовем их ја да се дружимо. Не смемо да дозволимо да

као друштво постанемо аутистични јер је то огледало немоћи. Годинама нам политичари причају да је транзиција крива за све, а не могу да реше проблем људи који и даље живе у избегличким камповима. Једино Драган Ђилас и Расим Љајић се искрено труде да нам помогну да неке људе избавимо из огромне туге. Избављамо их полако и нећу се умирити док им свима не обезбедим кров над главом, и то у њиховом власништву.

Антрфиле:

Хуманитарни рад

Већ шеснаест година се моја породица бави хуманитарним радом. Хонорар од сваке рекламе коју је снимио Владе Дивац отишао је у хуманитарне сврхе. Организација кошаркашких кампова у иностранству и Србији имала је хуманитарни карактер. Где год да смо живели, остављали смо паре за локалну заједницу. У Сакраменту смо руским емигрантима плаћали часове енглеског језика. Свуда на свету има социјалних случајева. Организовали смо акције у којима су Американци одвајали новац за помоћ људима у Србији за лекове и гардеробу.

Лична карта

Снежана Дивац је рођена 1967. у Краљеву. Студирала је новинарство на Факултету политичких наука и глуму на Факултету драмских уметности. Хуманитарним радом се бави већ шеснаест година. Мама је Луки, Матији и Петри.

PRESS CLIPPING

Понедељак 02.02.2009. год

ПОЧЕЛА ИСПЛАТА НАКНАДЕ

Дневник, 02.02.2009; Страна: 9

ЗА РАСЕЉЕНЕ С КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Исплата привремене новчане накнаде за август, 2008. године почиње данас. Корисници накнаде - особе расељене с Косова и Метохије, новац могу да подигну на шалтерима свих пошта.

ТУГА

Курир, 02.02.2009; Страна: 5

Породице, самци, заборављени старци, али и неколико млађих људи којима је неопходна медицинска нега живе у трошној згради бивше Основне школе „Бранко Радичевић“ у северном делу Косовске Митровице

К. МИТРОВИЦА - У оронулој кући која је некада била Основна школа „Бранко Радичевић“ у северном делу Косовске Митровице већ више од десет година живе избеглице. Читаве фамилије, самци, заборављени и остављени старци, али и неколико млађих људи којима је неопходна медицинска нега. Некадашње учионице, тоалети, ходници и степениште - све изгледа застрашујуће.

Већина станара није расположена за разговор, а неки међу њима и не делују као да су у стању да га воде. Ту су и млађе породице, са четворо-петоро деце која су се овде родила. На разговор је пристао један од тих људи, Србин из јужног дела Митровице, који се представља као Богдан Крстић.

- Имам ја још имена - каже Богдан.

- Три имена има, а ниједно није право - додаје његова жена с тешко деформисаним ногама позивајући нас у „гарсоњеру“, како називају преуређену учионицу у којој живе. Док разговарамо, она пере веш у великом лавору - хладном водом, јер топле нема већ месецима.

- Али, ко оће да се купа, увек се снађе! Како су раније људи грејали воду на ватру, на казан. И ја, кад сам био у рату, загрејем флашу воде на сунцу па се поливам. Ови људи ништа неће да раде - замера Богдан комшијама.

- Био сам расељен у Бор. Осам-девет година сам био тамо, радио. Био сам у хотелу, у избегличком кампу, пет месеци смо били и под кирију... Био сам поносан, био сам у Србију! А кад сам радио разне физичке послове, нико није знао да сам с Косова. И као глумац сам радио неко време. Имам филмску фацу. Попио сам кафу с Катарином Радивојевић - много фина, све нормално прича - каже Богдан.

Док кува кафу, Богдан наставља причу о томе како је радио у Звечану и како сада прима минималац од 8.600 динара, а када среди папире, каже, добиће и косовски додаток, па ће то све заједно месечно износити 11.000. Ту живе још и његова мајка и брат, на другом спрату. На питање чему се надају и зашто су се вратили на Косово

ако је он ипак имао посао у Бору, Богдан објашњава како су му рекли за нови социјални програм за расељене, који би требало да почне да се спроводи априла 2009, а по којем би свако ко је остао без стана у јужном делу Митровице могао да добије сеоско домаћинство.

- Било каква кућица - каже он - да има мало баште около, па ће да је средимо, како смо и ово средили. Знаш ли ти на шта је ово личило кад сам дошао?! Али ко оће, може све да среди. Видела си тамо, онај клозет и све, како је прљаво и смрди. А видиш овде - све имамо. Све смо направили...

Антрфиле:

Сликају ме ко мајмуна

У приземљу, на самом улазу у бившу школу, живи средовечни господин који је, судећи по нагласку, избегао из Хрватске. Он излази бос из свог "апартмана" и по хладном бетону одлази до тоалета. Не жели да разговара с новинарима.

- Нема ништа од тога, сликају ме ко мајмуна! Ту сам са женом, сад смо се раставили и она живи преко пута - објашњава неодређено показујући некуд ка дну ходника, одакле истрчава мршава женица која се непрестано кикоће трчкарајући кроз ходник и повремено се кријући иза врата.

ВЛАСТ НАС ПОТПУНО ЗАБОРАВИЛА

Правда, 02.02.2009; Страна: 6

Стана Адамовић која са својом кћерком Радојком живи у земунском насељу Бусиње болује од Паркинсонове болести. Оне живе у тешким материјалним условима у малој кући без икаквих примања за живот. Избегли су у Србију из Двора на Уни и од тада држава на њих није обраћала пажњу.

Кућа породице Адамовић је мала и приземна. У ној нема много просторија, а готово све собе су хладне јер немају новца за грејање. Уместо паркета, под куће је прекривен бетоном, чије сивило и хладноћу само по неким деловима прикривају одрпане стазе, делови тепиха и картон. То није довољно да у зимским условима у ову малу кућу унесе део топлоте. **Соба у којој лежи Стана Адамовић је хладна, а једна старија пећ на дрва одржава неку малу температуру. Стана већ у поодмаклим годинама, нарушеног здравља лежи на троседу и тешко проговара.** Оно што смо чули од ње јесте да је поздравила госте и да их је замолила да седну. Тешко говори и у хладној просторији лежи прекривена са неколико ћебади и дрхти. Њена кћерка Радојка већ дуже времена не ради, јер како каже није могла да остави болесну мајку која није у стању да се брине сама о себи.

- Мајка и ја саме живимо у овој малој кући. Немамо никога! Пребегли смо из Хрватске и када смо дошле у Србију нешто сам и радила. Примања ми ни тада нису била велика, али некако се живело. Морала сам да оставим посао јер ми је мајка много болесна. Када не бих била уз њу питање је каква би је судбина задесила огорчено прича Радојка. Она додаје да тренутно са мајком живи без икаквих примања и било чије помоћи.

- Немамо новца ни за основне потребе, не знам како ћемо даље. Једва преживљавамо - са сузама у очима Радојка описује ситуацију у којој се налази.

Она је рекла да им држава није дозволила да добију држављанство Србије.

- Ето, живимо у Србији, а немамо ни држављанство. Већ одавно смо предали захтев али још ништа нема. Надам се да ће то ускоро бити решен. Правници из СНС обећали су да

ће се заузети за наш случај. Хвала им јер су се они једини сетили да постојимо. Донели су нам иомоћ у храни и средствима за личну хигијену. То је велика помоћ, али довољна само за неколико недеља рекла је Радојка.

Антрфиле:

Држава да помогне угрожене

Члан председништва СНС Небојша Стефановић посетио је избегличку породицу Адамовић и рекао да Србија не сме да има пречег посла од помагања свом народу, а посебно онима који су у протеклом периоду били принуђени да напусте своје домове. **- Држава мора да покаже много више бриге, а носиоци јавних функција да схвате да нису ту да би узимали новац од грађана и богатели се на њихов рачун, већ да својим радом омогуће лакши живот, нарочито онима којима је помоћ неопходна. Свима треба да се обезбеди нормалан живот, а не само онима који су блиски властима и оних који су на неким функцијама.** Нису њих грађани на те функције због тога бирали већ да се обезбеди бољи живот за све нас - рекао је Стефановић. Поред Стефановића, породицу Адамовић су обишли члан Председништва Српске напредне странке Зоран Бингулац и чланови земунског општинског одбора те странке и том приликом су им уручили неколико прехранбених и пакета за личну хигијену.

БРИГА О НАЈУГРОЖЕНИЈИМА

Глас Јавности, 02.02.2009; Страна: 2

БЕОГРАД - Члан председништва Српске напредне странке Небојша Стефановић изјавио је јуче да ће та странка учинити све да „присили“ државу и локалну самоуправу да покажу већу бригу према социјално угроженом становништву, јавила је Бета.

- Држави не сме ништа да буде прече од тога да помаже људима, посебно онима који су протерани са својих огњишта - казао је Стефановић у приградском насељу Бусије, током обиласка породице Стане Адамовић, која нема прихода јер ћерка мора да брине о мајци оболелој од Паркинсонове болести.

PRESS CLIPPING

Уторак 03.02.2009. год

ПОМОЋ ДЕСЕТОЧЛАНОЈ ПОРОДИЦИ СА КОСОВА

Политика, 03.02.2009; Страна: А9

Десеточлану породицу Милошевић која је дошла са Косова и Метохије и сада живи у селу Доњи Адровац код Алексинца, јуче су посетили потпредседник Владе Србије Јован Кркобабић и комесар за избеглице Владимир Цуцић.

Милошевићи живе од сезонских прихода, дечјег и материјалног додатка од 10.300 динара. Отац Љубомир некада је радио у фабрици „Семенска” у Клини, а данас је без сталног запослења. „Кућа у којој тренутно живе је немалтерисана, без воде, купатила, без електричних инсталација и не задовољава најосновније услове за нормалан живот”, наводи се у саопштењу из кабинета потпредседника владе Јована Кркобабића. У наредних месец дана породица Милошевић уселиће се у нову кућу у истом селу, а уз њу ће добити и више хектара земље.

БИЈЕЛИЋИ ПРЕТИЛИ САМОУБИСТВОМ

Правда, 03.02.2009; Страна: 6

СОЛИТЕР У УЛИЦИ ПЕРЕ ТОДОРОВИЋА ПОНОВО ПОПРИШТЕ ПОРОДИЧНЕ ДРАМЕ

Солитер у Улици Пере Тодоровића 34 на Бановом Брду, поново је био попреште праве драме: неколико десетина полицајаца држало је 13спратницу под опсадом, док су њихове колеге из стана одвеле Ану и Симу Шуицу са лисицама на рукама, а њихове две ћерке оставили у стану, док их потпуно нису иселили. У исто време, станари из стана број 43, Мирко Бијелић и његов син Петар, које је чукаричка полиција већ неколико пута покушавала да избаци из стана, претили су самоубиством. Док су из стана породице Шуица износили намештај и ствари, не дозвољавајући ником осим станара да уђе у зграду, Петар Бијелић стајао је на прозору стана на 12 спрату, спреман да скочи уколико полиција покуша да уђе у његов стан, а његов отац Петар био је спреман да се запали.

- Не смеју ништа криминалцима, али нама могу да раде шта хоће. Ја сам шест пута рађаван, као и многи станари ове зграде који су у Хрватској остали без ичега, и сада нас још усред зиме избацују на улицу, као да смо највећи злочинци. Јесте да смо се ми овде уселили зато што нисмо имали куд, али смо уредно плаћали и закуп ДИПОСу и све комуналије. Нема станара који на име трошкова за ове станове од 1991. до данас није платио 50.000 евра. Не тражимо ми да нам неко поклони ове станове, хоћемо да их откупимо, али очигледно је добро организована мафија бачила око на ову зграду, и зато избацују нас - рекао је Урош Војводић, један од станара зграде.

Антрфиле:

Шуицина прича завршена

- Немам шта да вам кажем, све сте видели! За мене је ова прича завршена, али нека бар буде поука осталима које чека иста судбина. Упорно смо позивали медије, и осим ретких изузетака нико се није одазивао. А од надлежних нико није хтео ни да нас саслуша. За мене је сада касно - изјавио је за "Правду" Симо Шуица, кога су пустили из полиције пошто су из стана избацили ствари и две ћерке.

Канистром на полицију

- Бескрупулозност коју манифестују извршиоци је невероватна. Демократија је прича за будале, постоји само гажење сваког људског права - рекла је узнемирена станарка, док је са неког од високих спратова према земљи летео празан канистер. Станари су тако реаговали на одлуку полиције која се од зиме и ветра склонила у улаз зграде, али то није дозвољавала и новинарима.

УХАПШЕНИ ИЛЕГАЛЦИ ИЗ СРБИЈЕ

Дневник, 03.02.2009; Страна: 13

АКЦИЈА ПОЛИЦИЈЕ У МАЂАРСКОЈ

Група од 57 албанских и српских илегалних имиграната ухваћена је јуче у јужном делу Мађарске у две одвојене акције, саопштила је полиција. Погранична полиција ухватила је групу од 39 Албанаца, укључујући и 22 деце на фарми у близини Морахалома, на југу Мађарске, изјавио је за мађарску новинску агенцију МТИ портпарол полиције Јанош Пал. Он је рекао да су сви они поднели захтев за добијање статуса избеглица. На другој локацији у близини Солта, пронађени су 16 одраслих Срба и Албанаца и двоје деце.

ОЛОВО И ДАЉЕ ТРУЈЕ РОМЕ

Пресс, 03.02.2009; Страна: 19

КОСОВСКА МИТРОВИЦА - Невоље више од 200 ромских породица са више од 700 житеља у ромским камповима Чесмин луг и Остероде на периферији северног дела Косовске Митровице не престају ни данас, 10 година после протеривања из јужног дела града, где их је живело 7.000 у насељу Расадник. Оближња „Трепчина“ индустријска депонија пирита даноноћно трује Роме, а нарочито децу. Тровање се завршава и смртним случајевима, што је алармирало Светску здравствену организацију УНХЦР, али и лекаре из Митровице и Београда да се позабаве овим проблемом.

Јавност је посебно шокирана откад је амерички активиста за људска права Пол Полански, после десетак посета и истраживања о тровању оловом ромске деце у Косовској Митровици и Звечану, објавио књигу о томе, са констатацијом да је од 1999. до 2008 године у овим местима умрло 77 ромске деце од последица тровања

оловом.

- Ово је најгоре тровање деце оловом у Европи. Ради се од 40 до 50 милиграма по децилитру, па и више од 100 милиграма по децилитру олова у крви, што је превише - казала је шеф регионалне канцеларије СЗО за Србију Дорит Ницан. Због тровања оловом ромске деце Светска здравствена организација је 2004. године препоручила евакуацију ромских насеља Чесмин луг и Житковац, које је УНХЦР изградио као привремена насеља 1999. године. Маја месеца 2008. године УНХЦР је одговорност за избегличке ромске кампове препустио косовским властима. У једномесечном опсежном истраживању тровања оловом ромске деце у марту 2005. године здравствени радници СЗО и Центра за истраживање Српске академије наука установили су да је свако од 63 испитана ромска детета, узраста од шест месеци до осам година, имало више од 650 микрограма олова по литру крви, а забележени су случајеви присуства олова од чак 2.239 микрограма. Оволико присуство олова у крви незабележено је до сада у свету. Истраживања су показала да је и у Житковцу и у Чесмином лугу непобитно утврђено постојање акутног и хроничног тровања оловом ромске деце. Здравствени радници СЗО и Центра за научна истраживања САНУ препоручили су да се сва деца која имају изнад 200 микрограма олова по литру крви клинички лече, а она изнад 100 микрограма евакуишу из ових насеља. До данас то није урађено.

Представник Рома у северном делу Митровице Елизабета Бајрами каже да Роми у овим насељима живе у понижавајућим условима, да се хране из контејнера и да је у задње две године само једном дошла хуманитарна помоћ од једне данске хуманитарне организације. Како сада ствари стоје, тешко да ће доћи до исељавања људи из насеља у којем су животно угрожени.

Ипак, има и оних који имају сасвим другачији поглед на ову ситуацију. Др Зоран Савић из Здравственог центра у Косовској Митровици тврди да је све преувеличано и да је од 300 деце којима је узимана крв за анализу због присуства олова у 2006. и 2007. години само код њих 45 пронађено олово у крви изнад максимално дозвољене концентрације.

ПОД КАРТОНОМ НА МИНУС 30

Вечерње Новости, 03.02.2009; Страна: 35

РОМИ СА КОСОВА ТЕШКО ЖИВЕ У СЈЕНИЦИ

СЈЕНИЦА - Око 200 Рома својевремено прогнаних са Косова и Метохије још преживљава у картонским баракама на Факовића брду код Сјенице, где су се температуре ове зиме спуштале и до 30 испод нуле. Само захваљујући срећи, сви су преживели, али опасност од нових мразева још није прошла, јер на Пештеру зиме трају до априла.

Много деце је овде рођено. Недостају им храна, одећа, обућа, огрев, лекови... Хуманитарна организација „Адра“ недавно им је уручила пакете са храном, помаже им и Црвени крст, а сјенички пројекат „Како против сиромаштва“ тражи начин за њихово трајније збрињавање.

Осмочлана породица Шемић из Призрена, иако је изгубила све, успева да преживи и у Београду

Одрастање само с мамином платом. За најмлађе, Теодору и Николу, нема ни дечјег додатка

МНОГОБРОЈНЕ породице све су ређа слика у Србији. Шемићи, Наташа и Ранко, који имају шесторо деце, о томе, међутим, не размишљају. У тесном стану на Раковици, они немају ни седам квадрата по члану породице. Донедавно, било им је још тесније, јер су са осморо Шемића живели и Наташини родитељи. Чим су обезбедили нешто новца, оставили су им стан, а себи и најмлађој ћерки купили мањи.

Шемићи су у Београд стигли са Косова и Метохије. Потичу из једне од најугледнијих породица у Призрену. Тамо им је остало све. Кућу су им спалили а стан у центру града узурпирани. Ранко је био управник дома војске, а Наташа асистент на Грађевинском факултету.

- Скоро ће деценија откако смо избегли - прича Ранко (42). - Једва смо живе главе извукли. Тамо се родило наше четворо старије деце. Михаило је имао само месец дана када смо морали да бежимо. У Београду су нас стигле нове муке, дуго смо били подстанари, мењали газде и насеља.

Наташа (40) каже да је највише разумевања имала код оних који знају да су деца највеће људско богатство:

- У Београду сам родила још двоје, Теодору и Николу. Сва су нам деца рођена из љубави. Браћа и сестре се између себе много воле и добро слажу. Имамо две мање спаваће собе. У једној су браћа, у другој сестре, а нас двоје спавамо у дневној соби. Јесте тешко, али се сналазимо. Гардеробу не бацамо, када једно дете израсте, носи је друго. И Ранков брат има четворо деце. Његова супруга, моја јетрва, иначе рођена Београђанка, давала је гардеробу своје деце нашој. И моја средња сестра размењивала је ствари своје деце с нашом.

- Шемићи се не јадају, иако немају никаквих бенефиција. Правилник „Инфостана“ о субвенцијама не предвиђа попуст за породицу са више од четворо деце. Слично је и у обданишту у којем је сада најмлађи Никола. Исто је и са дечјим додатком. Имају га за старије четворо, али не и за пето и шесто дете. Када су га затражили за двоје најмлађих, објашњено им је да могу да рачунају само на додаток од по 130 динара месечно. Тако прописује закон.

И Ранко и Наташа су до прошле године били без посла. Онда, почетком априла, Наташа је конкурисала за грађевинског инспектора у општини Савски венац. Колегиница са више искуства била је у предности у односу на њу, али је комисија предложила председнику општине да приме и Наташу, мајку шесторо деце. Под уговором на одређено време, ради већ други пут, и нада се да ће добити стални посао. Основна школа „Никола Тесла“ у Раковици поклања Анђели, Михаилу и Теодори бесплатне уџбенике. Деца имају одличан успех, па се о њима прича, не само међу ђацима и наставницима, већ и родитељима.

Једини сигуран месечни приход ове породице је Наташина плата од 40.000 динара. Зато додатно зарађује Ранко. Не бави се наставничким послом, за који се школовао, али, као познати певач изворног народног мелоса с Косова и Метохије, често пева на свадбама и другим весељима. Песма му помаже, а породица се одржава, каже са осмехом на лицу домаћин ове засад осмочлане породице.

Антрфиле:
ПОДМЛАДАК

НАЈСТАРИЈИ од подмлатка Шемића је Огњен (18), матурант 13. београдске гимназије, а Зорана је две године млађа и похађа други разред Средње техничке школе. Имају и троје основаца - Анђелу (11), Михаила (9) и Теодору (7). Двоипогодишњи Никола иде у вртић, а поред браће и сестара, често га чува деда.

БАЛКАН БЕЗ ДРЖАВЕ ЛИДЕРА

Политика, 03.02.2009; Страна: А14

ШТА ДА СЕ РАДИ: КАКО ДО БОЉИХ ОДНОСА НА ЈУ ПРОСТОРУ

Међусобни економски, културни, спортски и други односи бивших југословенских република су много бољи од политичких односа. Мада се и политички односи, не рачунајући односе са Србијом, могу окарактерисати као нормализовани. У исто време, Србија, са изузетком донекле Македоније и БиХ односно Републике Српске, има лоше политичке односе са бившим југословенским републикама. Ови односи су оптерећени, пре свега, ратним распадом бивше заједничке државе.

Србија нема искуство оружаних сукоба са Црном Гором и Македонијом. Али у случају Македоније, због несналажења у новонасталој ситуацији, у којој је Србија само једна од малих држава а не „лидер Балкана”, Београд је, почевши с Милошевићем, водио политику која га је све више удаљавала од Скопља. Тако се догодило да, први пут у новијој историји, Србија није релевантни актер у македонској политици. Такође, политичари из Београда су успоставили боље односе са губитничком страном у политичким сукобима у Црној Гори, и тако су нанели тежак политички пораз и себи и Србији. То је појачало својеврсну психо-политичку фрустрацију политичара из Београда која их спречава да нормализују односе са Црном Гором и успоставе тесно стратешко партнерство.

Кад су у питању односи БиХ, то јест Федерације БиХ, Хрватске и, у мањој мери, Словеније са Србијом, они су оптерећени ратом, жртвама, штетама међусобног насиља и стотинама хиљада избеглица. У БиХ је проблем додатно отежан тиме што се политичари бошњачке националности не мире с постојањем Републике Српске и посебним везама које Београд, на основу Дејтонског споразума, одржава са Бањалуком. Косово је само по себи драма у којој се савремени српски политичари не сналазе најбоље. Поред дубоке међуетничке подељености, Косово је део глобалног одмеравања снага великих сила, односно САД и ЕУ, на једној, и Русије, на другој страни. У том одмеравању снага кључно је питање статуса, а проблем Србије је у томе што њено руководство потцењује значај Косова за Запад, а посебно страх водећих сила Запада од неуспеха политике НАТО-а у овом сукобу.

Од јесени 2006. Београд је своју „одбрану Косова” ставио у руке Москве, која је изврсно искористила неусаглашеност ставова Вашингтона и Брисела и одсуство јасне стратегије Србије – да би ојачала своју укупну геополитичку позицију. Досадашњи етнички сукоби на Балкану и Закавказју показују да би НАТО, односно ЕУ и САД, с једне, и Русије, с друге стране, могли да, на нивоу принципа, подрже право на самоопредељење и да, у пракси, „занемаре” територијални интегритет. Наравно, кад се намире у својим основним интересима – проширењу економске и енергетске сарадње ЕУ и Русије, као и дефинисању нове стратешке

сарадње НАТО-а и Русије. Формула овог договора Русије и НАТО-а највероватније ће гласити: свако нека чисти у свом најближем окружењу! Београд би, са своје стране, морао да се помири с чињеницом да је Србија у најновијем свету земаљском део дворишта НАТО-а.

Гесло власти Србије: „И ЕУ и Косово“, може бити од користи све док нема договора Москве, Брисела и Вашингтона. После тога – не вреди. Усуд је да је статус Косова судбински тест за демократске снаге у Србији. Пристанак на отцепљење Косова излаже демократске снаге опасности да буду свргнуте, а ако не нађу заједнички језик са ЕУ око Косова то ће бити једнако одустајању од догледног чланству у Унији. Овде је кључно питање да ли ће, када, на којој основи и с којом ценом Србија ојачати своје везе с НАТО-ом, ЕУ и САД а да не наруши стратешко партнерство с Русијом. Вођства свих бивших југословенских република су – на начелном нивоу – за укључивање у ЕУ.

С изузетком Србије, све бивше југословенске републике су у НАТО-у или ће то бити за годину-две. Међутим, последње две владе Србије причају о „војној неутралности“, али би да остану у Партнерству за мир.

Све у свему, Србији је потребна нова политика, а за то су потребни: прво, развијена и на стварности заснована визија и стратегија развоја у 21. веку и, друго, политичко вођство које је на нивоу државничке одговорности за реализацију ове визије. Охрабрујуће је то што из самог врха власти (од председника Тадића) стиже порука о потреби за развојном стратегијом, али је забрињавајући однос према онима који јавно подрже ту идеју.

Што пре власти Београда пређу у реалност 21. века, то ће брже и потпуније одговорити на мегатрендове и изазове овог века и потпуније задовољити националне и државне интересе Србије. *Председник Клуба 21

ТВ МРЕЖА БЕЗ ГРАНИЦЕ ТВ МРЕЖА БЕЗ ГРАНИЦЕ

Политика, 03.02.2009; Страна: РТ1

Један од нових пројеката ПГ „Мрежа“ посвећен је збивањима у републикама бивше СФРЈ и бави се нерешеним питањима имовине, избеглица, људских и мањинских права

И у 2009. години продукцијска група „Мрежа“, чији је директор и главни и одговорни уредник Лила Радоњић, наставља са продукцијом и емитовањем добро познатих програма као што су магазин „ТВ мрежа“, ток шоу „Утисак недеље“ и дневна петоминутна емисија „Евронет“. Подсећамо да их можете гледати на програмима Радио-телевизије Србије, ТВ Б 92, ТВ Студио Б, на локалним станицама у Србији, јер већ дванаест година прате политичке и друштвене догађаје, феномене, процес европских интеграција и да су за то њихови новинари крајем 2008. поново награђени на конкурс Канцеларије за европске интеграције. Сада у ПГ „Мрежи“ најављују и низ нових пројеката.

Иако са нашим суседима делимо сличне проблеме и начин живота, гледаоци у Србији немају често прилику да то виде и на екрану. Тај недостатак у програмској понуди инспирисао је тим ПГ „Мреже“ (Биљана Ђогић, Раде Ранковић, Бобан Трајковић, Владимир Мићуновић и Славен Миљуш) да у оквиру своје редовне емисије „ТВ мрежа“ (уторак, 20.00, РТС 2) једном месечно емитују серију „Мрежа преко граница“. Осим информација о свакодневном животу и стандарду наших суседа,

пажња ће бити посвећивана и неким још увек нерешеним питањима: имовина, избеглице, људска и мањинска права.

„Мрежа преко граница” извештаваће како се суседне земље носе са транзицијом, приватизацијом, како се боре против корупције, организованог криминала, све учесталијег насиља међу младима, говориће се и о реформама здравствених и образовних система, као и процесу европских интеграција. Прва емисија из овог циклуса стиже у марту.

У току је и визуелни редизајн „Евронета”, а документарна серија „Вршњаци” о младима у региону, и даље се емитује на локалним станицама Србије. У осам епизода, млади са југа Србије, из Војводине, Београда, са Косова и из Црне Горе износе своја размишљања о осам, за њих важних, тема. У емисијама се говори о музици, политици, религији, образовању, насиљу, патриотизму и предрасудама.

Из „Мреже” најављују да их у овој години чека и пуно рада на унапређењу дебате у јавности о питањима социјалне искључености, пошто је тим из Србије, у којем је ПГ „Мрежа” медијски партнер, победио на европском конкурс у „Прогрес”. Носилац овог пројекта је Министарство за рад и социјална питања, а у тиму се налазе и Републички и покрајински заводи за социјална питања. Србија је овом важном европском програму приступила крајем 2007. и од тада може да конкурише за средства из тог програма, намењена првенствено за остварење циљева из европске социјалне агенде која се тичу запошљавања и социјалне солидарности.

– Осим наведених пројеката, важно је рећи и то да ће ПГ „Мрежа”, заједно са ТВ академијом, у 2009. наставити да активно ради на едукацији новинара – каже Маја Дивац, извршни директор „Мреже”. – ТВ академија, коју смо основали пре нешто више од годину дана, ускоро ће расписати конкурс за упис треће групе полазника, а у плану је и наставак едукације новинара широм Србије.

ХРВАТСКА СТРЕПИ И ОД ХОЛАНДИЈЕ

Политика, 03.02.2009; Страна: А4

У Загребу верују да би пут у ЕУ, поред Словеније, могла да им закочи и непотпуна сарадња с хашким судом у вези са суђењем генералима

Загреб, 2. фебруара – Док се још увек безуспешно натежу са Словенијом око спорног дела међудржавне границе у Пиранском заливу, због чега им северни сусед и бивши савезник из протеклог рата у којем је нестала Југославија блокира даљње преговоре о приступу Европској унији, у Загребу све отвореније испољавају страховање да би слично могла да поступи и Холандија (наводно и уз подршку Велике Британије), али из сасвим другачијег разлога.

Холандија је, наиме, позната као „најтврђа” земља у погледу вредновања сарадње с трибуналом, што већ дуже времена показује у односу на Србију којој блокира даље приближавање ЕУ док год у потпуности не испуни обавезе према хашком суду, односно док не изручи и преостале оптуженике Ратка Младића и Горана Хацића без обзира на то да ли уопште има појма где се налазе и ко их скрива. **Имајући такав пример пред очима, разумљива је стрепња службеног Загреба од става Холандије према Хрватској, јер ни Загреб – како је и службено објављено – не испуњава у потпуности обавезе према трибуналу, и то у погледу достављања тражених докумената неопходних на суђењу тројници хрватских генерала Готовини, Маркачу и Чермаку. Ради се о артиљеријским дневницима ХВ из времена**

војне акције „Олуја”, из којих би се најбоље видело како је вршено гранатирање Книна и других места у Крајини приликом напада ХВ почетком августа 1995, односно да ли је било прекомерног гранатирања да би се потерало становништво у избеглиштво, како то сматра хашко тужилаштво.

Да испуњавање те обавезе Хрватске није у реду указао је извештај Европске комисије још у новембру прошле године, половином децембра на то је упозорио и главни хашки тужилац Серж Брамерц у свом извештају Савету безбедности УН, а после неколико дана на то је озбиљно скренуо пажњу и повереник ЕУ за проширење Оли Рен у интервјуу „Глобусу” рекавши јасно да „што се пре артиљеријски дневници нађу, то ћемо брже окренути ту страницу” (односно отворити преговоре о преосталим поглављима споразума о прикључивању ЕУ).

Ријечки „Нови лист” на ову тему се обратио холандској амбасади у Загребу и данас објавио њен одговор у којем се не каже конкретно да ли ће та земља допустити или блокирати отварање преговора о правосуђу, али се понавља њен познат став да „пуну сарадњу с хашким судом” Холандија сматра „битним условом за даљи напредак земаља југоисточне Европе према чланству у ЕУ”.

При томе се истиче: „Поглавље 23. врло је важно пошто се бави владавином права и основним правима. То су кључна питања повезана са главним вредностима Европске уније. Због тога има пуну пажњу свих земаља чланица, не само Холандије.” Холандија, надаље, у том одговору подупире улазак Хрватске у ЕУ, али „жали што је Загреб само делимично испоштовао судски налог и што кључни документи (повезани са случајем генерала Готовине, Чермака и Маркача) још увек недостају”, па се „надају да ће пуна сарадња бити успостављена без одгађања”.

Ријечки дневник преноси и мишљење из „извора блиских влади” да је споменуто поглавље „веома важно за ЕУ и за будућа проширења”, односно да ће у расправи о том поглављу чланице ЕУ „поставити критеријуме за отварање преговора који ће вредети и за све земље које ће доћи после Хрватске”.

PRESS CLIPPING

Среда 04.02.2009. год

ПОМОЋ ИЗБЕГЛИЦАМА ЗА КУЋЕ

Куир, 04.02.2009; Страна: 15

ПЕТРОВАЦ НА МЛАВИ - Републички комесаријат за избеглице доделио је општини Петровац на Млави 1,5 милиона динара помоћи, за набавку грађевинског материјала намењеног избеглим и интерно расељеним лицима са боравиштем на територији ове општине. Реч је о помоћи која ће бити распоређена на четири најугроженија корисника, којима ће припасти по 375.000 динара. Услов је да се добијена средства уложе у набавку грађевинског материјала за завршетак започете градње или у адаптацију већ постојећих стамбених објеката.

СТАНОВИ

Вечерње Новости, 04.02.2009; Страна: 31

СВИЛАЈНАЦ - Општина Свилајнац расписала је оглас за расподелу 14 станова избеглим лицима који живе не подручју ове општине, а немају решено стамбено питање. Реч је о становима чија је изградња у току, а финансирају је невладина организација из Грчке „Европска перспектива“, УНХЦР, Комесаријат за избеглице и општина Свилајнац, која је обезбедила локацију и комплетну инфраструктуру. Станови имају од 32 до 46 квадрата.

СРБИЈА ТРАЖИ ПРИТИСАК НА ХРВАТСКУ ЗБОГ ИЗБЕГЛИЦА

Политика, 04.02.2009; Страна: А8

Неопходно коначно решити проблеме са одузетим станарским правима, радним стажом, пензијама, обновом имовине, проналажењем несталих...

У овом тренутку у Србији живи око 300.000 избеглица којима је и даље неопходна помоћ. Близу 100.000 су расељена лица из Хрватске и из Босне и Херцеговине, међу којима има много оних који ни после 17 година нису успели да реше своје прогнаничке муке. Управо због ових бројки наша земља се налази на листи пет земаља са дуготрајном избегличком кризом у свету и са највећим бројем избеглица и расељених лица у Европи. Имајући ове бројке у виду, Антонио Гутереш, високи комесар Уједињених нација, на Конференцији о дуготрајним избегличким кризама, која је одржана у Женеви крајем прошле године, поставио је Србију на листу приоритета за ову годину. На конференцији, којој је присуствовала наша делегација, а коју су предводили Јован Кркобабић, потпредседник владе, и Владимир Цуцић, комесар за избеглице, отворени су проблеми у вези са остваривањем права избеглица, повратника у Републику Хрватску.

Том приликом Кркобабић је изложио да су проблеми с којима се суочава Србија одузета станарска права, конвалидација радног стажа, доспеле и неисплаћене пензије, обнова имовине, решавање инфраструктурних проблема у срединама повратка, учешће избеглих и прогнаних Срба у транзицији и приватизацији, повратак пољопривредног земљишта, проналажење несталих лица, суђења за ратне злочине... Приступ индивидуалним правима у земљама порекла за све избеглице без дискриминације од суштинске је важности и само на тај начин може да испуни своје обавезе и допринесе стабилизацији региона, објаснио је на Конференцији у Женеви Кркобабић и посебно подвукао да Србија остаје посвећена Сарајевском процесу уз пуну међународну подршку УНХЦР-а, ОЕБС-а и Европске комисије.

Како су нам у Комесаријату за избеглице Републике Србије објаснили, на истој конференцији био је предвиђен дијалог који је делегација Хрватске одбила. „Због дуготрајности проблема изузетно је важно да се без даљег одлагања разговара о свим отвореним питањима, сматрамо да је неопходно интензивно ангажовање међународне заједнице. Без њих, у овом тренутку није сврсисходно билатерално преговарање са Републиком Хрватском”, наводи се у допису Комесаријата за избеглице Србије „Политици”.

Они сматрају да је један од најзначајнијих фактора за дуготрајну избегличку кризу у нашој земљи неспремност Хрватске да на задовољавајући начин реши проблеме повратка индивидуалних права избеглих лица, а која се тичу пре свега повратка имовине и станарских права.

У Србији живи значајан број избеглица које су заинтересоване за повратак у Хрватску, под условом да им се за то обезбеде услови у складу са Сарајевском декларацијом и ратификованим међународним законима и конвенцијама. Зато је Јован Кркобабић у Женеви посебно нагласио да би враћањем личних права кроз надокнаду за отету или уништenu имовину, избеглим и протераним из Републике Хрватске било много лакше да се одлуче за једну од опција – повратак или истинску интеграцију.

Заједнички подаци Комесаријата за избеглице, Републике Србије и УНХЦР-а показују да је Србија током претходних 17 година пружила уточиште за 850.000 људи угрожених ратом. Република Србија је вероватно светски рекордер када се говори о интеграцији избеглица, уложена су значајна материјална средства за подршку избеглицама, у њихов смештај и исхрану, здравствену заштиту, школовање, куповину преко 8.000 станова за породице избеглих. Међутим, још постоје они који се налазе у колективним центрима, а и таквих је око 6.500.

– За прихватање и збрињавање избеглица издвојено је укупно око 250 милиона евра (42 милиона за смештај у колективним центрима, 72 милиона за здравствену заштиту и око 150 милиона за образовање). Процес локалне интеграције је финансиран сумом од 56 милиона евра (34 милиона за инфраструктуру за различите типове пројеката стамбене изградње финансиране од стране различитих донатора и 22 милиона за изградњу стамбених јединица). Обезбеђене су 7.844 стамбене јединице кроз различите видове стамбеног збрињавања – сумирали су резултате у Комесаријату за избеглице. Укупна сума, неопходна да се осигура трајно решење за најугроженије избеглице, а реч је о 21.000 људи, износи 188 милиона евра. Србија је већ одлучила да у те сврхе издвоји око 4,2 милиона евра у оквиру свог буџета за 2009. и 2010. годину. – Наша земља тренутно користи кредитне линије у циљу пружања додатне помоћи у решавању стамбеног питања избеглица (10 милиона евра планирано је преко Банке за развој Савета Европе). У Војводини је основан Фонд за избеглице који издваја седам одсто годишњег

покрајинског буџета за пружање помоћи избеглицама и њиховој интеграцији и повратку – објаснили су у Комесаријату.

РЕГИОН НЕДОВРШЕНОГ МИРА

Политика, 04.02.2009; Страна: А14

КАКО ДО БОЉИХ ОДНОСА НА ЈУ ПРОСТОРУ

Када је реч о бившем простору Југославије нема лаких питања, јер сва дотичу тешка, а неразрешена искуства, спорове дугог трајања, међусобно испостављене кривице и оптужбе. Реч је о региону недовршеног мира. Престанком насиља и ратова није подвучена црта којом се смишљено спречава, или бар отежава, снажно мешање прошлости у послове реконструкције и уређивања региона. Питање изградње бољих односа на простору бивше ЈУ је, дакле, смештено у помешана времена и у готово надреалној смеси интереса, прагматизама, дозиране добре воље у прилог сарадње и разухњених препрека њеном успостављању. Надреалност се може илустровати чињеницом да мафије региона, као главни бенефицијери неуређености постојећих држава и распрострањене корупције, одлично сарађују за разлику од политичких елита. Ледени прагматизам се пак обелодањује у чињеници да док се проблеми повратка избеглица, имовине, пензија итд. тромо или никако не решавају дотле се економска рационалност сарадње пробија и шири.

Међу многим препрекама успостављању бољих односа испречила се и борба сваког од актера за потпуну реконструкцију своје ближе и даље прошлости, уз нова херојска тумачења властитих улога. На то се надовезује и жестока борба за ексклузивно тумачење природе недавних сукоба, за право на расподелу улога жртве и кривца. На делу је борба за нови, самосвојни идентитет, али борба која истовремено ни најмање не искључује беспоговорну послушност и подређеност спољним налозима, и притисцима (на пример, притисцима да се призна независност Косова) моћних глобалних актера. У потрази за идентитетом заправо се испољава амбивалентан однос према региону. Регион као да је мање природно, логично средиште идентитета, а више наметнути простор злехуде географске случајности. У ривалству за спољну наклоност ствара се неприродна дистанца према свему што би упућивало на (западно)балкански, тј. заједнички регионални идентитет.

Регионалној збrcи делом доприносе и спољни актери који једном руком улажу економска и политичка средства у прилог регионалној сарадњи, а другом је отежавају. Сарадња је отежана инсистирањем и спољних актера на једностраним и поједностављеним тумачењима сукоба и своје улоге у распаду Југославије, као и недоследном политиком након завршетка сукоба.

У светлу постојећих заплета не преостаје ништа друго него, на трагу идеје Ј. Галтунга о трансформацији сукоба, проналазити просторе сарадње по страни кључних неслагања и нерешених сукоба/спорова. Другим речима, комбиновати активну усредсређеност на реално могуће облике сарадње и спонтану обнову веза коју ће донети паметнији и великодушнији припадници нових генерација.

Борба за боље односе, међутим, као и за повољније решавање спорних питања која су од значаја за Србију, захтевају темељно преуређивање њеног унутрашњег простора, државотворну усредсређеност, заокрет ка изградњи озбиљног и ненарушивог унутрашњег консензуса око виталних државних интереса и приоритета, улагање активног напора да се скине стигма колективне кривице, пронађе властита делотворна

формула, превладавање унутрашње економске и социјалне кризе без слепог подлегања доминантним идеолошким догмама. Хаотична, изнутра посвађана, немоћна држава не може да буде равноправан, респектабилан регионални актер. Самопоштовање и самопоуздање мора да се поврати радом на властитом уљуђивању и улагањем додатних напора да се побољша сопствена позиција и у ширем међународном окружењу, „играњем на више жица“. Ширењем свог међународног упоришта и мреже сарадње смањује се зависност од (ужих и ширих) регионалних произвољности и неизвесности, а повећавају унутрашњи мотиви за равноправну сарадњу у непосредном окружењу. **О**

ВИЗАМА ЗА СРБИЈУ НА ПРОЛЕЋЕ

Политика, 04.02.2009; Страна: А6

Време либерализације визног режима зависи од напретка који ће остварити српске власти у примени „мапе пута“, изјавио Луиђи Сорека

Штампање српских пасоша

У овом тренутку тешко је проценити како би могао да изгледа коначан извештај европских експерата који ће до априла у Београду утврђивати докле је Србија стигла у испуњавању услова за укидање виза и долазак на „белу шенген-листу“. Док српски званичници уверавају јавност да бисмо до краја ове године могли да добијемо позитивне препоруке за стављање на ту листу, чланови прве мисије Европске комисије која је стигла пре два дана веома су уздржани у прогнозама. Луиђи Сорека, шеф ове мисије, изјавио је прексиноћ, на брифингу уприличеном поводом почетка друге, техничке, фазе преговора Србије са ЕУ о визним олакшицама, да време када ће се то постићи зависи од напретка који ће српске власти остварити у примени „мапе пута“, коју је Комисија упутила Србији у априлу прошле године.

Европска „затвореност“, у овом тренутку, заиста је разумљива. Мисија ЕК је овде да, у разговору са нашим стручњацима и политичарима, провери колико смо напредовали у испуњавању постављених услова. Мисија ће, према речима Сореке, бити фокусирани на питања јавног реда и безбедности. У току овог месеца, Београд ће посетити још једна мисија, чија ће пажња бити усмерена на безбедност пасоша, а након тога, и трећа екипа посматрача да провери како су српске власти спровеле одредбе у вези са миграцијом и заштитом граница. Све у свему, трофазни експертски дијалог биће окончан до краја априла, после чега ће уследити нова процена напретка Србије у испуњавању постављених критеријума.

Како би могао да изгледа „технички налаз“, који ће бити представљен на пролеће, а од којег ће зависити доношење одлуке о укидању виза? Наши државни функционери тврде да је земља постигла значајан напредак у испуњавању услова с чим се слажу и гости, али додају и да има још пуно посла.

Немања Ненадић, програмски директор организације Транспарентност Србија, сматра да коначан налаз посматрача зависи од тога да ли ће они своју процену базирати само на томе ли су неки нови прописи усвојени или ће испитивати да ли су ти прописи довољно добри да остваре циљеве који су њима зацртани. Наводећи да је досад из ЕУ преовладавао формални приступ, тако што се, рецимо, гледало да ли је неки закон усвојен до зацртаног рока, Ненадић подсећа и на то да је у извештају о напретку Србије ка ЕУ, из новембра прошле године, било доста негативних оцена због тога што нисмо примењивали постојеће прописе (као што је, рецимо, био случај са Законом о финансирању политичких странака).

Кад је реч о законима из „шенгенског пакета”, Скупштина Србије је усвојила све законе који се односе на МУП (закон о азилу, странцима, путним исправама и граници). Али скупштина још није ратификовала пет конвенција Савета Европе, као што није донела ни закон о спречавању дискриминације и о међународној правној помоћи. Реч је, заправо, о прописима из домена Министарства правде. Имајући у виду да су актуелни разговори са европским стручњацима посвећени, пре свега, правосуђу и кривичној области, то би могло да звучи узнемиравајуће да није објашњења које смо добили из веома добро обавештених извора. Ови прописи не спадају у ужи круг наших обавеза за укидање виза. „Ни то што нисмо ратификовали поменуте конвенције (а што ће, највероватније бити учињено до марта) није неки минус, јер су многа питања о којима оне говоре већ уграђена у неке наше законе”, каже један владин функционер. Што се тиче оцене борбе против организованог криминала, Богољуб Милосављевић, професор Правног факултета Универзитета Унион, оценио је, пре два дана, да има видљивог напретка. Ненадић, пак, каже да никад не можемо бити сигурни да су све организоване криминалне групе откривене. Он верује да ће се европски експерти бавити пре свега Законом о кривичном поступку и законом који се односи на специјалне мере које држава примењује против организованог криминала. Сматра, такође, и да ће под њиховом лупом бити организационе јединице унутар тужилаштва и полиције, које се баве борбом против организованог криминала. Оне су, како каже, доскора биле малобројне.

– Надам се да се стање, у међувремену поправило, јер ти подаци обично нису у потпуности доступни јавности – наглашава он.

Безбедност докумената биће разматрана приликом посете друге мисије ЕК Београду, која се се очекује у току овог месеца. Многи страхују од евентуалних закључака представника ЕУ, јер не само да је било проблема у вези са штампањем пасоша, већ су се и грађани жалили да дуго чекају та документа. Упућени, међутим, указују на то да је и у другим земљама било сличних тешкоћа. У Великој Британији је, преноси нам наш извор, пола милиона грађана својевремено тужило тамошње власти јер нису добили пасоше на време.

Подсетимо да је министар полиције Ивица Дачић, пре два дана, изјавио да је до сада промењено више од 250.000 пасоша и више од 350.000 личних карата. Имајући у виду податак да је у Србији око милион и стотину хиљада грађана поседовало стару путну исправу, произилази да је практично четвртина ових докумената већ замењена.

Антрфиле:

Пасоши са шест нивоа заштите

Министар унутрашњих послова Србије Ивица Дачић разговарао је јуче са представницима Европске комисије о напретку који је Србија остварила на „мапи пута” ка укидању виза. Састанку у Београду присуствовали су шеф експертске мисије Европске комисије Луиђи Сорека, шеф Делегације ЕК у Београду Жозеп Љоверас и шеф сектора за Србију у Директорату за проширење ЕУ Терез Собјески, наводи се у саопштењу МУП-а Србије.

Дачић је упознао чланове Европске комисије са оним што је до сада урађено, са законским предусловима који су испуњени, али се тренутно налазе у скупштинској процедури. Министар полиције је обавестио чланове Европске комисије о увођењу биометријских пасоша, који имају шест нивоа заштите, као и о увођењу одговарајућих информационих система заштите којима ће бити опремљени сви гранични прелази, додаје се у саопштењу.

Чланови комисије су констатовали да је Србија урадила много на испуњавању тачака из „мапе пута”, али и да је остало још посла. Они су изразили спремност да пруже подршку Србији, а похвално је оцењена Стратегија о борби против организованог криминала и понуђена је помоћ експерата ЕУ.

PRESS CLIPPING

Четвртак 05.02.2009. год

УМРЕХ, БОЛАН, ГЛАДАН
Глас Јавности, 05.02.2009; Страна: 12

У избегличком кампу код Вишеграда живи педесетак мученика који ни 13 година после краја рата немају куд

Педесетак самаца и 11 породица живе у паклу од живота на обали Дрине. Имају по један војнички кревет, старе душеке, по поцепано ћебе и стари капут. Много је оних који су, једноставно, избрисани са свих спискова. Као да и нису живи Драган Крпић (50), ложач из Железаре у Варешу, тринаест година после Дејтона још дебело, свакодневно, плаћа рачуне босанског рата, иако он сам избијању тог рата није допринео ни једну једину мрвицу. Пре рата имао је све - кућу, посао, поштовање, друштво, будућност, сад нема ништа. У дрвеној бараци насеља Незуци изнад Дрине, крај Вишеграда, 13 година после рата, Драган сања кору хлеба.

- Умрех, болан, гладан! Немам ништа! Ни посао, ни кућу, ни жену, ни децу, ни пара, ни сапуна, ни чарапе, ни ћебе, ни капут, ни шпорет, ни кору хлеба... Радио би цео дан за један ручак и да се окупам ко човек, нема ни то...

Дрвене баракe избегличког центра у Незуцима велика су српска туга данас. Неко „недобронамеран“ рекао би - ништа ново, тако се код Срба завршавају ратови, увек сиротиња плати цех... Сви други могу да дођу у Незуке, гледају ону тугу и јад и ћуте. Незуци су годинама били колективни избеглички центар. Прошле кроз баракe хиљаде паћеника. Ко год је куд могао, у међувремену је отишао. У Аустралију, Канаду, Америку, Норвешку, на Нови Зеланд... Остало је педесетак мученика којима су Незуци последње уточиште, оних који нису могли назад, својим кућама, који за свет и нови почетак нису имали снаге. Педесетак несрећника без игде ичега.

- Ми смо ти они који су избрисани са свих спискова! Мртви, а живи! Нити гласамо, нити имамо помоћи, нити нас ко шта пита, нити нам ко долази. Мртви људи, а чекамо смрт. Једино смо ти живи овде у кафани, кад у надници створимо коју марку па наручимо пиво, а газда дође и каже - „извол’те пиву“ - каже Младенко Самарџић (53), родом из Коњица.

Ни Драган ни Младенко немају ни жеље ни разлога да се врате у завичај. Нису се женили, родитељу су им давно помрли, у далеком завичају немају ни брата ни пријатеља... Нити коме да назову добар дан, нити да се ко њима јави. Имају по један војнички кревет, старе душеке, по поцепано ћебе, стари капут...

- Шта је овде муке и суза просуто! Шта је људи помрло, а шта је дигло руку на себе... Шта је овде клетви изливано - стоји међу баракама један од Младенкових и Драганових комшија, гледа црне дрвене зидове и мутну Дрину испод.

Крчма „Соко“, састављена од дасака, људима је овде једина утеха. Њихов биоскоп, позориште, корзо, библиотека, њихова слава, свадба... Власник Недељко Милић, који је и сам избеглица из Сарајева, каже да би од туге које се овде нагледао за последњих десетак година сто књига могао да се напише.

- Да могу само да одем негде, па да људима причам шта је рат, шта је јад и туга... Пет ратова бих могао спречити... Нема ту много мудрости: био човек цар, имао све, избио рат, сад дође, клекне, тражи ракију... Шта ћу, наточим му! - прича Недељко. Између избегличких барака, кроз сав онај јад, добро се види магистрала поред Вишеграда, којом на све стране зује лимузине оних који су у рату и после рата успели. - Нема места са ког се боље види шта је рат него што је ово - кажу они мученици из Незука.

За 11 породица које су уточиште нашле у Незуцима држава се колико-толико стара. **Међу педесетак самаца, много је оних који су, једноставно, избрисани са свих спискова. Као да и нису живи. Једни тумарају Босном, па се врате у Незуке, у последње уточиште где их чека војнички кревет и стари душек, други су овде стално. Исто за све јесте да нико од њих нема будућности, наде, шансе да извуку из тог очаја, пакла на обали Дрине.**

Антрфиле:

Од кревета до врата

Војка Јокић (83) живи сама у Незуцима. Она и муж Бошко, некада, имали су велику кућу, воћњак, били своји људи, радовали се животу, Бошко умро пре 16 година, она је од тада сама.

- Могу једино од кревета до врата... Боле ме ноге, леђа... Молим Бога да ме узме, он неће... Имам мало пензије, ови млађи послушају ме па ми купе који кромпир, јаје, зрно пиринча... Срећом, сад имам струје па ми ради грејалица - каже старица у свом оном јаду на обали Дрине.

Рат је био бољи

- **За време рата било је боље. Тада смо веровали у будућност, нечему се надали! Види нас данас - ни посла, ни коре хлеба, ни свог крова. Живимо од онога што зарадимо берући грожђе по Црној Гори** - описује своју тугу Радан Килибарда (54) из Коњица, који у једној од барака живи са супругом Славојком и сином Зораном.

СРПСКА СЕЛА ДОБИЈАЈУ СТРУЈУ ПОСЛЕ 12 ГОДИНА

Политика, 05.02.2009; Страна: А48

Босанско Грахово – Начелник општине Босанско Грахово Урош Макић најавио је да ће Срби повратници у насељима Тичево, Преоци, Радловићи и Исјека ове године добити струју без које су живели 12 година, откако су се вратили из избеглиштва. „Средства за електрификацију ова четири насеља, у износу 600.000 конвертибилних марака, обезбедила је фондација ‘Одроз’ и Министарство за људска права и избеглице БиХ”, рекао је Макић.

Он је подсетио да на подручју Босанског Грахова има још око 35 одсто насељених места у која су се Срби вратили из избеглиштва, али још немају струју, пренели су медији.

„Око 3.000 Срба повратника у овој општини у Федерацији БиХ живи у веома тешким условима и на ивици егзистенције, јер су скоро сви радно способни незапослени”, рекао је Макић. И друге категорије становништва су тешко угрожене јер немају дома здравља који је срушен у рату и још није обновљен, ученици основних школа немају организован превоз, а средњошколци путују у суседни град Дрвар.

УНАПРЕЂЕЊЕ ПОЛОЖАЈА РОМА

Блиц, 05.02.2009, Страна 5

Стратегија за унапређење положаја Рома је завршена, а Влада Србије тај документ требало би да усвоји током фебруара, казао је шеф надлежног Секретаријата у Министарству за људска и мањинска права Љуан Кока. Приоритети и задаци су да се поправи положај Рома у области образовања, здравља, становања и запошљавања.

КОСОВО ОПЕТ ДЕЛИ

Вечерње Новости, 05.02.2009; Страна: 4

Дебата у Стразбуру ЈУЧЕ ПОНОВО потврдила велике разлике
Слажу се око Еулекса, супротстављени око статуса

ЖИВА дебата јуче у Европском парламенту на тему годишњице једнострано проглашене независности Косова још једном је потврдила велику подељеност унутар ЕУ. Док су једни посланици позивали на “прихватање нове реалности”, други су инсистирали на поштовању међународног права и територијалног интегритета Србије.

И једни и други су, међутим, указивали на катастрофално стање на Косову, и када је реч о економији, и када се ради о заштити мањина, корупцији, организованом криминалу, трговини људима. Велики број посланика, преко тридесет, говорио је за сат и по трајања дебате. Холандски посланик Јост Лагендајк израдио је предлог резолуције, о којем ће се посланици данас изјаснити.

- Реални смо и знамо да ће 2009. година бити пуна препрека и тешкоћа - оценио је чешки министар за европске послове Александар Вондра испред Европског савета. Вондра је нагласио да, и поред размимоилажења између чланица ЕУ око статуса Косова, циљ није доведен у питање, а то је постизање владавине права. У име Европске комисије, Меглена Кунева је нагласила да ЕУ улаже много новца на Косову, истакавши да се од власти у Приштини очекује међуетничко приближавање, повратак расељених лица, борба против корупције, побољшање рада администрације.

Дорис Пак је, испред европских народњака и демократа, истакла да се од власти у Приштини очекује да разреши и серију масакра и злочина који још нису расветљени, док је Аустријанац Ханес Свобода признао да “еволуција није онаква како се очекивало”, годину дана после једнострано проглашене независности Косова.

- **Признавање Косова је фаталан преседан, а Еулекс није у складу с међународним правом - истакао је испред Уједињене европске левнице Немац Тобијас Флигер.** Да се признавањем Косова крши међународно право, сложили су се и Пољак Хрушч, Француз Луј, Румун Маријанеску... Велика већина говорника је, ипак, подржала Еулекс, а сви су одали признање Србији за конструктиван приступ.

Антрфиле:
ПРИЗНАЊЕ

У ПРЕДЛОГУ резолуције о Косову, о којој ће посланици данас гласати, Влади Србије

се одаје признање за конструктиван приступ решавању косовског питања, док се од косовских власти, између осталог, тражи да спроведу мере на заштити мањина. Истиче се и велики значај Еулекс.

ИЗБРИСАНИ

Курир, 05.02.2009; Страна: 8

Педесетак самаца и 11 породица у избегличком кампу Незуци крај Вишеграда живе, кажу, у паклу и још плаћају данак босанском рату

ВИШЕГРАД - Драган Крпић (50), ложач из Железаре у Варешу, тринаест година после Дејтона и даље свакодневно дебело плаћа рачуне босанског рата, иако избијању тог рата није допринео ни за једну једину мрвицу. Пре рата имао је све, кућу, посао, поштовање, друштво, будућност - сад нема ништа. У дрвеној бараци у насељу Незуци изнад Дрине, крај Вишеграда, 13 година после рата, Драган сања кору хлеба. - Умрех, болан, гладан! Немам ништа! Ни посао, ни кућу, ни жену, ни децу, ни пара, ни сапуна, ни чарапе, ни ћебе, ни капут, ни шпорет, ни кору хлеба... Радио бих цео дан за један ручак и да се окупам ко човек, немам ни то...

Дрвене бараче избегличког центра у Незуцима велика су српска туга данас. Неко недобронамеран рекао би - ништа ново, тако се код Срба завршавају ратови, увек сиротиња плати цех...

Незуци су годинама били колективни избеглички центар. Прошло је кроз бараче хиљаде паћеника. Ко год је куд могао, у међувремену је отишао. У Аустралију, Канаду, Америку, Норвешку, на Нови Зеланд... Остало је 11 породица и још педесетак мученика самаца којима су Незуци последње уточиште, оних који нису могли назад, својим кућама, а ни напред без игде ичега.

- Ми смо ти они који су избрисани са свих спискова! Мртви, а живи! Нити гласамо, нити имамо помоћи, нити нас ко шта пита, нити нам ко долази. Мртви људи, а чекамо смрт. Једино смо ти живи овде у кафани, кад у надници створимо коју марку па наручимо пиво, а газда дође и каже: "извол'те пиво" - каже Младенко Самарџић (53), родом из Коњица.

Ни Драган ни Младенко нису се женили, родитељу су им давно помрли, немају ни брата ни пријатеља...

- Шта је овде муке и суза просуто! Шта је људи помрло, а шта дигло руку на себе... Шта је овде клетви изливано - стоји међу баракама један од Младенкових и Драганових комшија, гледа црне дрвене зидове и мутну Дрину испод.

Крчма "Соко", састављена од дасака, једина утеха. Њихов биоскоп, позориште, корзо, библиотека, њихова слава, свадба... Власник Недељко Милић, који је и сам избеглица из Сарајева, каже да би од туге које се овде нагледао за последњих десетак година сто књига могао да напише.

- Да могу само да одем негде па да људима причам шта је рат, шта је јад и туга... Пет ратова бих могао спречити... Нема ту много мудрости: био човек цар, имао све, избио рат, сад дође, клекне, тражи ракију... Шта ћу, наточим му! - прича Недељко. Између избегличких барака, кроз сав онај јад, добро се види магистрала поред Вишеграда, којом на све стране зује лимузине оних који су у рату и после рата успели. - Нема места са ког се боље види шта је рат него што је ово - кажу мученици из Незука.

Антрфиле:

Беремо грозђе...

- За време рата било је боље. Тада смо веровали у будућност, нечему се надали! Види нас данас - ни посла, ни коре хлеба, ни свог крова. Живимо од онога што зарадимо берући грозђе по Црној Гори - описује своју тугу Радан Килибарда (54) из Коњица, који у једној од барака живи са супругом Славојком и сином Зораном.

Срећом, имам грејалицу

Војка Јокић (83) живи сама у Незуцима. Она и муж Бошко некад су имали велику кућу, воћњак, били своји људи, радовали се животу... Бошко умро пре 16 година, она је од тада сама.

- Могу једино од кревета до врата... Боле ме ноге, леђа... Молим Бога да ме узме, он неће... Имам мало пензије, ови млађи послушају ме па ми купе који кромпир, јаје, зрно пиринча... Срећом, сад имам струје па ми ради грејалица - каже старица у свом оном јаду на обали Дрине.

PRESS CLIPPING

Петак 06.02.2009. год

ДОДЕЛА ГРАЂЕВИНСКОГ МАТЕРИЈАЛА ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ

Данас - Браничево, 06.02.2009; Страна: 2

Акција у општини Петровац на Млави да би се помогло онима без крова над главом

У Петровцу на Млави у уторак је истекао рок за подношење пријава за добијање помоћи у грађевинском материјалу, намењене избеглим и интерно расељеним лицима, са боравиштем на територији ове општине. Пријаве су подношене код општинског повереника за избеглице, по јавном позиву који је расписао Општински савет за управљање миграцијама и трајна решења.

Реч је о помоћи у вредности од 1,5 милиона динара, који ће бити распоређени на четири корисника, којима ће припасти по 375.000 динара. Услов је да се добијена средства, обезбеђена од стране Републичког комесаријата за избеглице, уложе у набавку грађевинског материјала за завршетак започете градње или у адаптацију постојећих стамбених објеката.

Осим доделе грађевинског материјала, у општини Петровац на Млави проблем стамбеног збрињавања избеглих и расељених решава се и изградњом станова, на локацији поред старе касарне. Прва стамбена зграда имала је 2.000 квадрата и четири етажне, са укупно 44 стана просечне површине 40 квадрата. Њену изградњу, у коју је уложено 630.000 евра, реализовала је немачка хуманитарна организација „Хелп“, уз финансијску помоћ Европске уније. Друга зграда, која тек треба да се подигне, имаће 20 станова, од којих је 16 намењено избеглицама из колективног центра, а четири за социјално угрожене породице са територије општине Петровац. Десет станова имаће површину од 22 до 25 квадрата, осам ће имати 30 квадрата а два стана биће површине 40 квадратних метара. За време ратова који су претходили распаду СФРЈ, у петровачку општину пристигло је око 1.200 избеглица, махом из Хрватске. Половина њих нашла је приватни смештај, док су остали заузели објекте старе петровачке касарне. Од 600 особа, данас у овим објектима живи њих 230, а њихово стамбено збрињавање требало би да се оконча пре затварања колективног центра.

ПОКЛОН

Вечерње Новости, 06.02.2009; Страна: 23

КРАГУЈЕВАЦ - Чланови Удружења одгајивача говеда "Шумадија" поклонили су јуче сто литара млека породицама смештеним у колективном центру у Бресници. Они су, пре недељу дана, исту количину млека поклонили малишанима у избегличком центру "Трмбас". Незадовољни откупном ценом, чланови удружења су намеравали да млеко - проспу, али је, на иницијативу локалне самоуправе, одлучено да се поклони социјално угроженим грађанима.

РАФИНЕРИЈА ДО ТОКИЈА

Курир, 06.02.2009; Страна: 3

Не пуцај, брате

Где нам је гаранција да ће Руси испоштовати споразум?”, рекао је Министар и остао жив. Гаранција за 400 милиона евра. А где је њему гаранција за “Фијат”? Његово обећање је спало са 300.000 аутомобила на 15.000. На пет одсто од обећаног. Ако му се гласачи одазову тако, Министар ће на следећим изборима добити 0,005 одсто. Ваљда српски изгладнели народ уме да казни онога који је обећао 1.000 евра за акције, а дао ништа. А онда, кад су све опструкције “Јужног тока” пропале и кад је требало да паре легну, сакрије рачун.

За кога ради Министар? “Гаспромњефт” има дневни промет од 1,5 милијарди долара. Зар да се они брукају за 400 милиона? Да ли је Министру познато да су Руси одмах предложили проширење “Јужног тока” са договорених 10 милијарди тона на 47 милијарди? Очекивани приход од гаса је 2,5 милијарди долара годишње. Таман да се покрије штета која је настала једностраним укидањем царина.

Бугарска је морала да прихвати услов да купи 400 тенкова и изгради нуклеарке да би гасовод прошао кроз њену територију. А ми добијамо, ако све буде као што је планирано, 2,5 милијарди евра на годишњем нивоу. И тај је посао Министар хтео да поквари. Зашто је Министар гурао МОЛ? Они су купили рафинерију у Чешкој која ради са 35 одсто капацитета. МОЛ је планирао да поруши нашу рафинерију. Стратегија је била сувласништво са ИНА и да нам гас стиже преко Ријеке.

Да ли Министар зна шта је “путна карта”? То је документ који ЕУ и Русија треба да потпишу о енергетској безбедности. Одбили су да га потпишу јер су тражили гаранције за неповредивост граница Русије и Србије. Шта је важније, Министар или место нације која ће бити највећи пријатељ Русије у оквиру ЕУ? Европа и НАТО не могу без “путне карте”, а Србија ће бити значајан фактор и поуздан партнер. Владимиру Путину и Ангели Меркел на састанку у Сочију.

Да ли је Министар свестан да Србија није добила само 400 милиона евра већ и енергетску безбедност? Зашто нам министар економије није објаснио које ће бити позитивне последице потписивања, већ је ко пиљарица сакрио рачун. Да Србија изградњом “Јужног тока” постаје фактор безбедности у Европи. Не неки нарочито велики, али фактор. Европа тражи убрзану изградњу гасовода.

Са 400 милиона евра може да се изгради 30.000 кућа за избеглице. Да ли је истина да је Борис предлагао изградњу кућа за избеглице, а да је то спречио Министар? Држава уступи прдопољине и несрећници продајом једне фирме добију кров над главом. То је 120.000 људи са кровом. Ни то ниси дао, Министарска Висости. То је 600.000 гласова, па ти види.

Уместо кућа за избеглице градиће се аутопут према Румунији. Па није Војводина сама правила Рафинерију, па да добије 90 одсто пара. Али, не секира се Министар. Он иде у “Гранд продакшн”. Мада, чуло се да је и тамо пао на аудицији... То му је битније него да реагује, макар да мрдне репићем, на изјаву Медведева да ће пет пута повећати планирани капацитет гасовода.

Мој Министре, заслужио си да и у епску и у лирску поезију уђеш. Ево како те је описао велики српски песник Здравко Крстановић, избеглица из Задра. Његова књига “Наказе” наћи ће се ускоро у излозима.

“Овај гузни министар умислио да је цар,
Где је он - ту је квар. Необичан ‘музичар’,
На гитари, бедна хуља, не свира, већ чандрља,
Свиња је само животиња, он је Свињкић, није свиња,
Лаже, маже, руши, мува, моћан га Газда чува,
Даде му власт и новац, држи се ко есесовац,
Не уме да се смеје, свашта, збиља, сунце греје,
Уништиће све што оста, нико да му каже: Доста!
Ни Газда ти помоћ неће, затворско те чека цвеће”
Надајмо се да ће ова песмица ући у уџбенике, како нам се Министар не би поновио.

ПОДРШКА ИЗБЕГЛИЦА ВЛАДИ СРБИЈЕ
Народне новине – Ниш, 28.1.2009, Страна : 10

У БЕОГРАДУ ПОТПИСАН ДОКУМЕНТ

БЕОГРАД (Бета) - Представници асоцијација удружења избеглих и прогнаних Срба из Хрватске потписали су јуче у Београду документ у коме подржавају политику Владе Србије у настојањима да реши права избеглих и расељених из Хрватске. Из кабинета потпредседника Владе за социјалну политику и друштвене делатности Јована Кркобабића јуче је саопштено да је документ потписан са две асоцијације удружења избеглих и прогнаних Срба из Хрватске а које окупљају више од 70 различитих удружења. "Ставови удружења су усаглашени и они у пуној мери подржавају платформу Владе изнету у девет тачака", наводи се у саопштењу и додаје да свака од тих тачака представља један од проблема који оптерећују избегличку популацију.

ПРИНУДНА ИСЕЉЕЊА?
Панчевац, 30.1.2009, Страна : 5

Заштићено становање и први проблеми

Избегла и расељена лица већ годину дана живе у социјалним становима који су изграђени захваљујући донацијама Италије и Швајцарске. Породице које станују у тим објектима то право су оствариле на конкурс, а имају обавезу да редовно плаћају месечни закуп, што је далеко испод економске цене. Градска стамбена агенција задужена је за одржавање зграда и спровођење пројекта донатора. Директорка Агенције Вања Ракичић каже да постоји много проблема у вези с коришћењем ових станова, а најизразитији је нередовно плаћање закупа. Неки корисници станова чак и адаптирају просторије, што је забрањено одредбама уговора који су потписали.

– Имамо изванредан број станара који касне с плаћањем. У уговору пише да због четири неплаћене рате у току године следи исељење. Мораћемо да применимо и ту, врло непопуларну меру. Имамо проблема и с начином коришћења станова. Не користе се у сврхе за које је закуп и потписан, а станари сами врше преправке, као

што је затварање тераса. У уговору је строго наведено да ништа не може да се ради без сагласности Градске стамбене агенције. Контактирали смо и с инспекцијским службама. Зграда мора бити у стању у каквом је преузета и никакве радове на фасади нити смемо нити можемо дозволити – објашњава Вања Ракицић.

Неадекватна култура становања представља још један проблем и то узрокује кварове на које се станари опет жале Агенцији иако су проблеме сами створили. Руководилац сектора за техничко одржавање Драган Остојин сматра да су то превелика очекивања од надлежних служби одржавања и да корисници треба да поведу више рачуна о стамбеном простору који су добили на коришћење.

– Нама се станари обраћају за свакојаке кварове у стану, од замене гумица до оних који се дешавају услед неадекватног коришћења. Пример за то је непроветравање станова, а то доводи до кондензације и појаве буђи, што није до извођача радова. Има станара који прикључују грејалице у купатилу, али не наменске већ кварцне, које изазивају кратак спој. Могло би се још много тога набројати. Покрадена су сва хидрантска црева и кроз осигурање смо набавили нова и поново задужили станаре и скупштину станара – наводи Остојин.

Гарантни рок објеката истиче за годину дана, као и контрола фондова који су уложили новац. Тада ће Панчеву остати брига и финансирање свега што је везано за програм социјалног становања. С обзиром на наш менталитет и чињеницу да не умемо да ценимо оно што имамо, остаје да се види хоће ли наредни градски буџет моћи то да истрпи.

PRESS CLIPPING

Субота 07.02.2009. год

„ЛИМЕНИ ДОМОВИ" САМО ЗА БЕОГРАДСКЕ РОМЕ

Политика, 07.02.2009; Страна: А24

Озлојеђеност Рома чије су бараке страдале у недавном пожару, а који нису добили смештај у 11 стамбених контејнера, изазвала је пре два дана сукоб у насељу испод моста „Газела". Владан Ђукић, градски секретар за социјалну заштиту, каже да ове породице ипак неће бити збринуте у контејнерима, јер је реч о држављанима околних земаља, за које је надлежан Комесаријат за избеглице, а не градска власт. Роми из других република који живе илегално испод „Газеле" хоће да извуку корист од града. Ако и њима почнемо да помажемо, људи ће масовно спаљивати кућице да би добили контејнере. У нове „лимене домове" биће смештени само Роми из Београда који се налазе у евиденцији града из 2007. године, а који су остали без кућа рекао је Тјукић. Он је јуче, заједно са представницима Црвеног крста Београда, Градског центра за социјални рад и Националног савета Рома, посетио нове станаре контејнера испод „Газеле" и уручио им душеке, ћебад, хигијенска средства и конзерве хране.

Подсећајући да су у току прошле године изгореле чак 42 учерице, Тјукић је истакао да град тренутно не може да обезбеди више од 11 контејнера, постављених у „картонситију" пре два дана. Наш саговорник додаје да је и то привремено решење, јер ће на лето уследити коначно пресељење. Породице код „Газеле", пописане на списку из 2007. године, требало би да буду расељене у станове широм Београда до 31. августа истакао је Тјукић, који је најавио да ће надлежни и убудуће посећивати угрожене породице у овом нехигијенском насељу.

ЗА СРПСКУ БАНКУ У ХРВАТСКОЈ 12 МИЛИОНА ДИНАРА

Данас, 07.02.2009; Страна: 13

Нови Сад - Извршно веће АП Војводине подржало је иницијативу Српског народног вијећа за оснивање Српске пословне банке у Хрватској, која ће бити у функцији обнове и ревитализације повратничких средина у Хрватској и одобрило 12 милиона динара за оснивачки улог и прибављање дозволе за рад од стране Хрватске народне банке, саопштено је с јучерашње седнице покрајинске владе.

Председници покрајинске владе Бојан Пајтић и Српског националног вијећа Милорад Пуповац потписаће ускоро уговор о донацији финансијских средстава за Српску пословну банку, како би ускоро могла да се настави процедура за њено оснивање..

PRESS CLIPPING

Недеља 08.02.2009. год

ЗА РАСЕЉЕНЕ СЕ ГРАДИ 17 СТАНОВА

Куир, 08.02.2009; Страна: 14

Хуманост

ПАРАЋИН - У параћинском насељу Данково почела је изградња 17 станова за расељена лица, а финансира је немачка невладина организација АСБ.

- Вредност инвестиције је 320.000 евра. Општина Параћин осигурала је локацију која је опремљена инфраструктуром - изјавио је Бојан Вељковић, члан општинског већа. Према његовим речима, зграда ће бити завршена до краја године, а у њој ће станове добити 15 породица које се тренутно налазе у колективном смештају у Поповцу код Параћина и две параћинске социјално угрожене породице. Након тога колективни центар у Поповцу биће затворен.

ДОКУМЕНТА ЗА РОМЕ

Глас Јавности, 08.02.2009; Страна: 8

БЕОГРАД - Општина Звездара ће у понедељак, 9. фебруара, представити пројекат „Рома карт“, који Ромима омогућава накнадну регистрацију, упис у матичне књиге рођених и бесплатну правну помоћ.

Како је саопштено из те београдске општине, пројект Високог комесаријата за избеглице УНХЦР укључује домицилно становништво, расељена лица, као и повратнике из реадмисије. Бесплатну правну помоћ пружаће невладина организација „Праксис“, која ће и прикупљати потребна документа на терену.

СКРИВАО ЗЛОЧИНЕ

Куир, 08.02.2009; Страна: 4

Бернара Кушнера, француског министра спољних послова, оптужују за пљачку афричких земаља, а Срби са Косова и из Француске да је заташкавао трговину органима киднапованих на Косову

БЕОГРАД - Француски истраживач и новинар Пјер Пеан оптужио је у својој књизи "Свет према К" актуелног министра спољних послова Француске Бернара Кушнера да је, користећи политички положај, узео милионе од сиромашних афричких земаља. Због тога би се могла задрмати фотеља некадашњем шефу Унмика кога Срби са Косова и Метохије, али и из Француске, памте само по злу.

Професор доктор Мила Алечковић, почасни председник Српског светског конгреса која живи у Француској, тврди да је Бернар Кушнер у најмању руку знао

за трговину органима Срба са Косова и Метохије, "а могуће је да је узимао и провизију".

- Постоји основана сумња да је умешан у све то. У сваком случају је сведок. Нисмо имали материјалне доказе за то, али имамо живе сведоке - открива ћерка познате песникиње Мире Алечковић.

Она подсећа да је ССК прошле године затражио његову смену са места шефа дипломатије Француске након открића да је знао за трговину органима.

- Кушнер је лопов и опортуниста. Он је ишао по Африци и са својим консултантским кућама пљачкао те сиромашне земље. Написао је неки рапорт о развоју здравства, на неких педесетак страна, који му је плаћен 4,6 милиона евра. А то је посао од највише месец дана. Да је то радио у Француској, а не Африци, без проблема би добио 25 година робије. Сада га премијер Саркози штити, али питање је докле - оцењује Мила Алечковић, која је и француска држављанка.

Звонимир Стевић, државни секретар Министарства за Косово и Метохију и председник Координационог центра, наводи да је први шеф Унмика једнострано и навијачки подржавао албанску страну.

- То је био можда најтежи период за српску заједницу и остали неалбански живаљ у покрајини. Узурпирани су куће и станови протераних Срба. Да ли је било проневера новца, не знам, али знам да су велика средства била уложена у ревитализацију електропривреде, и то без резултата - каже Стевић. Марко Јакшић, потпредседник Заједнице српских општина Косова и Метохије, сматра да је за време Кушнера покрајину задесио егзодус невиђен у скоријој историји.

- Космет је напустило 220.000 Срба. Кушнер сноси одговорност и за 1.500 убијених и исто толико киднапованих, који су, по свему судећи, такође ликвидирани. Спаљено је 30.000 српских кућа и 137 манастира и цркава Српске православне цркве - набраја Марко Јакшић резултате Кушнеровог шефовања Унмиком.

Гордана Ђикановић, портпарол Удружења породица убијених и киднапованих са КиМ, каже за Курир да је Кушнер једини шеф Унмика који није хтео да прими делегацију овог удружења "и поред безброј захтева".

- Знамо да је у његово време обављана трговина органима, људи су убијани и отимани. Он је морао да има извештаје о томе и можемо да му замеримо нечињење, а за више можемо да сумњамо. Баш из тог времена ништа није остало од документације Унмика. Сви папири су изнети у земље које су биле задужене за поједине зоне - истиче Ђикановићева.

Бернар Кушнер је одбацио оптужбе да је узимао новац од афричких диктатора, рекавши да никад није потписао ниједан уговор са неком афричком државом, те да је реч о "гротескном и гнусном нападу" и да је књига резултат зависти. Он је одбацио и оптужбе да није довољно оштро реаговао на убиства Срба на КиМ. "Сетите се убиства у Грацком! Сваки пут када је убијен Србин, одлазио сам на лице места, код породица, иако је то било опасно. Био сам револтиран сваком српском смрћу. По мом одласку готово да више није било убистава", тврди Кушнер.

Антрфиле:

Прелетач

- Бернар Кушнер је у време стаљинизма био члан Комунистичке партије Француске и имао задужење да прати италијанске и албанске комунисте. Вероватно од тада потиче његова прва љубав према Албанцима. Био је потом у Социјалистичкој партији Француске, до два дана пред проглашење Саркозија за председника. Када је видео да ће Сеголен Роајал изгубити, прешао је у супротни табор, у Саркозијев УНП. Тиме је

показао да нема никакву идеологију и не верује ни у шта осим у количину новца. И књига врсног француског новинара Пјера Пеана представља га као корумпирану особу - истиче Мила Алечковић.

МЕСИЋ: НЕПРИХВАТЉИВО ЈЕ ДА РС ОСТАНЕ НЕДОДИРЉИВА

Политика, 08.02.2009; Страна: А2

Бањалука, 7. фебруара – Република Српска не сме остати недодирљива у предстојећим променама Устава Босне и Херцеговине, изјавио је данашњем сарајевском „Дневном авазу” председник Хрватске Стјепан Месић. Коментаришући изјаву премијера Републике Српске Милорада Додика да су промене Устава БиХ могуће само под условом да се не дира у територијалну целовитост и уставноправни положај, Месић је, поред осталог, рекао: „Не може се отварати питање територијалног уређења БиХ, а да Република Српска и њена територија остану неспорне. Неприхватљив је став да Република Српска треба да остане недодирљива.”

Он је казао да је Хрватска гарант Дејтонског мировног споразума и да ће „инсистирати да он до краја буде спроведен у свим својим деловима”. „Није довољно вратити имовину избеглим и прогнаним људима. Морају се и они вратити у своје домове. У Републици Српској је пре рата, према попису из 1991. године, живело 48 одсто Хрвата, Бошњака и осталог несрпског становништва. Ти људи се још нису вратили, што значи да Дејтон у том делу није спроведен”, рекао је Месић.

Он је, наравно не спомињући број Срба који је у рату протеран са територија данашње Федерације БиХ, казао да се „не могу мењати основе Дејтонског споразума, ако он није спроведен у целости”. Такође, истакао је да се попис становништва у БиХ не може урадити „док се избегли не врате, јер, у супротном, нови попис само ће потврдити политику етничког чишћења”.

PRESS CLIPPING

Понедељак 09.02.2009. год

ЉУДИ БЕЗ ИМОВИНЕ И ОСНОВНИХ ПРАВА

Данас, 09.02.2009; Страна: 15

Решавање проблема избеглих и расељених у Ужицу

Ужице - На подручју Ужица регистроване су 273 избегле и око 400 интерно расељених особа које живе у приватном смештају. Осим тога, у Колективном центру Забучје смештено је тридесетак, а још шесторо избеглих и 51 расељено лице у Колективном центру Златибор-стандард. У згради социјалног становања у Севојну, чију је изградњу финансирала немачка хуманитарна организација Хелп, смештено је 40 расељених и једно избегло лице.

То су подаци Саветодавног тела ужичког градоначелника за социјалну и дечју политику, које је формирало радну групу за управљање миграцијама Ужица. Циљ те групе је да изради Акциони план за интеграцију избеглих и интерно расељених лица. Бранкица Јеремић, помоћница градоначелника са социјалну политику, истиче да су поред материјалног сиромаштва, ове особе свакодневно суочене са проблемима у остваривању основних људских права, као што су својина, лична документа и слобода кретања, тешкоћама у коришћењу здравствене заштите, социјалне помоћи и образовања, као и са другим правним и психосоцијалним проблемима услед њихове друштвене маргинализације и дискриминације.

Владан Синђић, координатор радне групе и председник Грађанске читаонице Либергаф, истиче да се економски статус избеглих и расељених огледа у сиромаштву, незапослености и честом коришћењу помоћи Центра за социјални рад, хуманитарних удружења и организација, а њихов правни статус у томе што нису остварили право на пензију и лична документа у земљама порекла. Осим тога, интерно расељени не могу да располажу својом имовином, иако се воде као власници.

Недавно истраживање радне групе показало је да су избегли и расељени прилично пасивни и недовољно обавештени о својим правима. Сви они помоћ могу да потраже у Грађанској читаоници Либергаф, у Улици војводе Маслаћа број 28. Нацрт Акционог плана за решавање проблема избеглих и расељених биће до 15. фебруара на интернет адресама града (www.градузице.org) и Грађанске читаонице Либергаф (либергаф.рс).

ОСНОВАНО УДРУЖЕЊЕ ПРОГНАНИХ

Правда, 09.02.2009; Страна: 20

ДЕЦЕНИЈУ ПОСЛЕ ЗАВРШЕТКА РАТОВА, ПРОБЛЕМИ ИЗБЕГЛИХ ЛИЦА ЈОШ АКТУЕЛНИ

СУБОТИЦА - Удружење избеглих и прогнаних лица из бивше СФРЈ приступило је Коалицији Удружења избеглица у Републици Србији, која је основана прошле

године у Београду, а има **45 организација**. За заменика председника Скупштине нове Коалиције удружења избеглица у Републици Србији изабрана је Верица Гргуровић из Суботице, иначе секретар Удружења избеглих и прогнаних. Гргуровић за „Правду“ каже да је Миодраг Линта, председник Коалиције, потписао у кабинету Кркобабића крајем јануара документ подршке преговорима влада двеју држава, Србије и Хрватске, о решавању повратка избеглица на своја огњишта.

- **Ова Коалиција се бави добровољним одрживим повратком избеглица у Хрватску, Словенију и БиХ, њиховом интеграцијом у нашој држави, остваривањем права избеглица, као и заштитом националних и других права Срба у Хрватској, кроз културнопросветну аутономију, мањинску самоуправу и друго.**

- Проблеме избеглица ћемо решавати у сарадњи са државним органима, а, према последњим подацима, у Србији се налази око 300.000 избеглица. не рачунајући 230.000 са Косова, који нису остварили ни елементарна људска права - каже Гргуровић.

СКУЋИЛИ БЕСКУЋНИКЕ

Вечерње Новости, 09.02.2009; Страна: 35

КОСЈЕРИЋ - У акцији солидарности, 11 стамбено угрожених породица у овом граду добило је кров над главом. Први корак учинила је грчка невладина организација "Европске перспективе", која је у Косјерићу финансирала изградњу стамбене зграде од 10 станова. Плац за објекат и комплетну инфраструктуру даривала је општина. Чим су грађевинари предузећа ВИП из Краљева завршили посао, у нову зграду уселило се девет породица избеглих и прогнаних из Хрватске. Оне су од почетка рата до завршетка зграде боравиле у колективном центру у ђачком интернату на Варди. Ових дана још два стана доделиће се најугроженијима. На конкурс се јавило 11 породица.

ПОСЛОВНА БАНКА ЗА ПОВРАТНИКЕ У ХРВАТСКУ

Преглед, 09.02.2009; Страна: 6

Извршно веће Војводине подржало је иницијативу Српског народног већа из Хрватске да се оснује српска пословна банка, која ће бити у функцији обнове и ревитализације повратничких средина у Хрватској.

У поступку оснивања те банке у Хрватској, као и за прибављање дозволе за рад од стране Хрватске народне банке, биће утрошено 12 милиона динара, наводи се у саопштењу са седнице покрајинске владе. Уговор о дотацији финансијских средстава Српском народном већу (СНВ) у Загребу потписаће председник Извршног већа Војводине Бојан Пајтић и председник СНВ Милорад Пуповац, пише у саопштењу.

НАТО ЈОШ УБИЈА

Вечерње Новости, 09.02.2009; Страна: 6

ВИШЕ малигних Обољења на Космету. На 60.000 становника - 20 оболелих

Проучавање здравствене карте становништва на простору Космета открило је велики пораст броја оболелих од малигних обољења, што се приписује деловању осиромашеног уранијума који су припадници НАТО користили у бомбардовању наше земље.

- Резултати нашег истраживања указују да је после 1999. године број оболелих већи за око 200 одсто у односу на претходни период. Посебно забрињавајући подаци односе се на чињеницу да је старосна граница оболелих значајно померена и да је међу оболелима чак 80 одсто младих. Наиме, док је раније та граница премашивала 70 година, сада се свела на 40 година старости - истиче доктор Небојша Србљак, интерниста-кардиолог, који се као представник НВО "Милосрдни анђео" из Косовске Митровице бавио наведеним подацима. Подсећајући да је, осим на северу покрајине, иста ситуација и на остатку Космета, доктор Србљак каже да је само током претходне године у Приштини, међу Албанцима, регистровано око 2.000 случајева новооболелих од малигних болести.

- Истраживања су потврдила да се повећан број оболелих односи и на расељене Србе с Космета, који такође потврђују наведене податке. Наиме, подаци указују да је до рата на 300.000 становника регистровано 10 оболелих, али сада на много мањем броју, на само 60.000 становника, долази 20 оболелих, што је фрапантно - наглашава доктор Србљак.

Последицама радијације подједнако су изложени и припадници међународних снага на Космету. Према званичним подацима, од последица зрачења осиромашеним уранијумом умрло је 45 италијанских војника који су служили на Косову, као и да је њих 515 оболело од рака.

ШПИРИЋ: МЕСИЋ БИ РАСТУРИО И БИХ

Политика, 09.02.2009; Страна: А2

Бурне реакције српских политичара на изјаву председника Хрватске да је неприхватљиво да у променама Устава Босне и Херцеговине РС остане недодирљива

Бањалука, 8. фебруара – Изјава председника Хрватске Стјепана Месића да је неприхватљиво да Републике Српска у променама Устава Босне и Херцеговини „остане недодирљива” изазвала је бурне реакције српских политичара. Председавајући Савета министара БиХ Никола Шпирић је за наш лист рекао да ова Месићева теза показује да он и већина бошњачких политичких првака Вашингтонски споразум, којим је створена Федерација БиХ, схватају само „као паузу у походу на Србе”.

„Одавно упозоравам да није добро да се Месић састаје са двојицом чланова Председништва БиХ – Харисом Силајџићем и Жељком Комшићем. Да су њихове намере часне, онда би на те састанке био позван и члан Председништва БиХ из Републике Српске Небојша Радмановић. Не би било згорег да се Силајџић сети да је својевремено рекао да, као члан Председништва СФРЈ из Хрватске, иде у Београд да растури Југославију. Сви Месићеве потези говоре да би он, ако му се пружи прилика,

растурио и БиХ; наравно на штету српског народа. Овакве и сличне изјаве требало би све нас да опомену да решење за БиХ тражимо у њој, а не у иностранству”, рекао је Шпирић.

Председник Социјалистичке партије Петар Ђокић нам је изјавио да ово није први пут да су Месићеве и Силајдићеве изјаве о кључним питањима за БиХ готово идентичне. **„Било би занимљиво да Месић своје виђење унутрашњег уређења БиХ каже у хрватском делу Мостара, па да видимо како би Хрвати реаговали на његово изјашњавање за што већи степен централизације БиХ. За нас је битно да нема ниједне партије у Републици Српској која би пристала да се смање њена територија и уставноправне надлежности”,** нагласио је Ђокић.

Лидер Партије демократског прогреса Младен Иванић каже да га Месићеве изјаве уопште не изненађују. „Говорећи о повратку, Месић је причао само о враћању Бошњака и Хрвата у Републику Српску. **Ниједном речју није поменуо да би било добро да се више од 400.000 протераних и расељених Срба врати својим кућама у Федерацији БиХ. Председник Хрватске не зна или неће да зна да у Републици Српској данас живи више Хрвата и Бошњака него Срба у Федерацији БиХ. Мој утисак је да он причом о невраћању Бошњака и Хрвата у Републику Српску покушава да одврати пажњу јавности и међународних организација од чињенице да је проценат Срба повратника у Хрватску, из које су протерани, катастрофалан. Због тога је, по мојој оцени, све оно што Стјепан Месић говори о БиХ, а поготово о Републици Српској, крајње лицемерно”,** истакао је Иванић.

PRESS CLIPPING

Уторак 10.02.2009. год

СТАНОВИ ЗА РАСЕЉЕНЕ

Пресс, 10.02.2009; Страна: 18

ПАРАЋИН - Расељене породице смештене у Колективном центру „Поповац“, последњем у параћинској општини, добиће станове у објекту чија је градња почела пре неколико дана. Зграду са 17 станова, од којих је 15 намењено Србима са Косова, финансирају хуманитарна организација „АСБ“ и параћинска општина. Објекат се налази у насељу Данково, где је већ изграђено 47 станова за избегле и расељене. Вредност инвестиције је 320.000 евра.

ПОДСТАНАРИ ИЗВИСИЛИ

Курир, 10.02.2009; Страна: 15

КОСОВСКА МИТРОВИЦА - Додела 11 станова у Бошњачкој махали у Косовској Митровици, које је градила Влада Србије, а који су намењени расељенима и подстанарима, протекла је у знаку неправилности и малверзација. Станови су подељени онима који већ имају кров над главом. Ово у разговору за Курир тврде породице које су „извисиле“ и најављују протесте.

- Поједини су средили папире да имају дете инвалида, што апсолутно није истина. Затим, самци су добијали станове. Косовска Митровица је мали град, сви се познајемо и знамо добро шта ко има, а шта нема - истиче Бојан Радојковић, који са двоје деце и женом живи у насељу Брђани као подстанар већ осам година. Верица Мојсиловић додаје да је општинска комисија од почетка конкурса „планирала и све чинила да те станове да својим ближњима“.

- Потврда за то је што су оглас конкурса за добијање станова објавили у листу Борба, а не у локалном Јединству, како је правилником регулисано - каже Мојсиловићева, која је с мужем и двоје деце више од десет година подстанар. Станови су подељени у јануару, а ових дана више од 30 незадовољних породица упутило је жалбу општинској комисији за доделу станова и најављује кривичну пријаву против ње, јер је, како тврде, незаконито доделила кров над главом онима који су стамбено обезбеђени.

- Они који су добили станове имали су и докуменат у којем се тврди да у породици имају једног члана који је стопроцентни инвалид. То им је донело и највише болова. А све то је урађено у договору с комисијом за доделу станова. Ми који нисмо имали овај документ нисмо могли ни да се нађемо на листи - огорчено прича Јован Мојсиловић, један од оштећених.

И Миољуб Јанковић, са телесним оштећењем од 70 одсто, који се креће храмајући, већ 30 година живи у кући старој 106 година, пред рушењем. По трећи пут је конкурисао за стан и извисио иако има породицу. Три дана уочи одлучивања о додели станова члан комисије Владимир Ракић напустио је комисију не желећи да, како је саопштио њеним члановима, учествује у малверзацијама приликом доделе станова.

- Не желим да говорим о томе - казао је Ракић кратко за Курир. Судија Окружног суда у Косовској Митровици Миодраг Жарковић каже да ће, уколико су сви наводи тачни, општинска комисија за доделу станова сигурно добити кривичну пријаву, а породице које су поднеле жалбу верују да ће објављена листа бити поништена.

Антрфиле:

Комисија: Нисмо проверавали!

У општинској комисији за доделу станова Куриру је потврђено да нису урађене никакве провере будућих власника станова.

- **Тачно је да општинска комисија није обишла ниједну породицу која је конкурисала за добијање стана. Руководили смо се само чињеницом да је вероватно тачно оно што пише у документима - каже др Зоран Савић, члан комисије.**

ГРБИЋИ ДОБИЛИ КУЋУ

Курир, 10.02.2009; Страна: 8

Збринути

СОМБОР - У склопу програма за стамбено збрињавање и економски подстицај за избегла и интерно расељена лица у Србији Међународна организација за миграције доделила је породици Грбић из села Чонопље четворособну кућу у овом селу. Породица Грбић се својевремено доселила из Плашког и годинама је била у улози бескућника. Садашњи поклон део је пројекта за доделу 20 кућа и станова лицима која досад нису имала кров над главом. На подручју општине Сомбор тренутно још 3.000 грађана има статус избеглих лица без трајног решења стамбеног проблема.

УХВАЋЕНИ ИМИГРАНТИ

Правда, 10.02.2009; Страна: 13

Погранична полиција на југу Мађарске привела је 21 илегалног имигранта који су прешли мађарскосрпску границу. Међу приведенима је пет Македонаца, 12 Албанаца са Косова и четири држављана Србије, као и четворо деце. Две породице са Косова су се пријавиле за статус избеглица и они ће бити упућени у избеглички камп у Бекешцаби, док ће остали имигранти, у зависности од правне процедуре, бити испоручени властима Србије. Пре само пет дана, на југу Мађарске ухваћена је и група од 57 албанских и српских илегалних имиграната.

ПРЕПУШТЕНИ УСАМЉЕНОСТИ

Блиц - Србија, 10.02.2009; Страна: 7

Изумире рударско село Слиово

ПРИШТИНА - Десетак километара од Грачанице, уз пут према Гњилану, српско село Слиово одумире јер су од тамошњих тридесетак Срба, како рече Титова кума Десанка Јовановић, руке дигли и деца и људи. Један по један, кућа по кућа, махала за махалом гасе се. Комшије Албанци черупају остатке и затиру трагове Перовића, Пеовића, Милинаца, Видака, Симића, Перића... Нестаје Слиово, до 1999. године познато по броју рудара и интелектуалаца, изнедрених и отхрањених на голом рударском парчету хлеба.

Десетогодишњу тиранију, убиства и самоћу издржало је педесетак старијих горштака и са њима само девет ученика од првог до осмог разреда уз још петоро деце које ће наредне године кренути у први разред. Управник ОШ „Петар Кочић” Драган Филиповић каже да су Стефан и његова сестра Малина Мирковић, Срђан, Ненад, Гордана, Петар и Алекса Станковић, Јована и Жарко Недељковић, хероји. - Они не знају за страх нити се плаше да од кућа, често без пратње родитеља, до школе гацају блатњавим шумским путевима, само да би та два-три сата провели заједно с вршњацима из других махала, да побегну од самоће и живота у четири зида - вели он. Цену немаштине и родитељског страха за голи живот детета платила је шеснаестогодишња Драгана Перић. Завршила је осам разреда и остала код куће, јер отац Слободан са минималцем од 11.000 динара није могао да јој плаћа смештај у Грачаници.

- Остала сам сама. Ниједне другарице нити вршњака. Мој свет су старци и њихове приче о болестима - вели она. Тамновање и расељавање Слиовчана почело је јуна 1999. године. На периферији засеока Ђукљани, док су чували стоку, заклани су Тројан, Живко, Живојин и Димитрије Симић. У тој махали од 160 Симића, остала је само породица Драгана Симића у центру Слиова, који се после одслужења војске, 2002. године, вратио и недавно оженио. Нада се да ће наћи било какав посао, да не живи од 42 евра Унмикове социјалне помоћи коју прима његова баба, тешко оболела Љубинка. - **Како да преживиш. На њиву не смеш нити имаш с чиме да поореш и посејеш. За нас нема наде. Од ваздуха се не живи. Стока је покрадена. Шуме и воћњаке су нам посекли. Све однесе и отеше, једноставно смо остављени на цедилу. Нико за нас не зна нити неко хоће да нам помогне** - прича Драган и кроз сузе радоснице каже да чекају бебу и надају се да ће њихов вапај да преживе чути функционери новоформиране канцеларије Министарства за Косово и Метохију у Грачаници. Вапаји бола и туге не силазе са усана сливовачких старица и стараца препуштених болестима и остављених сами себи. Кума Јосипа Броза Тита, мајка десеторо деце и 25 унучади, Десанка Јовановић, старачке дане проводи, како вели, зурећи у фотографије.

- Сви су живи и здрави. Неко у Немачку, неко у Смедерево, не знам куде их све није, али их синко код мене нема. Нисам их видела много године, не знам да бројим. Али добро је, остале слике па се нагледам и ражелим - каже она. Њена јетрва Десанка збори да иако су остављени да скапају, сретна је што уз помоћ два штапа може сама да се стара о себи. И заиста до данас у Слиову још ниједан од преосталих тридесетак стараца није, како рекоше, спао на туђ лонац, али ипак моле да неко из Центра за социјални рад из Грачанице или Црвеног крста сврати до њих и пошаље бар једном недељно канистер топле хране преко народне кухиње.

ШТИЋЕНИЦИ ЗАДОВОЉНИ, ЗАПОСЛЕНИ СЕ НЕ БУНЕ, СТРАНЦИ СЕ ДИВЕ

Борба, 10.02.2009; Страна: 12

У прихватилишту за незбринуте људе боље него што је „Борба“ очекивала

Понекад се у прихватилишту нађу и материјално и стамбено обезбеђени, па и понека политичка и естрадна личност

Ивица Васиљевић (31), један од станара прихватилишта за одрасла и стара лица у Кумодрашкој улици у Београду рекао је да је његов долазак у ту институцију „најбоља је ствар која му се десила у животу“. Васиљевић је ту упознао љубав свог живота, Бранкицу Трнинић. „Морао сам да дођем овде када су ме брат и његова супруга истерали из куће, нисмо се слагали. Пре тога су ме код Винковца неки Хрвати избацили из воза у покрету. Лежао сам у коми два месеца. Намучио сам се, али вредело је јер је после свега дошло нешто најбоље - моја Бранкица“, са осмехом прича Васиљевић.

Он је један од 128 штићеника прихватилишта и један од десеторо с којима је разговарала новинарка „Борбе“, а који су, сви до једног, лепо говорили о условима у тој установи. Васиљевић каже да му у прихватилишту не мања ничега, да му је жао што секирају и љуте неговатељице пошто често пуше по ходницима и собама, кршећи прописе. Васиљевић и његова изабраница планирају венчање. Упркос забрани упражњавања сексуалних односа просторијама прихватилишта, према речима Васиљевића, он и Бранкица се не устручавају да размене нежности. У прихватилишту је више људи него што је предвиђено, те „вишак“ спава по ходницима и на поду. Заменик директора Првослав Николић разлоге види у ниским температурама и великом броју Београђана о којима нема ко да води рачуна. Он је рекао да је максималан капацитет прихватилишта та 105 места. „Градска власт нам пружа свесрдну помоћ. Број корисника је у просеку од 10 до 20 одсто изнад наших капацитета у летњем периоду, а зими их премашује за чак 30 до 40 одсто. Претрпани смо, али њима је ту много боље него напољу. Чим мало захладни, навала је већа, а нарочито када почну киша и снег“, објашњава Николић. Он тврди да су градске власти одвојиле довољно финансијских средстава, али и да се та установа стално суочава с проблемом простора и капацитета. Тај проблем би се могао решити до краја ове године реконструкцијом и проширењем прихватилишта са садашњих 940 на 3.300 квадратних метара. Како каже Николић, то би требало да реши проблем капацитета у наредних 20 година.

Прихватилиште у Кумодрашкој улици отвара своја врата и пружа уточиште и људима који код себе немају никакву документацију, а корисници прихватилишта нису само бескућници, већ га својим домом сматрају и старе и сенилне особе, ментално болесни људи, просјаци, скитнице, алкохоличари, инвалиди, као и „сви они које нико неће“. Николић је објаснио да те људе доводи полиција, Хитна помоћ, центри за социјални рад, здравствене установе, пријатељи и родбина, а често долазе и сами. Према његовим речима, они у прихватилишту бораве најчешће до шест месеци, док им се не нађе трајни смештај, али има доста повратника. Кроз прихватилиште је до сада прошло више од 20.000 особа, а градске власти су ове године за прихватилиште издвојиле више од 100 милиона динара. Установа је основана 1974. године и била је у надлежности Републике Србије. У јануару 2005. године, град је преузео оснивачка права и комплетну бригу о ургентном збрињавању одраслих и старих у стању социјалне потребе. Сања Лазаревић, неговатељица у прихватилишту, каже: „Плата је мала, али везала сам се за ове људе и имам своје миљенике. Оно што ме у овом послу покреће јесте брига о социјално угроженима“. Она додаје да у прихватилишту немају адекватне услове, те је свакодневну бригу о хигијени и исхрани тешко спроводити. Хигијенске

потребе људи у прихватилишту покривају само два мокра чвора, а у омањим собама има и до 24 лежаја. Али много тога се превазиђе добром вољом. Првослав Николић објашњава да плате у прихватилишту износе од 15.000 до 30.000 динара, али да људског ентузијазма, топлих речи и саосећања никада не недостаје: „Протеклих година већину у нашем прихватилишту чинили су скитнице, просјаци, избеглице и они који су се отуђили од својих породица. Данас долазе и људи с другачијим проблемима: алкохоличари, наркомани, душевни болесници и делинквенти.“ „И познати људи често остану без самоконтроле и могућности да се брину сами о себи и онда долазе овде. Бивши директор једне познате београдске фирме је наш корисник иако прима пензију од 80.000 динара“, истиче Николић и додаје. „Ово је једино прихватилиште, једина установа те врсте у целој Србији, а некада је била и једина у бившој Југославији.“ Прихватилиште је развило нову врсту помоћи - хумане патроле. Циљ хуманих патрола је рад на терену и помоћ лицима која се нађу у стању хитне социјалне потребе, а нису у могућности да се обрате прихватилишту или другим социјалним установама за помоћ. Обилазе град два пута дневно, утврђују идентитет социјално угрожених и разговарају с њима, након чега их одводе у неку здравствену установу или их збрињавају у прихватилишту. Прихватилиште у Кумодрашкој улици добар је пример људске солидарности и хуманости, па Николић напомиње да људи из иностранства долазе и користе њихово искуство ради отварања сличних установа широм света. „Градска власт нам пружа сасвим довољно средстава, па не оскудевамо ни у чему. Од донација које добијамо имамо сасвим довољно средстава за набавку хемије, хране, лекова, возила и горива“, каже заменик директора Првослав Николић. Лепи поступци ових угрожених људи доста одударају од сивила места где се налазе. Тако, на пример, Славица Стоићевић (26) редовно помаже особљу у текућим пословима, ренда истрошени сапун од којег се касније прави сапун за прање. При том, то ради потпуно добровољно, расположена је, а каже да у дому има пуно другарица и симпатију.

ПЛАКАЛИ ОД СРЕЋЕ ЦЕЛУ НОЋ Вечерње Новости, 10.02.2009; Страна: 11

После писања "Новости" деветочланој породици из Трњака код Бијељине помажу многи људи Непознати људи из Бановаца су дошли и рекли: Ево, примите краву Шаруљу и теле

ДЕВОЈЧИЦЕ Ивану (14), Наташу (11), Милену (9) и петогодишње близнакиње Милку и Душанку, кћери Снежане и Мила Тодића, заобишли су ове године и Деда Мраз и Божић Бата.

Њих и њихове родитеље, избеглице из Дубнице код Калесије, који су се скрасили у трошној кући у Трњацима код Бијељине, нису, међутим, заборавили и хумани људи из Србије и расејања, читаоци "Вечерњих новости". Пет девојчица су у нашем божићном броју имале су само једну жељу: да пију млеко од своје краве!

Тај, у те дане радости, готово сан, обистинио се убрзо после објављивања репортаже. Миле и Снежана су без посла и без наде да ће га скоро добити, а живе у кућерку Миловог оца Душана. Кућа је тесна, али, како каже народна изрека, чељад нису бесна. Влада РС и општина Бијељина ударили су темељ за будућу кућу Тодића из програма за породице са четворо и више деце, али кад ће бити настављени, готово нико не говори. - Срећа је, захваљујући "Вечерњим новостима" погледала и наш дом - прича Миле Тодић, истичући да су му прву радост донели Свето и Милица Мандић из Нових

Бановаца у Срему. - Непознати људи закуцали су нам у ноћ на врата, изашли смо и само су нам рекли: "Ево, примите краву Шаруљу и теле". Нису се ни представили, већ су ми дали пратећу документацију и нису желели ни кафу да попију. Од среће смо готово целу ноћ плакали. Јер, овако нешто мало коме се и у сну догађа. Већ ујутру, као да се срећа "навадила", јавио се Владо Илић, власник ресторана "Шешир мој" у београдској "Скадарлији". Цењени српски хуманиста, дародавац Фонда хуманости "Вечерњих новости" Милу је укратко саопштио:

- Шаљем вам паре за краву и теле, козе и свиње и да узмете земље у закуп, како бисте их одгајали од своје хране. Кад гране, доћи ћу да са вама поделим радост вашег домаћинства.

И, заиста, као и много пута пре тога када је помагао пре свега децу, Илић је уплатио новац на рачун Фонда хуманости Компаније "Новости". Пензионерима Видосаву и Станислави Ђурђевић из Новог Београда, како су нам рекли, само што није пукло срце од туге када су прочитали у "Новостима" да девојчице од свега највише желе кравицу и теле и млеко из својих шерпи. За пензионерске прилике, подарили су Тодићима значајну суму новца.

Из Лондона се јавила госпођа за коју само знамо да је Лана и да је директорка приватне клинике у главном граду Велике Британије. Спојили смо је са Тодићима, и она је новчано помогла њихово будуће пољопривредно газдинство.

- Будућа њива на којој ћемо да сејемо и жањемо, зваће се или "Илићка" или "Шешир мој" - обећава Тодић. - Из Новог Сада, од госпође Драгице, професорке југословенске књижевности, стигле су пуне торбе гардеробе и пуно љубави за све нас. Убеђени смо да постоје дивни и племенити људи, који су разумели нашу муку и невољу, у коју смо запали не својом кривицом, већ што смо протерани са нашег огњишта и што смо се после вишегодишњег потуцања по шупама, по Шепку код Зворника, скрасили у Трњацима, лепом семберском селу.

Антрфиле:

ШАРУЉА И БЕБА

КРАВА Шаруља и теле коме су наденули име Беба, највише је обрадовала петогодишње близнакиње Милку и Душанку. У штали њихова мезимица никада није сама. Девојчице знају како је тешко немати, али сада полако увиђају да је тамо мало довољно за срећу. И, њихову, и целе породице.

PRESS CLIPPING

Среда 11.02.2009. год

РАСЕЉЕНО 210.000 ЉУДИ

Данас, 11.02.2009; Страна: 10

Од краја децембра прошле године, према подацима УНХЦР, своје домове је напустило више од 45 хиљада људи, те је број расељених лица на Косову достигао 210 хиљада - саопштила је Пола Гедини, портпарол београдске канцеларије ове организације на јучерашњој конференцији за новинаре.

Највећи број расељених долази из Подујева, Штимља, Суве Реке, Призрена, Косовске Митровице и Дечана, а Пола Гедини је нагласила да, поред нових расељеничких таласа, охрабрује чињеница да није заустављен ни процес повратка. „Много људи се враћа својим кућама, а још је већи број оних који желе да се врате“, рекла је она. „Оно што нас брине је расељавање припадника других етничких заједница. Чули смо да комплетне ромске заједнице напуштају своја пребивалишта“, додала је Гедини. По њеним речима, подаци ЈЦК о броју расељених су потпуно другачији. Према њима на Косову има 10.132 расељених, од чега 60 посто Срба.

ЧЕКАЈУЋИ ТЕСЛУ

Данас, 11.02.2009; Страна: 10

Велики број повратника у свим дијеловима БиХ још живи без једне од основних цивилизацијских тековина модерног доба - електричне енергије.

Бране Миљуш, једини повратник у заселак Дабарски До код Санског Моста, нажалост, само је један од оних који десет година након што су се вратили својим кућама ноћи проводе уз шкиљаву свјетлост свијеће или петролејске лампе, чекајући неког новог Теслу.

Према неким подацима, на подручју ФБиХ постоји око седамдесет неелектрифицираних „депова“, дијелова насеља или села у којима нема струје, а ништа боља ситуација није ни у РС. У многим опћинама у ратном, а још више у поратном периоду, електромережа се нештедимце уништавала. Електропроводници су продавани као старо жељезо, а власт у то вријеме није водила довољно рачуна о каснијим погубним посљедицама таквих активности. Сасвим сигурно је да би ситуација по питању повратка у многим дијеловима земље данас била неупоредиво боља да је електромережа остала читава. Показало се да један од главних услова које постављају повратници, поред стамбене обнове, јесте електрификација њихових домова. Тамо гдје нема струје повратак пријератног становништва је занемарив. Временом се показало да су електрификацијски пројекти изнимно скупи, те да локалне заједнице са својим скромним приходима нису кадре да их реализурају.

О инертности државних електропривредних предузећа на том плану сувишно је причати. Ови електромонополисти радо би наплаћивали струју од повратника, али под

условом да је неко други доведе до њих. Највећи дио пројеката електрификације реализиран је средствима међународних хуманитарних организација чији је ангажман у БиХ, међутим, из године у годину слабији.

ДРЖАВА МОРА ЧЕШЋЕ НА КИМ

Правда, 11.02.2009; Страна: 5

Саветник председника Србије Бориса Тадића за Косово и Метохију, Млађан Ђорђевић, тврди да би све државне институције требало чешће да буду на том простору. Он је додао да је у овој години Београд обезбедио четири милијарде динара за људе који живе на КиМ, и тај новац сада треба равномерно расподелити.

- Радићемо на томе да вратимо људе на њихова огњишта. Не знам да ли ће бити изводљиво вратити их заиста у њихове домове, али радићемо на томе да се они врате тамо где је могуће - истакао је Ђорђевић.

ИКОНЕ ОД КОНЦА У 17 БОЈА

Глас Јавности, 11.02.2009; Страна: 13

Миљана Васић везе ликове православних светитеља и поклања манастирима

Прокупчанка Миљана Васић, избеглица са Косова, настањена у Будви, гаји велику љубав према рукотворинама. Она однедавно интензивно везе ликове православних светаца. На Дан свете Петке Параскеве, 27. октобра, завршила је икону ове светитељке и поклонила је цркви у селу Ајдаковцу код Прокупља, по жељи свог сина Зорана, који јој је рекао да је та црква сиромашна иконама и да је треба оплемени.

- Икону сам везла петнаест дана по три сата дневно и на њој је извезен конач у 17 боја - каже Миљана. - Света Петка је моја крсна слава. Сада сам започела да везем икону Пресвете Богородице са Христом, а скицирала сам цртеж и припремам се за вез иконе Светог Јована Крститеља - додала је.

Миљанин рад благословио је отац Филарет, свештеник Саборне цркве у Нишу. Процес настајања иконе није нимало лак, а потребно је доста времена и стрпљења, каже Миљана. - Поносна сам на свој рад и планирам да прву изложбу приредим у конаку манастира Подмаине у Будви. Када сам гледала иконе у црквама, нисам ни помишљала да бих ја могао да насликам нешто слично, а сада сам срећна - рекал је.

- Иконе које везем имају сва православна обележја. Никада ми није било тешко да нацртам шему, а сада сам добила и благослов великог духовника, оца Бенедикта. Сигурна сам да није случајност да живим само неколико стотина метара далеко од манастира.

PRESS CLIPPING

Четвртак 12.02.2009. год

**СТАНОВИ ИЗБЕГЛИМА
ДОБРЕ ВЕСТИ ИЗ СРБИЈЕ**
Вечерње Новости, 12.2.2009, Страна : 5

ПЕТРОВАЦ - Општина Петровац на Млави потписала је уговор са представницима УНХЦР-а, Комесаријата за избеглице и хуманитарне организације из Швајцарске "Хаузинг центар" о изградњи 20 станова за избегла и расељена лица. Зграда ће бити подигнута у близини касарне, а станови ће бити обезбеђени за 16 породица из колективног центра и четири за социјално најугроженије породице из Петровца. Плац и инфраструктуру обезбедила је општина.

ПОКЛОНИЛИ МЛЕКО
Вечерње Новости, 12.2.2009, Страна : 33

КРАГУЈЕВАЦ - Чланови удружења одгајивача говеда "Шумадија" поклонили су јуче сто литара млека житељима ромског насеља код Јужне обилазнице. Према речима др Снежане Живановић-Катић, помоћнице градоначелника за пољопривреду, незадовољни откупном ценом, чланови удружења намеравали су да млеко проспу, али је на иницијативу Скупштине града одлучено да се поклони социјално угроженима. Они су, пре две недеље млеко поклонили малишанима у избегличком центру "Трмбас", а прошле среде породицама из колективног центра у Бресници.

ТУГА
Куир, 12.2.2009, Страна : 4

Албанка Фатима удала се за Србина Миодрага Арсића, променила веру и изродила му четворо деце. Породице их се одрекле, држава заборавила, живе без посла и на рубу егзистенције са 13.000 динара

БЕОГРАД - Миодраг Арсић из Косова Поља и његова супруга Фатима, Албанка из Приштине, већ десет година живе у привременом смештају у Краљеву са четворо деце. Пошто су обоје незапослени, покушавају да преживе од 6.500 динара на име дечјег додатка и од 7.000 динара социјалне помоћи. Фатима за Куир каже да се за помоћ више пута обраћала општини Краљево.

- Ништа више од Општине нисам тражила осим да ми помогну у лечењу сина Стефана. Рекли су да могу да ми дају само 5.000 динара на руке, а да за више новца

треба да ми неко умре у кући. Па шта сад, треба да моје дете умре да бих добила новац за његово лечење. Стално му цури крв из носа, а две влажне собе, купатило и ходник делимо са девером, његовом женом и њихово двоје деце. Бојлера немамо, а дрва имамо још за неки дан. Посла за мог мужа нема чак ни у градској чистоћи. Ради све што му се понуди, а прошлог лета је повредио ребра јер је пао са скеле - прича Фатима, која и поред тога што је прешла у православље и што је удата за Србина трпи шиканирање због албанског имена.

- Где год да одем, у болницу, МУП или општину, исмевају ме и понижавају. Не вреди ни то што су моја деца крштена. Силвана има 12 година, Вук 10, Стефан осам, а мала Анка непуне две године. Једино њу још нисмо крстили, али ћемо то учинити чим скупимо мало пара. И Миодрагова и моја фамилија су нас се одрекле. Отац ми није опростио брак са Србином - прича Фатима и додаје да често децу шаље у кревет без вечере.

- Често немам шта да им дам да једу. Да не причам што се нико није сетио да им бар поклони један уџбеник или свеску за школу. Немам одакле да им купим, а да крадем, не могу. Нама не треба ничија милостиња. Најпотребнији нам је кров над главом јер живетиу једној влажној соби, која вам је уједно и кухиња, са три ђака и једном бебом, заиста је тешко - наставља Фатима.

У општини Краљево, у којој живи породица Арсић, где је на власти коалиција НС-ДСС-СРС-СПС-ПУПС, кратко су нам рекли да нису упознати са овим случајем.

- Не знамо за тај случај - кратак је био Зоран Туцаковић, шеф одсека за пословеградског већа, док градоначелник Краљева Милош Бабић није одговарао на телефонске позиве.

Антрфиле : Батић помаже

Лидер ДХСС Владан Батић каже да је, дирнут судбином породице Арсић, одлучио да им током 2009. године поклања четвртину посланичке плате.

- То износи око двадесет хиљада динара. Сваки дан читамо у новинама колико људи немају мере у наплаћивању путних трошкова и зарадама у РИК и јавним предузећима, док Арсићи једва склапају крај с крајем. Колико само у Србији има малих Стефана - пита се Батић.

КФОР ОДБИЈА ДА ПЛАТИ УЗЕТО

Курир, 12.2.2009, Страна : 14

ВУЧИТРН - Драган Михајловић из Новог Села тужи француски Кфор, а заступа га адвокат Адем Вокши, Албанац из јужног дела Косовске Митровице, иначе бивши председник адвокатске коморе Косова у два мандата.

Када су Срби после НАТО бомбардовања 1999. године напуштали своја имања из безбедносних разлога, међу њима је била и фамилија Михајловић из Новог Села код Вучитрна. На месту где се налазило њихово велико имање после НАТО бомбардовања француски КФОР је изградио војну базу, по величини другу иза Бондстила.

- Бетонирали су три хектара наше плодне земље, а ми живимо као избеглице у Прилужју - каже Драган Михајловић, власник отете земље. Његов адвокат Адем Вокши, који заступа још три српске породице у сличним споровима, каже да војна база заузима око педесет хектара.

- Добили смо све спорове у косовским судовима. На крају смо морали да покренемо поступак код француског Кфора, са захтевом да исплате надокнаду. Дуго су преговарали са нама, да би на крају одустали од исплате. Уложили смо жалбу другостепеној жалбеној комисији која ради под управом Кфора и добили смо поступак. И поред тога, француски Кфор одбија да исплати власнику дела земље на којој је подигнута база износ од неких 100.000 евра као надокнаду за отето имање. Следећи нам је корак да жалбу доставимо Генералштабу у Паризу - истиче Вокши. На питање да ли се боји да би могао да има проблема зато што заступа Србина, Вокши каже: - Не бојим се - иако му је током нереда на Косову 50-их година убијен отац.

ЛИЧНА ДОКУМЕНТА ЗА „ПРАВНО НЕВИДЉИВЕ” ГРАЂАНЕ

Политика, 12.2.2009, Страна : А10

Кампања у ромским насељима за упис у матичну књигу рођених

Ђељана има 16 година и живи у Суботици са двадесетпетогодишњом сестром Нађијом и братом Алијом који има 23 године. Рођени су у ванбрачној заједници у Вучитрну на Косову и нису уписани у матичну књигу рођених. С родитељима су 1999. године избегли са Косова и од тада живе у Србији без сталног места боравка. Родитељи су им у међувремену умрли у расељеништву, а тачан датум и место њихове смрти нису познати. Говоре само ромски језик, а за живот зарађују сакупљајући и продајући секундарне сировине. Њих троје не поседују никакве доказе за покретање поступка накнадног уписа у матичну књигу рођених. Ово је једна од потресних животних прича Рома којима постојећи прописи не нуде решења за накнадни упис у матичне књиге рођених, које се могу прочитати у публикацији невладине организације „Праксис” и „Правно невидљива лица у седам слика”.

– Према званичним подацима, на територији Републике Србије живи 108.000 Рома, иако, према незваничним проценама, тај број иде и до 500.000. Осим тога, званично је регистровано 22.965 интерно расељених Рома, Ашкалија и Египћана (РАЕ), али се претпоставља да је тај број знатно већи, јер многи не поседују лична документа – објашњавају у „Праксису”. Ова организација, заједно са УНХЦР-ом и Уницефом спроводи информативну кампању са циљем да се подигне ниво свести, едукују и информишу РАЕ заједнице, као и да се локалним и централним властима и домаћем становништву укаже на потребу и важност уписа у матичну књигу рођених и поседовања личних докумената. Тимови у чијем су саставу представници Уницефа, УНХЦР-а, „Праксиса”, Секретаријата за ромску националну стратегију и Министарства рада и социјалне политике до сада су посетили 57 ромских насеља у 14 општина. Идентификовано је 356 лица која нису уписана у матичну књигу рођених и

поднето је 182 захтева за накнадни упис. Поред тога, поднето је и 1.538 захтева за издавање личних докумената, а 1.300 је већ решено.

„Наша организација, заједно са УНХЦР-ом, Мисијом ОЕБС-а у Србији, Центром за унапређивање правних студија и Министарством за људска и мањинска права, ради на системском решавању проблема 'правно невидљивих лица', те је Центар за унапређивање правних студија израдио модел закона о поступку признавања правног субјективитета”, наводи се у допису упућеном „Политици” из „Праксиса”. И Комитет за права детета Уједињених нација захтева од Србије да омогући сваком детету рођеном на њеној територији упис у матичне књиге рођених, посебно деци ромске националности и малишанима интерно расељених лица. Такође, у оквиру Савета Европе Србији се скреће пажња на проблем „правно невидљивих” лица.

Пројекти „Социјална инклузија и приступ људским правима за Роме, Ашкалије и Египћане на западном Балкану” и „Борба против социјалне искључености: универзална регистрација рођења у Србији” које, преко УНХЦР-а и Уницефа финансира Европска комисија, започети су у мају 2008. године.

Антрфиле : Подршка Ромима полицајцима

– Министарство за људска и мањинска права, у сарадњи са ОЕБС-ом и МУП-ом, покренуло је акцију подршке ромским кандидатима за упис у центар за основну полицијску обуку, што ће им омогућити стицање основних предуслова за упис у полицијску школу, а касније и у службу – рекао је за „Политику” Марко Карацић, државни секретар у Министарству за људска и мањинска права. По његовим речима, ово је само једна од акција које се спроводе у оквиру пројекта „Декада Рома”, а њен дугорочни циљ јесте трајно укључивање ромске мањине у друштво.

PRESS CLIPPING

Петак 13.02.2009. год

ПОМОЋ ИЗБЕГЛИЦАМА

Блиц - Србија Датум : 13.2.2009 Страна : 5

ПЕТРОВАЦ НА МЛАВИ

Четири избегличке породице које су у Петровцу на Млави започеле изградњу породичних кућа добиће од Комесаријата за избеглице помоћ у грађевинском материјалу вредну 1,5 милиона динара. Председник СО у овом граду Миланче Аћимовић каже да је тендер окончан и да ће свака породица као помоћ у градњи добити пакете грађевинског материјала чија је вредност 375.000 динара.

ПИСМО ВЛАДИ ИЗ КОСМЕТСКИХ ОПШТИНА

Правда Датум : 13.2.2009 Страна : 3

У отвореном писму упућеном Влади Србије које су потписали председници општина Косовска Каменица, Гњилане, Косовска Витина и Ново Брдо затражене су хитне мере како би се зауставило исељавање младих са Космета. У писму се наводи да је у „последњих годину дана појачано исељавање младих и продаја имања зато што нема основних услова за живот, о чему говори и чињеница да је девет села у каменичкој општини повезано макадамским путевима”.

СТАЛНО СЕ СТРЕПИ И СТРАЖАРИ!

Вечерње Новости Датум : 13.2.2009 Страна : 10

ЗАБОРАВЉЕНИ СРБИ У КОСОВСКОМ ПОМОРАВЉУ И ДАЉЕ ГАЈЕ НАДУ ДА ЋЕ
МОЖДА ПРОЋИ
ОВО ЉУДСКО НЕВРЕМЕ

Многе породице на ивици егзистенције. Невероватни напори да се, упркос свему, опстане на огњишту

ДОШЛИ смо на један дан, а пожелели да останемо. Косовско Поморавље, овде је лекција! Како се у невероватним, надљудским условима опстаје на огњишту. Како се чувају завети, успомене и молитве, у потпуном албанском окружењу.

- Живот од јутра до сутра - говори Љубиша Трајић. - А сутра, стегне ми срце. Кажем: гурај, Србине, од овог горе не може бити. Ранилуг, општина Каменица, деценија заточеништва људи и тишине, зачарани круг у коме се даноноћно стрепи и стражари.

- Остало ми ово мало прага и не дам да ми га отму, ако су нам већ рођену земљу испод ногу тако лако извукли - каже Милован Танић. - Могу ја и да одем. Али, да се пробудим у туђој кући. То не бих могао. Пукло би срце ко срца.

- Куд сад да чергаримо, кад смо све до сада издржали - састави реченицу Драган **Марковић, некад пословођа у "Биначкој Морави"**.

Дели данас стварност са хиљадама породица на ивици егзистенције. Бивши радници некадашње овдашње привреде на минималцу државе Србије. Овде се не гради, не тргује, донације и дотације стижу на кашичицу. Нема струје ни воде довољно. Нема утешних речи. Мало ко дође међу ове људе, барем да их пита: како вам је?

Слушамо причу:

- Сви оду до северне Митровице, као даље од тог несрећног Ибра нема нашег народа. Ето, ко на пример зна да је у Косовском Поморављу остало више од 30.000 људи и да под овим парчетом неба расту српска деца.

Миленко Пајић говори:

- Како смо остали? Тако што смо се заветовали да наше не продајемо. То што су нам отели... Ма, не може та неправда до века. Исте судбине, исте приче у Кусцу, у општини Гњилане. Где год дарнеш - боли. Само што се овде, у Косовском Поморављу, тај бол некако носи, без грча и горчине, без сузе, без оптужби. И, то је лекција! Дом Стојановића, Кусце, као и други домови у овом поморавском селу. Нема куће у којој не кажу:

- Останите, делићемо све. Што имају наша деца, имаћете и ви.

Корени Стојановића дубоки, снажни су изданци Предрагова деца:

- Ви, можда, не верујете. Али, верујте: моја деца неће одавде - каже Предраг. -

Нема тог мириса као што има Поморавље. Уздрмале Стојановиће вести у пролеће прошле године. Под притиском независног Косова отишли неки Срби, у азил, Данску, Норвешку, Луксембург... Била је ноћ, пун месец је дуго падао у тек убокорено Предрагово жито.

- Ако и ти одеш сине, проклеће те моје млеко - памтиће док живи ове речи мајке.

Предраг каже:

- Да није лако, није. Куд год макнеш, све своје мораш да кријеш. Молитву под цемпер, па ајде. А притисци са свих страна: на пијаци те уцењују, на путу прете. Ми мислимо само да се вратимо живи. Тешко је домаћину да на својој земљи повија главу. Опет кажем: важно је да трајемо. Траје и школа у овом српском селу. Ври на великом одмору, 280 основаца учи и из уџбеника о животу: како преживети гето?

- **По 12 сати дневно немамо струје, ужина се дели на четвртину, излаз, тек два пута недељно, до Грачанице само - прича директор школе Јелена Пауновић. - Ето, за Светог Саву стигли пакетићи, дарови за децу. Али није било за све. Којој деци да поделиш? Већина је из веома сиромашних породица. Онда смо се сви договорили: даћемо пакетиће предшколцима.** Јелена стално чита из погледа деце: шта сањају и о чему размишљају кад се пробуде и од најслабијег шума.

ЧЕКАЈУ ДА НЕСТАНУ

Вечерње Новости Датум : 13.2.2009 Страна : 11

НА ОСТРВУ ЦВЕЋА У ЦРНОЈ ГОРИ ОСАМДЕСЕТ ПОРОДИЦА ВОЈНИХ ПЕНЗИОНЕРА ИЗОЛОВАНИ ЖИВЕ 18 ГОДИНА

- Два пута сам хтела да дигнем руку на себе.
- Да ли би срце издржало да добијем стан?

И ОНИ су некада носили лепе униформе, били поштовани и живели у становима, које су њихове жене уређивале ситним детаљима. Било је то давно. Сада је осамнаеста година откако су из Сплита, Задра, Шибеника, стигли на Острво цвећа.

Нови домови били су трошне кућице за летовање.

Влажне зиме донеле су бол у костима: реума. Сви је имају. Свих 80 породица војних пензионера и људи који су радили за некадашњу војску, данас преживљавају на Острву заборављених!

Живот

ЛИЛО је као из кабла када смо их посетили. Из облака сручио се и крупан град, који је оставио модре печате по лишћу и ломио пластичне надстрешнице на бедним кућицама. Добринка Радовић (71), самохрана мајка, гледа кроз завесу кише и говори:

- Два пута сам хтела да дигнем руку на себе. Два пута ми је мој Драган, син јединац, који није стигао да упозна оца, говорио: Немој мајко, преживећемо и ову годину, биће следеће сигурно боље. Можда добијемо стан и одемо са овог проклетог острва. Због њега ми је... само. Због њега живим. Онако, бацила бих живот. Шта ће ми овакав.

Мршав је живот за ову жену родом са Пала и њеног сина, који је изучио аутоелектричарски занат и ту и тамо ради за бедне паре, па му на крају и не плате. Живе, као и осталих осамдесет породица, од бедне пензије. Добринка добија 160 евра месечно, као цивилно лице од Војске. Била је куварица у Купарима, имала је стан у тада познатом војном одмаралишту, лепо је било.

- Цигани су бољи од нас. Држава води рачуна о њима, а ја немам пара да купим карту до Подгорице за мене и сина. Не знам какви су овде људи. Да ли их је рат искварио, или новац.

Пре десет година однела је Добринка сва документа за Београд. За стан. Још се нада одговору.

- Без наде нема живота - наставља на исту тему Славка Илић (68) родом из Даниловграда. Дошла је из Сплита 1991. Живи сама у малом, једнособном бунгалову. Тихо носи свој крст. Терка јој је завршила медицину у Загребу.

- Нисам могла да будем поред ње када је дипломирала, ни када се удала у Француској, нисам била када се родило прво, ни друго унуче. Видела сам их тек када су порасли.

Увела нас је у кућицу која је тог кишног дана јежила од влаге и студени. Спремила је кифлице.

- До Тивта има шест километара, али не можемо пешице, раније смо имали војни аутобус, сада су и то укинули, морамо да платимо 70 центи у једном правцу. Много је то за нас. А, морамо тамо да купимо храну, лекове, све што је човеку потребно да опстане.

Посада

ДВЕ кућице даље су Јовановићи. Као да им је било непријатно што имају посебну собу за спавање.

- Било нас је шесторо када смо дошли из Сплита - објашњава Вера (78). - Деца су отишла, скућила се, имају породице. Њен супруг Радослав Јовановић (78) био је члан посаде Титовог школског брода "Галеб". Показује слике. На њима Јованка, Тито, а иза њих официри. Беле се униформе, међу њима и његова.

- То је најстарија "Галебова" посада - засијају очи.

Онда нека тешка тишина. Испреплиће се време садашње и време прошло. Титов официр на слици у белој униформи, поштован и цењен, а сада у бедној кућици за избеглице из које 18 година чека спас.

- Био сам учесник Другог светског рата - прича. - За време НАТО бомбардовања са 69 година бранио сам земљу. Веровао сам биће боље за нас. Није. Било је горе. Морао сам да продам кола, жена је дала накит и слике. Сада се питам да ли смо се борили да дође капитализам и да ја завршим у пропалој монтажној кућици као бескућник?

Ударају таласи непрозирне кише по Острву цвећа. Кад ослабе чује се Верин глас:

- Предали смо молбу пре 18 година за стан у Београду. Пре две године били смо 38. на стамбеној листи, тренутно смо стигли до 9. места. Све чекамо неку лепу вест. Само да угледам Београд, па да га целог загрлим! Него све се питам, имала сам тешку операцију, да ли би ми срце у 78. то издржало?

Острво цвећа, некада рај у власништву француског "Клуба Медитеране", на коме су се после одмарали официри и војници ЈНА, данас је острво изгубљених, одбачених и заборављених људи. Употребљених и сада остављених да - нестану. Никада их нико није посетио. Ни градоначелник Тивта, који је то обећавао, ни представници Војске. Нико.

- Као да су нас сахранили - вели Милан Чортан (73), војни пензионер, избеглица из Сплита, који је са синовима био у рату, а сада скапавају у немаштини, без посла.

Да ли они стварно постоје, питају се. Србија је далеко, друга држава, Црна Гора их не види. Као да су сенке, људи из магле која обавија острво романтичног назива.

- Из авиона кажу да изгледа као цвет са дршком, зато га тако зову - рече Вера. На земљи изгледа као острво зачараних, које избеглице не могу да напусте. Болесни од мириса мора, који лети умирује душу, а зими доноси реуму, чекају, чекају... И нестају. Одлазе на оно мало, пусто место са леве стране острва. Ту су 44 гроба. Вечне куће оних који ни за живота, ни у смрти нису успели да побегну са Острва заборављених.

Антрфиле : И ВОДУ ОДНЕЛИ

НА Острву цвећа нема питке воде. До пре месец дана ту су стајале две цистерне, али су преко ноћи једноставно нестале.

- Однели су их ови из војске, ваљда. Сада и воду купујемо - јадикују у кампу.

ДЕЦА ОТИШЛА

МНОГО се деце родило у овом избегличком кампу. Али, сва су нам деца отишла, скућила се. Има их одавде до Аустралије - каже Славка Илић.

ЗА ПОРОДИЉЕ 40.000 ДИНАРА
Преглед Датум : 13.2.2009 Страна : 4

Одборници Скупштине града усвоји су прексиноћ предлог Одлуке о додатним облицима заштите трудница и породиља у Београду, односно издвајање накнаде од 35 одсто до пуне плате за труднице. Истом одлуком предвиђа се исплата једнократне помоћи од 40.000 динара незапосленим породиљама, на шта право имају и оне које су интерно расељене са Косова и Метохије. Председник градског парламента Александар Антић најавио да ће из буџета за оне незапослене бити издвојено око 320 милиона динара, а за запослене око 250 милиона динара. Услов за остваривање ових обилка заштите је доказ о пребивалишту на територији града до 31. децембара 2008. године, а у року од 15 дана од усвајања знаће се која је документација потребна.

КОСОВСКИ СРБИ ТРАЖЕ ПОМОЋ
Данас Датум : 13.2.2009 Страна : 5

Косовска Каменица - Председници четири српске општине из Косовског Поморавља затражили су од државних органа Србије да предузму хитне мере како би се зауставило исељавање, пре свега младих, из тог региона.

У отвореном писму упућеном Влади Србије које су потписали председници општина Косовска Каменица, Гњилане, Косовска Витина и Ново Брдо наводи се да је „у последњих годину дана појачано исељавање младих и продаја имања зато што нема основних услова за живот о чему говори и чињеница да је девет села у каменичкој општини са укупно 1.100 становника повезано макадамским путевима који су непроходни за путничка возила“.

„Више од 100 породица се у последњих годину дана иселило само из Пасјана, највећег села у гњиланској општини, у Луксембург. Стање је још драматичније у Витини и Новом Брду, а општинска руководства су буквално затрпана захтевима грађана за социјалном помоћи или запослењем“, наводи се у писму.

Од Владе Србије је затражено да се „врате сопствени изворни приходи општинама које су лишене сопственог буџета, јер ће у супротном српске општине на Косову изгубити смисао постојања“. У писму се од Владе такође тражи решавање инфраструктурних проблема уз подршку НИП-а и покретање јавних радова који би упослили младе.

PRESS CLIPPING

Субота 14.02.2009. год

ПУХОВСКИ: „ОЛУЈА” ЈЕ БИЛА ЕТНИЧКО ЧИШЋЕЊЕ

Политика, 14.02.2009; Страна: А5

Функционер хрватског Хелсиншког одбора рекао је у Хагу да су хрватске власти полазиле од тога да се нико од Срба неће вратити, те су куће даване на располагање другима

Загреб, 13. фебруара – Сведочећи јуче и данас на суђењу тројници хрватских генерала у Хагу, професор загребачког Филозофског факултета **Жарко Пуховски** потврдио је своју раније изречену оцену да је војном акцијом „Олуја” у лето 1995. године почињено етничко чишћење српског становништва на подручју тадашње Крајине. Пуховски је од 1993. до 1998. био заменик председника хрватског Хелсиншког одбора за људска права, а од 2000. до 2007. и његов председник, па је пред Хашким трибуналом говорио о сазнањима ХХО о збивањима за време и одмах после „Олује”, што је иначе презентирано у књизи „Операција ’Олуја’ и после”.

„У књизи објављеној на пету годишњицу ’Олује’ упозорио сам на разлоге због којих је она била нужна (...) – докинула је тзв. РСК која је почивала на систематском негирању људских права, али сам и упозорио на то да је током те акције убијено неколико стотина цивила, а велики број људи био је приморан да напусти своје боравиште. Ефекти те акције били су једнаки етничком чишћењу”, рекао је Пуховски. Напомињући да се „многе жртве нису могле избећи”, а да се ХХО „бавио непотребним жртвама” као што је био злочин у Вариводама, он је указао да је „након ’Олује’ владало уверење да се људи који су напустили то подручје више неће вратити”. „Власти су полазиле од тога да се нико од Срба неће вратити, те су куће даване на располагање другима”, односно „хрватским држављанима хрватског етничког порекла који су били приморани да напусте БиХ”, рекао је, такође, истичући да „то нису били пљачкаши, они су имали службене, правоснажне документе да могу бити у тим кућама”.

Током саслушавања овог сведока тужилаштво је приказало и делове документарног филма „Олуја над Крајином” у којем се појављује и Пуховски, који је потврдио да његове изјаве у том филму „нису извађене из контекста и уклапају се у снимке”. Одбрана тројнице генерала, иначе, противи се увршћењу тог филма и књиге ХХО међу доказне материјале тужилаштва, а судско веће ће одлуку о томе донети накнадно.

АКТУЕЛНА СИТУАЦИЈА У РЕГИОНАЛНОЈ САРАДЊИ - ДОСТИГНУЋА И ИЗАЗОВИ

Данас - специјални додатак, 14.02.2009; Страна: 2

Препоруке првог заседања Радне групе „Регионална сарадња“, одржаног 15. децембра прошле године у Београду

ДОКУМЕНТИ

Модератор заседања Тања Мишчевић упознала је чланове Групе да су предвиђена три заседања и да ће теме следећих састанака РГ бити - „Словачко искуство у регионалној сарадњи - Вишеградска група“, као и „Резултати, оцене и очекивања у приоритетним областима регионалне сарадње“. Интерни експерт РГ „Регионална сарадња“ је Јасминка Кроња.

На првом заседању Радне групе размотрена је актуелна ситуација у регионалној сарадњи и позиција Србије из више углова: у оквиру процеса придруживања Европској унији, међузависност билатералних односа и регионалне сарадње, главни изазови у раду Савета за регионалну сарадњу, како Европска комисија види регион, односно сваку земљу појединачно у свом последњем Извештају о напретку. Хоризонтално питање било је да ли је и колико регионална сарадња од услова еволуирала у потребу. Уводничари су били Милица Делевић, директорка Канцеларије Владе Србије за европске интеграције, која се осврнула у свом излагању на историјат услова развијања добросуседских односа и регионалне сарадње за земље које се укључе у процес проширења ЕУ, компарацију захтева за испуњавање овог услова за земље претходног круга проширења ЕУ са земљама у оквиру Процеса стабилизације и придруживања, као и на то колико је овај услов данас испуњен; Милан Симурдић из Форума за међународне односе ЕПУС, који је говорио о повезаности билатералне и регионалне сарадње у контексту превазилажења проблема из прошлости и изградње заједничке будућности у ЕУ; Марина Јовићевић, директорка Дирекције за регионалне иницијативе у Министарству спољних послова, која је говорила о главним изазовима у раду нове регионалне институције - Савета за регионалну сарадњу са седиштем у Сарајеву; Тања Мишчевић, која је у свом излагању коментарисала оцене Европске комисије о напретку земаља региона појединачно изнете у редовном годишњем извештају (новембар 2008), као и Стратегију проширења ЕУ за 2008/09.

Споразум о стабилизацији и придруживању ЕУ је закон

Указано је на деликатан положај у који је Србија доспела након једностраног проглашења независности Косова, практичне последице у економском смислу као и политичке у односима са суседима. Напоменуто је да су активно унапређивање регионалне сарадње и развој добросуседских односа обавеза Републике Србије на основу ратификованог Споразума о стабилизацији и придруживању ЕУ, који је постао закон и мора да се спроводи као и други закони.

У духу добросуседских односа и заједничког напретка ка ЕУ, учесници заседања поздравили су званично подношење захтева Црне Горе за чланство у Европској унији. Сумирајући оцене, мишљења и сугестије изнете у уводним излагањима и дискусији, а имајући у виду препоруке првог састанка Радне групе Конвента 2006-07, о унапређивању политичког оквира за регионалну сарадњу, усвојени су следећи закључци и препоруке:

- Први спољнополитички приоритет Републике Србије треба да буду односи са суседима и односи у региону. Изражена је нада да је погоршање билатералних односа Србије са неким суседима краткорочно и закључено да оно никако не би требало да буде тренд. Актери државне власти треба додатно да раде на развијању сарадње, да уложе напоре да се проблеми решавају, да раде на отклањању препрека, да настоје да се очувају постигнути резултати и позитивна атмосфера у регионалној сарадњи. Постоји опасност да се погоршање билатералних односа, уколико је трајније, прелије у регионалну сарадњу и да дође до формирања подрегионалне сарадње у којој би једна земља могла бити искључена.

Да седиште Транспортне заједнице буде у Београду

- Заједнички оквир за регион и покретач унапређења сарадње је интеграција у Европску унију и земље региона треба билатерално и мултилатерално да сарађују о питањима значајним за бољу будућност и квалитетнији живот грађана, истовремено решавајући отворена питања из прошлости, као што су ратни злочини и питање избеглица. **Поздрављен је велики напредак у повезивању региона како међусобно тако и са ЕУ у бројним областима, као што су енергетика, инфраструктура, слободна трговина, ваздушни простор, правосуђе и унутрашњи послови, безбедност, социјална питања, наука, образовање и друге.** Истакнута је улога цивилног друштва и међуљудских контаката у унапређивању односа са суседима и премошћавању проблема. Такође, указано је да су недовољно искоришћени ресурси и могућности у сарадњи између парламената и политичких странака. Као важна питања за заједничку будућност поменути су енергетика, транспорт и безбедност.

- Значајан изазов у регионалној сарадњи биће преговори о успостављању Транспортне заједнице са ЕУ кроз које ће се преломити политички и економски проблеми, укључујући модалитете учешћа Косова и Метохије. Предложено је да Србија осмишљеном и координираном акцијом лобира да седиште будуће Транспортне заједнице буде у Београду, где се већ налази регионална Транспортна опсерваторија СЕЕТО. Препоручено је да експерти из надлежних министарстава, Министарство спољних послова и Европски покрет у Србији сачине план лобирања и предложе га надлежним државним инстанцама на подршку.

- У вези са имплементацијом споразума ЦЕФТА 2006, указано је на потребу отклањања ограничења и препрека у привредној сарадњи, посебно великог броја нецаринских баријера (нове се стварају, а старе се не отклањају, узрок добрим делом у примени различитих стандарда у чланицама). Између осталог, указано је и на чињеницу да се комплексом питања везаних за имплементацију ЦЕФТА споразума активно бави и Форум привредних комора потписница ЦЕФТА, са чијим је радом јавност у региону слабо упозната.

- Закључено је да добросуседски односи и регионална сарадња није нови услов постављен Западном Балкану, али јесте наглашенији, имајући у виду потпуно нове историјске и политичке околности, тешко наслеђе ратних сукоба у региону и потребу да се регион пре свега стабилизује. Услов развијања добросуседских односа и регионалне сарадње важио је и за земље централне и источне Европе на њиховом путу ка ЕУ, али у форми која је била адекватна тадашњој историјској и политичкој ситуацији и билатералним односима.

- **Оцењујући развој регионалне сарадње од 2000. године, констатовано је да регионална сарадња еволуирала од испуњавања услова наметнутог у оквиру процеса интеграције у ЕУ у потребу која доприноси економском, социјалном и политичком развоју сваке земље појединачно.**

Дунав, приоритет само вербално

- Нова фаза регионалне сарадње захтева активнији однос земаља региона у погледу политичког усмеравања, програмирања, мониторинга, финансирања и кадровских капацитета. У том смислу неопходно је у Србији на унутрашњем плану предузети мере да се процес регионалне сарадње третира као интегрални део процеса хармонизације са ЕУ, да се појача систем координације учешћа у регионалној сарадњи, инсталише регионална сарадња као саставни део организационе схеме за европске интеграције и изгради добра и редовна комуникација и координација националног координатора у Савету за регионалну сарадњу и националног координатора за ИПА, који треба да делују комплементарно.

- Србија треба хитно да потпише меморандуме о сарадњи за две иницијативе којима једина у региону још није формално приступила - а то су: Иницијатива за борбу против корупције (РАИ) и Иницијатива за превенцију и спречавање катастрофа (ДППИ).

- Србија треба да има проактиван став у регионалној сарадњи, да кроз постојећу структуру за европске интеграције формулише своје приоритете и предузме одговарајућу акцију. Наведен је пример Дунава који је вербално истицан безброј пута као приоритет што би логично и требало да буде, али није следила акција која би то потврдила, иако су више пута Европска комисија и Пакт за стабилност ЈИЕ покушавали да пошаљу сигнал Србији да искористи шансу и покрене конкретне пројекте.

- Радна група је подржала предлог регионалне мреже невладиних и тхинк-танк организација Коалиција за регионалну сарадњу и европске интеграције, предвођене Европским покретом у Србији и Игманске иницијативе да се у што скорије време одржи самит лидера земаља Западног Балкана. Формулисање заједничке платформе за убрзање процеса европске интеграције било би од великог значаја за унапређење билатералних, регионалних и односа са Европском унијом.

Учесници Радне групе су поставили и питање адекватности стратегије проширења ЕУ. Европска унија нема конзистентну стратегију проширења са објективним мерилима за оцењивање напретка и испуњавања услова. Бела књига Европске комисије за припрему придружених земаља централне и источне Европе за интеграцију у унутрашње тржиште Европске уније, објављена 1995, била је веома корисна за те земље, а сличан документ био би, такође, од велике користи за земље које су сада у процесу приступања.

Антрфиле:

Искуство Словачке у просецу европских интеграција

Национални конвент о ЕУ у Србији један је од модела и пројеката, који је као иницијатива цивилног друштва, односно Европског покрета у Србији, базиран на искуству Словачке у процесу европских интеграција. Национални конвент замишљен је као стални дебатни форум између представника администрације, цивилног друштва и пословног сектора, у оквиру осам тематских целина, са циљем да се омогући стална размена информација, али и расправа о спорним питањима, односно фокусирана дебата.

PRESS CLIPPING

Недеља 15.02.2009. год

ЗАСЛУЖНА ШТО ЈЕ 5.000 ЉУДИ ДОБИЛО ПОМОЋ

Блиц - специјални додатак, 15.02.2009; Страна: 11

ЈУНАЦИ НАШЕГ ДОБА

Љубинку Бубу Миловановић у врањском крају не треба посебно представљати јег слови за најхуманију жену у седам општина Пчињског округа.

Председница НВО „Животна помоћ“ хуманитарним радом бави се двадесетак година и све њене догоровштине и приче о дирљивим сусретима с људима којима је помагала могле би да се сместе у подебели узбудљиви роман. **Захваљујући донаторима, људима добре воље и великом прегалаштву Миловановићеве, хуманитарну помоћ је у протеклих осам година добило више од пет хиљада социјалаца, пензионера, инвалида, деце са потребним потребама и тако редом.**

— Хуманитарни рад ме испуњава и зато сам му даноноћно посвећена. **Од средстава којима донатори финансирају хуманитарне пројекте подмирујем трошкове за комуналије и гориво, тако да од ове напорне и одговорне мисије немам финансијске користи. Срећом, многи ми у Врању помажу када треба да се хуманитарна роба истовари, смести у магацин и развезе корисницима.** Наравно, захвалност дугујем супругу Светозару и ћерки Тијани, од којих сам увек имала подршку за свој хуманитарни рад — каже Миловановићева. Кућну витрину племените Врањанке красе бројне награде и признања, али се издваја орден међународне организације УСАИД у знак признања за успешну седмогодишњу сарадњу и дугогодишњу хуманитарну мисију.

Љубинка Миловановић је недавно добила и црвени пасош као један од 204 почасних грађана Србије. У опису послова „Животне помоћи“ су израда економскосоцијалних, психосоцијалних, медицинских и пољопривредних пројеката, као и подела хуманитарне помоћи. — Сваки сусрет са људима у невољи доживљавам емотивно. Колико сам само суза пролила после дирљивих сусрета с тим људима. Захваљујући УСАИДу, 277 избеглица је бесплатно добило пластенике и пет година се бавило производњом раног поврћа. Посредством ХЕЛПа је 110 корисника добило кредит од по 1.200 евра за сопствени бизнис — прича Љубинка.

Антрфиле:
ПОКЛОНИ

Најважнији дечји осмех

Љубинка је заслужна и што је сиромашнима у Врању уочи новогодишњих и божићних празника подељено 15.000 пакетића са прехранбеним намирницама и хигијенским средствима. Ова несечична и хумана жена помогла је да се опреме и многа одељења врањског Здравственог центра. Али Љубинка се највише обрадује када клинцима и клинцезама подели слаткише, одећу и обућу.

PRESS CLIPPING

Понедељак 16.02.2009. год

НЕМАМО ВРЕМЕНА ЗА ПОЛИТИЧКЕ РАЗМИРИЦЕ

Дневник, 16.02.2009; Страна: 2

У ОРАШЦУ ОБЕЛЕЖЕН ДАН ДРЖАВНОСТИ СРБИЈЕ

Председник Владе Србије Мирко Цветковић изјавио је јуче у Орашцу да Србија има снаге да се избори са свим искушењима и да отвори перспективу за све своје грађане. „Време је да се окренемо будућности, да заједно и предано радимо на бржем развоју, да не остављамо проблеме својој деци, него да их сами решавамо. Немамо времена за политичке размирице. Ово је време када одлучујемо како ће наша земља изгледати за десет-двадесет година“, поручио је премијер у говору на централној прослави Дана државности у Орашцу. Цветковић је оценио да Србија данас, као и на Сретење 1804. године, када је поставила темеље своје савремене државности, мора да изабере прави пут и да се суочи с дилемама на који начин да убрза сопствени развој и како да ухвати корак с развијеним земљама. „Србија има снаге за то. Та снага лежи у богатој традицији, али пре свега и у јасној визији и добро осмишљеној стратегији“, поручио је премијер, наводећи да је у Влади постигнут консензус озбиљних политичких снага, које немају дилему о томе на који начин унапредити Србију. „Наш циљ је да постанемо стуб економске и политичке стабилности Балкана“, рекао је премијер, додајући да је циљ и што пре ући у европску породицу и уредити државу према моделу развијених и стабилних европских земаља. Он је поновио да се Влада Србије никада и ни под којим условима неће одрећи Косова и Метохије. „Изабрали смо легитимна и мирна средства да се боримо за Косово и Метохију. Србија темељно припрема аргументацију за процес пред Међународним судом правде. **Србија, истовремено, улаже у бржи развој своје јужне покрајине и припрема детаљан план одрживог опстанка и повратка расељених. Циљ је да сви грађани Косова и Метохије живе у миру, да не страхују за своју децу, да имају могућност да зарађују у својој земљи и на својим имањима. Стићи ћемо до тог циља, стрпљиво и хладне главе. Будућност се не гради сукобима, већ договорима. Време је да отпочнемо здрав процес помирења, да поставимо сигурне темеље будућности“**, поручио је премијер.

Антрфиле:

Слава јунацима

Председник Србије Борис Тадић положио је јуче, поводом Дана државности, венац на гроб Незнаног јунака на Авали. „За Србију свих њених људи, за Србију песму међу народима, за Србију једну и јединствену под европским небом. Слава јунацима“, уписао је председник Тадић у спомен-књигу. У делегацији председника Србије били су министар одбране Драган Шутановац и начелник Генералштаба Војске Србије генералпотпуковник Милоје Милетић

ПОМОЋ ЗА ШТРПЦЕ

Куир, 16.02.2009; Страна: 15

Мајчина крила

БАЧКА ПАЛАНКА - Из Бачке Паланке јуче је упућена хуманитарна помоћ Србима на Косову и Метохији, 16. за годину дана. Хуманитарну помоћ, отпремљену у 250 пакета, сакупиле су чланови „Мајчиног крила“ и Центра за социјални рад. У акцију су укључени и Црвени крст Бачке Паланке, ОШ „Вук Караџић“, локална самоуправа и бројни грађани и предузећа. Помоћ се састоји од одеће, обуће, хране, школског прибора, средстава за хигијену, књига, а биће уручена угроженим Србима у општини Штрпце и енклавама на Космету. Савез „Мајчино срце“ прошле недеље је уручио 150 пакета хуманитарне помоћи избегличком насељу Крњача код Београда

ПОТРАГА ЗА ПИТКОМ ВОДОМ НА ИВАНИЦИ

Политика, 16.02.2009; Страна: А17

Насеље на самој граници БиХ и Хрватске никада није имало изграђен водовод, а рат у којем је ово подручје похарано зауставио је велике туристичке планове који су већ постојали

Требиње – У околини Иванице, повратничког насеља у федералној општини Равно, недавно је почело испитивање терена у потрази за резервама питке воде. На Иваници тренутно живи око деведесет, махом српских, повратничких породица, а током летње сезоне број становника се удвостручи.

Истраживања терена у потрази за питком водом, у овом иначе потпуно безводном крају, обављено је још пре рата, а тадашњи налази послужили су као основа за пројекат чија је реализација у току. Најпре је у месту Запланик отворена једна бушотина, где се специјалном машином буши тло до дубине од двеста осамдесет метара.

– Требало би да дођемо до подземног водотока који се одваја из реке Требишњице и у Комолцу код Дубровника излази као речица Омбла. Надамо се да ћемо да добијемо резерве од пет литара у секунди, што би било довољно за потребе и развој Иванице у наредних петнаест година – објашњава Екрем Шеховић, шеф радилишта. Мештани Иванице много очекују од пројекта водоснабдевања. Ово насеље на самој граници БиХ и Хрватске никада није имало изграђен водовод, а рат у којем је ово подручје похарано зауставио је планове који су постојали. Тако се сада домаћинства на Иваници водом снабдевају из „чатрња“, а питка вода се довози из Требиња посебном цистерном. То ни издалека не задовољава потребе мештана, а поготово не може задовољити евентуалне туристичке или привредне капацитете.

– **Уколико бисмо добили водовод, то би много значило за будућност и развој не само Иванице него и целог краја. Процес повратка и обнове био би убрзан, а отварањем неких погона или туристичких објеката пружила би се могућност запошљавања** – истиче мештанин Данило Мандегања. Како је реч о географски веома атрактивном подручју, на свега осам километара од мора, инвеститори из области

туризма заинтересовани су за улагање на Иваници, али нерешено водоснабдевање кочи велике пројекте.

– Пошто нема воде, ниједан већи пројекат није могао да буде остварен. У овом послу очекујемо подршку институција и Федерације и Републике Српске како би се градња водовода успешно привела крају, јер је то од непроцењивог значаја за овдашње становништво – каже Петар Средановић, потпредседник Општинског већа Равно. Стручњаци су се, дакле, ухватили у коштац са љутим херцеговачким кршем не би ли у подземљу нашли воду. Кажу да посао на бушотини тече знатно спорије него на другим локацијама јер је камен изузетне тврдоће, па уместо просечних двадесет бушилица дневно савлада тек седам метара у дубину. Уколико на крају канала заиста нађу воду, за Иваницу и околна села то ће значити нови почетак.

БЕОГРАД КОЧИ ПРОЦЕСЕ НА ШТЕТУ СРБА

Данас, 16.02.2009; Страна: 2

Слободан Петровић, члан Председништва Скупштине Косова и председник Самосталне либералне странке

Приштина - Скупштина невладиних организација Косова прогласила је Слободана Петровића, члана Председништва Скупштине Косова и председника Самосталне либералне странке, политичарем 2008. године и оценила да је он битно допринео „развоју грађанског друштва и демократије „. Награду у виду статуете „Косовско стабло“ примио је крајем прошле седмице, у седишту ОЕБС у Приштини. Наш лист је ту прилику искористио за разговор о актуелним косовским темама.

- Када је могућ почетак разговора између Београда и Приштине у вези са бројним проблемима, међу којима је и свакодневни живот српске заједнице на Косову?

- То је могуће очекивати тек онда када носиоци власти у Београду и Приштини преузму одговорност у суштинском смислу, па испред страначке политике и појединачног интереса ставе судбину народа и решавање његових животних потреба. Поред тога они морају да буду храбрији него досад, да одлуче да јавно кажу да проблем постоји и како се он зове. Наравно, биће неминовно и присуство међународне заједнице која нам је и даље потребна да нас мири и показује нам пут, што је озбиљна критика за све нас. У почетку сам био јако охрабрен иступима председника Бориса Тадића, уливао је наду и изгледало је да има визију. Међутим, после неколико месеци и он се утопио у жабокречини, тако да смо и даље таоци прошлости и чекамо да се деси неко чудо. А чуда нема - имаш струју или је немаш, имаш кућу или не, имаш посао од којег живиш или то није случај.

- Има ли предуслова за такав дијалог када председник Србије Тадић ових дана поручује да је спреман за разговоре о животним питањима, који „не доводе у питање интегритет и суверенитет Србије“, а премијер Косова Хашим Тачи да је спреман, под условом да то буду „разговори између две државе“?

- Искрено се надам да спремност постоји. Јасно је да је једино решење за постојеће проблеме - договор. А сваки договор јесте компромис. Искрено, могу да кажем да на Косову, односно у његовим институцијама, сада постоји позитивнија атмосфера.

- Ових дана су челници неких општина из Косовског поморавља затражили од Београда да „спречи исељавање Срба“ које је, како кажу, у последњих годину дана појачано.

- Тачно је, има исељавања, а највећи број њих то чини због економских невоља,

али има и „профитабилних мотива“. Управо људи са таквим мотивима имају прођу код наших институција у Србији, јер их информишу и учествују у креирању политике. После тога, из Београда следе „кукања“ и критике, уместо да се искористи реална могућност која нам се нуди, а то је децентрализација. Она је била једина тачка око које су се Београд и Приштина сложили. Децентрализација подразумева формирање нових општина са већинским српским становништвом, у којима ће Срби имати широку аутономију, као и вертикалну и хоризонталну повезаност са Србијом у области здравства, образовања и локалне самоуправе. Србија би требало озбиљно да „гура“ такав процес, а не да га кочи. Децентрализација је инструмент за заустављање иселјавања Срба, продају њихове имовине и поправљање безбедности, а отвара економску перспективу. Разумем да Влади Косова то није приоритет, али не схватам зашто немамо максималну подршку Србије. Верујем да државни функционери немају праву информацију о томе, или им то можда није приоритет. Децентрализација је најбитније питање за опстанак Срба на Косову, али изгледа да она не одговара „патриотама“, које су и поводом тог питања вољне само да критикују, а не да раде на решењу.

- Председник Тадић је сугерисао да је формирање Безбедносних снага Косова (БСК) неодговорно понашање. У његовом писму УН и НАТО-у наводи се да је реч о илегалној паравојној формацији и директној опасности за Србију и мир и стабилност „**- БСК није војска, већ формација која ће се бавити нечим што је на нивоу цивилне заштите. Без обзира да ли се то некоме свиђа или не, БСК је реалност. Формира се већ две године и формира га НАТО. Србија, пак, хоће партнерство са Алијансом, али је против БСК-а, што је чудно и у колизији са здравим разумом.**

- Да ли су такве снаге у сагласности са Резолуцијом 1244? Или су „оживљени“ део Ахтисаријевог плана, који је, наглашава Београд, после Бан Ки-Муновог предлога у „шест тачака“ стављен ад акта?

- Ако је реалност Резолуција 1244, зашто се на Косово не врате српска војска и полиција? Ако неко изгуби документа, зашто му не дође полицајац из Србије уместо из КПС? И да ли је за Србина из Грачанице боље да неко други на Косову има, на пример, паравојне формације, без икакве контроле, или да има нешто што ће да формира и контролише НАТО? Ја не кажем да је БСК „златно“ решење, али шта је алтернатива? Да узмемо да се наоружамо? Чињеница је да имамо два пута. Друмом и шумом. Шумом смо ишли и видели смо где смо завршили.

- Да ли очекујете да ће Срби приступити БСК-у, где би требало да их буде десет одсто? -То ће сигурно бити остварено, а уколико се Срби не буду пријављивали, „проћи“ ће они који нису кадри за ту службу или их је економска нужда натерала на тај корак. У почетку је постојало слично противљење и формирању КПС-а, па је због недостатка конкуренције у њу ушао неки свет из криминалног миљеа. Плашим се да тако не буде и у БСК-у.

Антрфиле:

Двоје потребно и за свађу и за љубав

- Како коментаришете последње Тачијеве изјаве да се „Србија на Косову види као геноцидна“, да је њена политика према Косову „шовинистичка“, и да је у Тадићевом кабинету „дух Слободана Милошевића“?

- Не бих да долазим у прилику да браним Тачија. Али, за свађу и љубав је потребно двоје. Ако вас неко увек и тешко критикује, онда му ви тако и одговарате. Ми бисмо, изгледа, волели да имамо нову климу, а да користимо старе методе. Уосталом, ако је неко и лош, не морате ви то да budete. Мени је све то мотив да дам стварни допринос

да свим људима на Косову буде боље. За разлику од оваквог приступа, неки наши представници који носе епитет „патриота“ не чине ништа да живот постане бољи, на сва звона критикују косовске институције, а при том су готово сви на благајнама тих институција.

Нечасне радње северно од Ибра

- Нисмо задовољни процесом повратка Срба на Косово јер се вратило веома мало људи. Ипак, за годину дана, колико смо на челу Министарства за повратак, урадили смо више него наши претходници за шест година. Рецимо, на подручју Лапљег Села и Грачанице завршава се 96 станова за српске повратнике, као и десетине кућа за повратак. У другим местима изграђене су школа, амбуланта, обданиште... Први пут је реално да буде запослен бар један члан у породици повратника и да у буџету Косова имамо средства за запошљавање повратника, али и позицију да у те сврхе користимо фондове међународне заједнице. И ја сам био изненађен када сам видео колико је новца издвојила америчка влада за српску заједницу на Косову. Новац је раније углавном одлазио северно од Ибра, а није завршавао за ту намену. Због таквих нечасних радњи изгубили смо поверење, тако да нам је било потребно време да се наши пријатељи и донатори увере да смо другачији. Наравно, за то је потребно учешће не само међународне заједнице и Приштине већ и Београда, који је у таквом процесу најбитнији фактор, наводи за Данас Слободан Петровић.

PRESS CLIPPING

Уторак 17.02.2009. год

СМЕДЕРЕВО УСВАЈА ПЛАН ЗА РАСЕЉЕНЕ

Правда, 17.02.2009; Страна: 6

Градска власт у Смедереву припремила је план за побољшање положаја расељених особа које живе у тој општини, изјавила је члан Градског већа Весна Јерemiћ-Драгојловић. Према предлогу који ће се наћи пред одборницима локалне Скупштине, планирано је да се од 2009. до 2011. обезбеди најмање 85 станова за расељене породице, као и помоћ у запошљавању. У градском буџету обезбеђено је за 2009. годину 2,5 милиона динара за план помоћи расељенима. У избегличком кампу у Радинцу код Смедерева смештено је око 700 расељених.

СТРАТЕГИЈА

Глас Јавности, 17.02.2009; Страна: 5

БЕОГРАД - Министар за Косово и Метохију Горан Богдановић изјавио је јуче да је то министарство припремило стратегију одрживог опстанка и повратка расељених и нагласио да им Србија мора помоћи да остваре своја права. Циљ је да се исправе историјске неправде, да влада помогне људима да покрену предузећа, да врате узурпирану имовину, да буду своји на своме и да на својим имањима граде будућност“, истакао је Богдановић у интервјуу Тањугу.

НАГРАДА ЈЕДИНО ОД БОГА

Глас Јавности, 17.02.2009; Страна: 15

Због великог броја социјално угрожених у Краљеву нема новца труднице

Иако је пре пет година донет програм за подстицање рађања, краљевачким породиљама ни милостиња

КРАЉЕВО - После одлуке челника града Београда да трудницама из српске метрополе буде исплаћивана пуна зарада, слична решења пронађена су и за будуће мајке из већине српских градова. Краљевачке труднице, међутим, не могу очекивати готово никакву новчану помоћ из буџета локалне самоуправе, јер такав издатак не би могли да поднесу, објашњавају у главној градској кући.

Милун Јовановић, помоћник градоначелника за социјална питања, каже да су познати разлози због којих градски буџет овај „намет“ не би могао да издржи, а производ су изузетно неповољних привредних кретања и „присуства великог броја избеглица“.

- Овде живи преко 20 хиљада косметских расељеника којима треба помоћи. На евиденцији Тржишта рада налази се 20 хиљада наших суграђана који су остали

без посла, или га никада нису имали. Наша највећа предузећа су после приватизација листом пропала, тако да имамо озбиљних проблема како да подмиримо буџетске кориснике и помогнемо социјално угроженим суграђанима - наглашава Милун Јовановић. Јовановић, иначе, сматра да се оваква питања морају решавати на нивоу државе, а не да буду препуштена локалним самоуправама.

- Ми се једноставно не можемо поредити с градовима сличне величине, јер су њихови буџети готово двоструко већи, с обзиром на то да нису имали такав привредни крах и прилив избеглица. Ипак, то нас не ослобађа обавезе да пронађемо решење и да за труднице обезбедимо новчани подстицај - каже Јовановић.

У Краљеву је, иначе, програм за подстицај наталитета донет пре пет година. Према одлуци градских власти свакој породиљи следује новчана надокнада од свега пет хиљада динара, али од почетка ове године ниједна мајка није добила „награду“. - Не треба ми ни тих пет хиљада. Уосталом, док прибавим сва документа да би остварила право на ову надокнаду, половина те своте оде на таксе. Новац троше на разне глупости, а трудницама ни милостиња - огорчена је Милена Павловић из Југ Богданове улице. Недавно је Министарство здравља предложило да се породиљама сваког месеца обезбеди по 100 евра и да се на тај начин поспешује рађање. Краљевачким трудницама за мајчинство следи „једино“ награда од Бога.

КЊИЖИЦЕ

Вечерње Новости, 17.02.2009; Страна: 7

Привремено расељени са Косова и Метохије убудуће ће остваривати права из обавезног здравственог осигурања на основу здравствене књижице.

Они су до сада здравствену заштиту остваривали на основу "потврде о коришћењу здравствене заштите и других права из здравственог осигурања за привремено расељена лица из АП Косово и Метохија", а од 15. фебруара ће им се издавати здравствене књижице. Здравствена књижица издаваће им се у филијама Републичког завода за здравствено осигурање према месту привременог боравка, а овераваће се на шест месеци.

ЖИВОТ У ТУЂОЈ СЛОБОДИ

Политика, 17.02.2009; Страна: А7

„Ми, Албанци, желимо и хоћемо да помогнемо... Ми, Албанци, подржавамо и охрабрујемо... Ми, Албанци, тражимо и захтевамо... Ми, Албанци, добили смо подршку и применићемо законе по највишим светским стандардима”.

Ове реченице поновили су у протеклих годину дана безброј пута званичници из Приштине. Њихове уопштене косовске мантре нису никоме помогле: расељени се нису вратили; слобода се мери употребом матерњег језика на појединим местима; струје, воде и посла нема; економија је у колапсу.

Но, у међувремену се на филозофији ове мантре установила једна важна неформална етничка институција, ослоњена на митске и скорије жртве албанског народа. Њено име је садржано у две речи: Ми, Албанци! Та институција је креирала етничку пројекцију

слободе и довела у питање могућност постојања институција које се не заснивају на етничким циљевима. Полицајац, чиновник шалтерски радник или продавац биће боље расположен ако му се прво прозбори која реч на албанском. То је знак погнуте главе, или иницијације, тако ће лакше проћи.

Куцањем на непостојећа врата институције „Ми, Албанци” могу бити решени сви проблеми, може се преко ноћи постати министар, могу се обезбедити привилегије. **Срби, Роми, Горанци, Турци, Бошњаци, Хрвати, присиљени су или се присиљавају да живе албанску пројекцију слободе која не зависи од институција закона и одговорности, мада су, да парадокс буде већи, управо те институције на основу националног посла и етничких циљева задужене за њену имплементацију.** Слободу не могу промовисати институције у чије је основе као важан елеменат уграђен култ жртве албанског етноса. Сви остали се, у различитим облицима, присиљавају да живе тај туђи култ жртве. Делови етничких група су приморани да му се прећутно повинују: са оправдањем да ово мора проћи (Турци и Хрвати); да га лажно прихвате као свој проналазећи своје често измишљено место и улогу у њему (Бошњаци, Муслимани); да се плаше од тога што припадају другом језику, нацији, агресору (Срби, Роми, Горанци); да развију нови идентитет и побегну у њега ради заштите од опасне блискости са Ромима и Србима (Ашкалије, Египћани).

Овакав концепт обавезује доминантну етничку групу да стално „чува вредности”, а од појединца се очекује да пружи допринос и примени слободу. У тој примењеној слободи други и другачији имају два пута: дуги процес сеоба или пристајање на туђу слободу, што опет значи нестанак. Зато је већина одлучила да своју будућност види далеко одавде, а списак српских места у којима остају само старци увећава се. **Из Пасјана код Гњилана иселило се 109 породица, а у Чаглавици код Приштине све је на продају. „Повела сам децу са собом и возила се дуго градским аутобусом”, прва је реченица у писму новинарке К. Ј. која се са породицом одселила у Норвешку и затражила азил.** Јованка је одрасла на приштинској улици, избегла је 1999. године у Чаглавицу, никада није говорила о слободи, а са свих путовања изван енклаве враћала се са причама о тобогану и обданишту са вртешком и љуљашкама. То је оно што нису имала њена деца.

НЕЋЕМО НЕВЕРНИКЕ У ЖИТОРАЋИ, ОНИ СУ СЕКТАШИ, УБИЈАЈУ И ПИЈУ КРВ

Борба, 17.02.2009; Страна: 1

Шта мисле свештеници СПЦ крајем прве деценије 21. века

Сегрегација

Нећемо невернике у Житораћи, то су секташи који убијају и пију крв УЖитораћи влада прави мали православни рај. Све сами Срби и скоро сви крштени. Тако барем ситуацију у овој општини види старешина тамошње цркве Светих апостола Петра и Павла, Србољуб Стаменковић. Општина Житораћа наине свако прворођено дете помаж е са 20.000 динара. **Услов за остваривање овог права јесте да је дете крштено у цркви. „Скоро све Роме смо крстили, они славе славу, ја им светим водицу, они пале све ћу...“, поносан је свештеник Стаменковић.**

Сегрегација

Шта мисле и шта говоре свештеници СПЦ крајем прве деценије 21. века

У Житорађи Влада прави мали православни рај. Све сами Срби и скоро сви крштени. Тако барем ситуацију у овој општини види старешина тамошње цркве Светих апостола Петра и Павла, Србољуб Стаменковић. Због тога, сматра Стаменковић, и нема ништа спорно у општинској пракси новчаног помагања само оне прворођенчади која су крштена у цркви. **Од 2005. године општина Житорађ а новцем пореских обвезника свако прворођено дете помаже са 8.000 динара једнократке помоћ и, а од децембра прошле године помоћ је повећана на 20.000.**

Услов за остваривање овог права јесте да мајка има пребивалиште на територији општине Житорађа, да мајка непосредно брине о детету (не наводи се шта се догађа уколико се о детету брине отац), и да је дете крштено у цркви. У одлуци Скупштине општине Житорађ а о једнократној помоћи још се додаје да није битно у којој је цркви дете крштено и које је вере. С обзиром на то да у Житорађи друге цркве осим Православне нема, није јасно на кога се односи овај додатак. „Сви су овде крштени у нашој цркви“, каже Стаменковић. „Скоро све Роме смо крстили, они славе славу, ја им светим водицу, они пале свећу...“, поносан је он. Осим што тврди да у Житорађи нема других националности осим српске („Све је овде чист српски живаљ!“), отац Срба тврди да нема ни атеиста.

„Све смо их бадава крстили, и Роме, и избеглице са Косова, и сви су искористили ту повољност. Још кад су видели да могу да добију паре, и ко је хтео и ко није, сви су се крштавали. Од како смо се појавили са овим идејама, сви су под окриљем цркве“, додаје он. Према његовим речима, циљ је да у Житорађи нема неверника. „Ко је верник, тај је бољи човек, бољи радник, боља власт, јер се пла ши Божијих заповести. Ко није, тај је пропалица, биће секташ, а секташи убијају и пију крв! Зато смо настојали да све покрштавамо, да не би кренули странпутицом и отишли у секте“, каже Стаменковић. Има ли ту, можда, дискриминације и кршења Устава? „Никаквог зла ту нема. Много шта је било противуствано, па је преживело. Хрвати и Словенци су за време бивше Југославије могли да иду у цркву и да се моле, а ми Срби нисмо, па ништа није било. Овде се диже непотребна прашина“, сматра Стаменковић и понавља да су сада сви у Житорађи православни верници и све сами Срби. **Па ипак, према попису из 2002. године, осим 92,82 одсто Срба, у Житорађи живи још 6,27 процената Рома, 0,07 одсто Македонаца, по 0,03 одсто Југословена и Црногораца, и по 0,01 проценат Хрвата, Горанаца, Мађара, Муслимана, Украјинаца и Руса. Суочен са овим податком, отац Срба каже да су то „мали проценти, који нису важни“.**

Антрфиле:

Непознавање људских права

Свенка Савић, професорка на Женским студијама у Новом Саду, оцењује да је приликом усвајања одлуке о помоћи само кр штеним бебама и младожењама млађим од 30 година, општинско руководство показало незнање о људским правима, посебно женским људским правима. „Ако се одабира као валидно само крштење у цркви, онда се кр ши право на избор верског опредељења. Треба покренути поступак за промену одлуке као противзаконите и противустване“, ка же Свенка Савић. Према њеним речима, незаконита је и одлука којом се пома жу новосклопљени бракови, с тим да то право остварује само младож ења млађи од 30 година, јер су брачна и ванбрачна заједница законски изједначене.

ДИПЛОМАТСКИ НАПОРИ ДАЈУ РЕЗУЛТАТЕ

Политика, 17.02.2009; Страна: А6

Упркос веома сложеној ситуацији на међународној политичкој и економској сцени која се умногоме одражава и на позицију Србије, наша досадашња борба за очување Космета употребом свих дипломатских, политичких и правних средстава у циљу одбране суверенитета и територијалног интегритета Србије дала је позитивне резултате. Прва дипломатска победа била је на Генералној скупштини УН када је великом већином усвојен нацрт резолуције Србије у којој се од Међународног суда правде (МСП) тражи саветодавно мишљење о питању: „Да ли је једнострано проглашена независност од стране привремених институција самоуправе на Косову и Метохији у складу са међународним правом?“.

Непристрасно саветодавно мишљење МСП сматра се најрелевантнијим тумачењем принципа међународног права. Један од резултата изгласавања нашег предлога је заустављање процеса нових признавања Косова. Наша дипломатска активност ће бити ангажована на спречавању нових признавања независности Косова. Други успех наше дипломатије је распоређивање мисије ЕУ под условима Србије.

На седници Савета безбедности УН једногласно су прихваћена три услова под којима Србија пристаје да се Еулекс распореди у покрајини. То су да мисија Еулекс буде статусно неутрална, да поштује Резолуцију 1244 и да не спроводи план Мартија Ахтисарија који није прихватио ни СБ УН нити Србија. Овим је јасно дефинисана мисија ЕУ под окриљем УН и још једном потврђена Резолуција 1244 која гарантује суверенитет и територијални интегритет Србије. Ми смо обезбедили да распоређивање мисије Еулекс протекне у миру и без иједног инцидента. Сада очекујемо да међународна заједница што хитније крене са усаглашавањем и имплементацијом споразума од шест тачака. Изузетно је важно да примена споразума што пре отпочне, јер је неопходно превазићи правни и институционални вакуум који је настао због нејасног и неусклађеног процеса преношења дела надлежности са мисије УН на мисију ЕУ, а који ствара нову нестабилност у покрајини која прети да прерасте у неконтролисано стање. Додатну узнемиреност Срба изазвало је потпуно незаконито формирање Косовских безбедносних снага уз подршку НАТО-а. Београд одлучно одбацује даљу милитаризацију Косова и на наш захтев биће у марту одржана седница СБ УН на којој ће се расправљати о том нелегалном чину којим је прекршена Резолуцији 1244 и о последицама тог чина. Захтеваћемо поништавање те одлуке, демилитаризацију покрајине и усредсређивање заједничких напора на смиривање стања у покрајини и постизање договора којим ће бити уважени интереси свих заједница на КиМ.

Наша дипломатска и правна борба морају бити подржане и конкретним деловањем на терену. Основни циљ Министарства за КиМ је економско, безбедносно и институционално јачање српске заједнице на Космету. Радићемо на економским подстицајима за отварање малих и средњих предузећа и на праведнијој расподели буџетских средстава који ће омогућити бољи живот и опстанак српског становништва у покрајини и повратак расељених. Сваког дана радићемо све снажније и упорније на очувању наших институција, наше културне и верске баштине и нашег становништва у покрајини. То је од виталне важности, јер се Косово у Србији задржава првенствено присуством Срба на том простору. Срби и други неалбанци од интервенције НАТО-а '99, а нарочито након једнострано проглашене независности Косова, немају слободу кретања, физички и економски су угрожени и правно незаштићени.

На Косову данас, примера ради, имате апсурдну ситуацију да Косово, које иначе увози струју, одбија да је преузме из централне Србије као компензацију за оно што потроше Срби у покрајини. Срби, такође, имају проблема са снабдевањем водом, грејањем, болнице у српским срединама имају тешкоће у снабдевању лековима и санитарским материјалом због опструкције приштинских институција. Све то је последица дивљег стања насталог проглашењем независности и подршке тој квазидржави од стране САД и неких утицајних земаља ЕУ. Међутим, све више постаје јасно и онима који подржавају и спонзоришу Приштину да решења за ситуацију у покрајини нема без сарадње са Београдом и Србима на КиМ. Ми смо спремни на договор о практичним питањима од значаја за живот српског становништва на КиМ и при томе наглашавам да нећемо дозволити да се Београд увуче у процес изградње институција лажне државе коју ми никада нећемо признати и коју Срби на Космету никада неће прихватити. Београд ће бити конструктиван у разговорима о примени споразума од шест тачака и наставиће да још снажније и одлучније штити и подржава Србе и неалбанце у покрајини који Србију сматрају својом државом. Очување суверенитета и територијалног интегритета у складу са Уставом Србије и убудуће ће бити један од приоритетних задатака Владе Р. Србије. Борба за очување Косова и Метохије у саставу Србије обавеза је коју ћемо сви предано извршавати. Свесни смо да је то веома компликован задатак који се не може решити преко ноћи већ захтева упорност и изискује промишљене и синхронизоване акције које ће постепено водити ка проналажењу адекватног решења.

PRESS CLIPPING

Среда 18.02.2009. год

ЗА РАСЕЉЕНЕ 15 СТАНОВА

Блиц - Србија, 18.02.2009; Страна: 1

ПАРАЋИН

У параћинском насељу Данково почела је градња зграде која ће имати 15 станова за расељене са Косова и два за социјално угрожене. Изградњу овог објекта финансира немачка хуманитарна организација АСБ, док ће општина Параћин опремити простор инфраструктуром и учествовати са 10 одсто средстава.

ПОМОЋ ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ

Блиц - Србија, 18.02.2009; Страна: 3

НЕГОТИН

Општина Неготин добила је од Комесаријата за избеглице 1.875.000 динара за побољшање услова становања за најугроженија избегла и расељена лица. Упућен је позив заинтересованим избеглим и расељеним лицима, која живе на територији општине Неготин и испуњавају услове за доделу помоћи у грађевинском материјалу, да до 26. фебруара поднесу захтев општинском повереништву.

ФИНАНСИРАЊЕ ОМЛАДИНСКИХ ПРОЈЕКТА

Данас, 18.02.2009; Страна: 20

У ДВЕ РЕЧИ

Ужице - Градска управа расписала је конкурс за финансирање омладинских пројеката за шта је у ужичком буџету предвиђена сума од два милиона динара. Конкурс је расписан у складу са Стратешким планом за децу и омладину од 2005. до 2010. године, а приоритет ће имати пројекти који буду обезбедили квалитетне едукативне, културне и забавне садржаје за младе. Поред тога предност ће имати и програми намењени појединим категоријама младих, попут подршке талентима, деци без родитељског старања, избеглим и расељеним лицима, младима са инвалидитетом и социјално угроженим. Право учешћа на конкурсима имају установе, друге организације и удружења са седиштем у Ужицу, а градска комисија требало би да расподелу суму од два милиона динара до 13. марта ове године.

РАСЕЉЕНИ ДА ПЛАЋАЈУ
Вечерње Новости, 18.02.2009; Страна: 32

НИЈЕ ПРОШАО ПРЕДЛОГ ДСС О ПОВЛАШЋЕНОЈ ВОЖЊИ

НИШ - Предлог да и расељени добију право на коришћење повластица у јавном градском сервису, који је Скупштини упутила ДСС, није добио пуну подршку на другој седници Корисничког савета јавних служби.

Овај савет формирала је Скупштина града као своје помоћно, тело. За сада право на бесплатну или јефтинију карту за превоз имају само особе са пребивалиштем на територији Ниша.

Милош Бојовић, председник новооснованог Корисничког савета јавних служби каже да је спорно то што би по том предлогу трошкове превоза плаћала предузећа која се баве приградским и градским превозом, а не град. Подржали бисмо предлог да и расељени са КиМ остварују повластице у градском превозу када би трошкове сносио град.

ОТПОР НЕЗАВИСНОСТИ
Вечерње Новости, 18.02.2009; Страна: 3

У ЗВЕЧАНУ УСВОЈЕНА ДЕКЛАРАЦИЈА О ОЧУВАЊУ КиМ У САСТАВУ СРБИЈЕ

Одбацују се сви сепаратистички акти Приштине

СКУПШТИНА заједнице општина КиМ усвојила је јуче Декларацију о очувању Космета у саставу Србије и одбацивању свих једностраних и сепаратистичких аката привремених институција у Приштини о независности покрајине. Документ је усвојен на седници којој су присуствовали министар за КиМ Горан Богдановић, свештенство СПЦ и републички посланици из редова ДСС, НС, СРС и СНС. Символично, на дан проглашења независности, републички посланици и делегати Скупштине заједнице општина КиМ, потврдили су да Устав Србије важи и за Косово.

Скупштина заједнице општина затражила је у Декларацији од Владе Србије да поднесе тужбе пред МСП против држава које су признале независност. У Декларацији се наводи да Скупштина апелује на Владу да, сагласно Резолуцији 1244, захтева хитну седницу СБ УН на којој би се поништила одлука о доласку мисије Еулекса на Косово. Такође, захтева се од свих институција Србије да држава комуницира искључиво са Унмиком и Кфором.

- За протеклих годину дана показало се да је нелегално проглашење независности Косова у великој мери закомпликовало односе у региону, Европи, а могло би се рећи и у свету - рекао је министар за КиМ Горан Богдановић. - Створен је опасан преседан, легитимисано је насиље као начин постизања циљева, међународно право и правда су се нашли на коленима. Слободан Самарџић, посланик ДСС, подсетио је: - Зелено светло се упалило, али је почело да се гаси. Оно није имало упориште у међународном праву, већ у сили јачега, а таква грађевина прави се на трошним темељима. И та трошна зграда је претходну годину дана постала још трошнија. То је лажна држава која је заснована на кршењу међународног права. Присутним посланицима, у име српског народа са Космета, захвалио је Марко Јакшић, потпредседник Скупштине заједнице општина на КиМ, који је позвао председницу Скупштине Ђукић-Дејановић да прво пролећно заседање закаже на Космету.

Иначе, републички посланици на Косово су кренули јуче ујутро у пет сати, и то у два аутобуса - један је обезбедила Скупштина Србије, а други ДСС. А, посланици владајућих странака, који нису отишли у Звечан, различито су реаговали на одлазак својих колега у покрајину. Сузана Грубјешић из Г 17 плус је потврдила да је унутар владајуће коалиције договорено да на КиМ у њихово име иде делегација у којој су углавном чланови Одбора за КиМ. Шефица посланичког клуба ЗЕС Нада Колунџија оценила је да је одржавање седнице Одбора за КиМ у Звечану потврда да Србија наставља своју борбу за очување суверенитета, али да “ово не треба да буде такмичење партија у патриотизму”. За ЛДП, али и ЛСВ, одлазак у Звечан је “јефтина кампања и наставак демонстрирања погрешне политике”. Писмо подршке делегатима упутио је патријарх Павле, а писма су стигла и од лидера ДСС, СРС и НС.

Антрфиле:

ТРАЖИ СЕ ПОВРАТАК 200.000 РАСЕЉЕНИХ

После седнице Скупштине заједнице општина одржана је и ванредна седница Одбора за КиМ, на којој су усвојени закључци којима се Влади Србије и Министарству налаже да хитно сачине дугорочну стратегију за повратак више од 200.000 расељених, да се припреме ставови Србије пред Међународним судом правде, а Срби и неалбанци су позвани да не наседају на провокације и не учествују у раду косовских институција.

КОСОВО НИЈЕ ДРЖАВА

Данас, 18.02.2009; Страна: 3

Председник Србије разговарао са члановима правног тима који заступа Србију пред Међународним судом правде

ТАДИЋ: Једини начин да Србија уђе у преговоре о будућем статусу Косова и компромисно решење је одлука Међународног суда правде Србија неће блокирати приступ Косова међународним финансијским институцијама под условом да у њима Косово заступа Мисија УН Цветковић позвао на уздржавање од насиља

Београд- Председник Републике Србије Борис Тадић разговарао је јуче с представницима правног тима који заступају Србију пред Међународним судом правде где је наша земља затражила саветодавно мишљење о правној основаности једностране декларације о независности Косова.

Председник Србије је, како је наведено у саопштењу после састанка, поновио да Косово није држава, и да Србија никада неће признати независност Покрајине. Према његовим речима, 17. фебруар за Србију представља дан када су власти Приштине противно међународном праву прогласиле независност.

„Ми остајемо чврсто опредељени да своја легитимна права, на својој територији бранимо правним и дипломатским средствима, а не силом. Поштујући међународно право, властите легитимне интересе, свој интегритет на Косову, Србија ће бранити на правном терену, пред Међународним судом правде“, рекао је председник Тадић. Према његовим речима, једини начин да Србија уђе у преговоре о будућем статусу Косова и компромисно решење је одлука Међународног суда правде. Он је у интервјуу

британској агенцији Ројтерс навео да „Србија никада неће предузети ниједну акцију која би подразумевала независност Косова“.

- Србија жели да види повратак нормалног живота на Косово. Заштита људских и мањинских права на Косову је испод прихватљивог нивоа и нисмо видели да има много Срба повратника - рекао је Тадић. Он је навео да Србија неће блокирати приступ Косова међународним финансијским институцијама под условом да у њима Косово заступа Мисија УН.

У интервјуу руској агенцији Итар-Тас Тадић је оценио да је Русија играла и наставља да игра кључну улогу у решавању косовског питања, додајући да активности Москве у том правцу „заслужују најдубље уважавање Србије“.

Премијер Србије Мирко Цветковић, позвао је јуче све грађане Косова и Метохије да се уздрже од насиља, да не наседају на провокације екстремиста и да се окрену миру и грађењу боље будућности. У писаној изјави Цветковић је истакао да је за решавање проблема на КиМ неопходно јединство и солидарност свих политичких и економских потенцијала Србије.

„Влада Србије инсистира да се ово најважније државно и национално питање решава у складу са међународним правом и никада неће признати противправне акте привременог руководства косовских Албанаца, нити њихове намере стварања виртуелне државе на територији Србије“, поручио је.

Премијер је навео да се односи између Срба и Албанаца у јужној српској покрајини морају побољшавати дијалогом, у складу с Уставом Србије и у интересу дугорочног мира и стабилности и бољег живота грађана на КиМ. Он је навео да се Влада Србије изборила да се питање нелегалног проглашења независности Косова нађе пред Међународним судом правде и да озбиљном дипломатијом спречава признавање те нелегалности.

„Влада улаже значајна средства у економски развој јужне покрајине. Циљ је да омогућимо одрживи развој, унапредимо привреду, отворимо нова радна места и омогућимо отварање перспективе за опстанак Срба и припадника неалбанских заједница на КиМ. Морамо створити услове да се у своје куће и на своја имања врати више од две стотине хиљада прогнаних. Држава ће на све легитимне начине помоћи да се врате узурпиране куће и имања и да се обнове порушени домови. Та историјска неправда мора бити исправљена да и на КиМ људи живе без страха, уживају сва права у складу са цивилизацијским нормама. У томе Србија очекује значајну помоћ међународне заједнице“, рекао је премијер Цветковић.

Антрфиле:

КАЛЕНДАР ДОГАЂАЈА

14. фебруар 2008. - Влада Србије донела одлуку којом се поништавају акти и радње привремених органа самоуправе на Косову и Метохији. 17. фебруар - Скупштина Косова усвојила Декларацију о независности Косова. 18. фебруар - Скупштина Србије потврдила је владину одлуку о поништавању једнострано проглашене независности Косова. На улицама Београда и других градова у Србији нереди. 21. фебруар - Одржан молебан и митинг Косово је Србија. Запаљене амбасаде, једна особа погинула. 15. август - Србија у УН званично поднела иницијативу да се о независности Косова изјасни Међународни суд правде. 8. октобра - Генерална скупштина УН са 77 гласова за усвојила иницијативу Србије. 27. новембар - Савет безбедности УН једногласно је, у договору са Београдом, подржао план Бан Ки-Муна о реконфигурацији Унмика и тако отворио врата за европску мисију Еулекс.

9. децембар - Еулеск званично преузео дужност на КиМ. 17. априла 2009. - Рок до кога заинтересоване државе могу упутити писане изјаве Међународном суду правде. 17. јули 2009. Рок до којег ће државе бити у могућности да реплицирају на писане изјаве других држава. Суд ће потом заказати краћу усмену расправу и донети одлуку, односно усвојити саветодавно мишљење.

КОСОВО ЈЕ ВИРТУЕЛНА ДРЖАВА

Преглед, 18.02.2009; Страна: 2

Цветковић: Влада Србије никада неће признати акте косовских институција

Београд

Премијер Мирко Цветковић изјавио је јуче да Влада Србије инсистира да се питање Косова и Метохије решава у складу са међународним правом и да никада неће признати противправне акте привременог руководства косовских Албанаца, нити њихове намере да створе „виртуелну државу“ на територији Србије. „За решавање проблема на Косову и Метохији неопходно је јединство и солидарност свих политичких и економских потенцијала Србије“, истакао је Цветковић. Он је додао да се односи између Срба и Албанаца морају побољшавати дијалогом, у складу са Уставом Србије и у интересу дугорочног мира и стабилности и бољег живота грађана на Косову и Метохији. Цветковић је, како је саопштено из Владе Србије, позвао све грађане Косова и Метохије да се уздрже од насиља, да не наседају на провокације екстремиста и да се окрену миру и грађењу боље будућности. Премијер је подсетио да се Влада Србије изборила да се питање нелегалног проглашења независности Косова нађе пред Међународним судом правде и да озбиљном дипломатском акцијом спречава признавање те нелегалности. „Настојимо да очувамо међународни правни поредак, јер је то у интересу дугорочне стабилности читавог региона“, рекао је Цветковић поводом годишњице самопроглашења независности Косова. Он је додао да Влада Србије улаже значајна средства у економски развој јужне покрајине, с циљем да омогући одрживи развој, унапреди привреду, отвори нова радна места и омогући отварање перспективе за опстанак Срба и припадника неалбанских заједница на Косову и Метохији. Цветковић је истакао да влада мора створити услове да се у своје куће и на своја имања врати више од 200.000 прогнаних, наводећи да ће држава на све легитимне начине помоћи да се врате узурпиране куће и имања и да се обнове порушени домови.

PRESS CLIPPING

Четвртак 19.02.2009. год

МЛЕКО НАРОДНОЈ КУХИЊИ

Ало!, 19.02.2009; Страна: 7

КРАГУЈЕВАЦ - Чланови Удружења одгајивача говеда сименталске расе „Шумадија“ наставили су да поклањају, уместо да просипају по 100 литара млека, а та количина је уручена народној кухињи Крагујевца. Досад је уручено око 500 литара млека избеглицама у колективним центрима у Трмбасу и Бресници, као и грађанима који живе у картонском насељу.

ПОЛА МИЛИОНА СИРОМАШНИХ

Политика, 19.02.2009; Страна: А5

Социјално угроженима помагаће се више него до сада, али ће социјална давања остати на истом нивоу као и 2008, рекла је Јелена Марковић из тима потпредседника владе за имплементацију Стратегије за смањење сиромаштва

Мере које ће бити спроведене у области социјалне заштите због економске кризе односе се на идентификацију социјално угрожених категорија, како би им се помогло у вишем степену него до сада. Међутим, социјална давања се неће повећавати, већ ће остати на истом нивоу као и током 2008. године – рекла је Јелена Марковић из тима потпредседника владе за имплементацију Стратегије за смањење сиромаштва.

Несрећна судбина Виторије и Ивана Војнића Хајдука из Суботице, Цветка и Шефкете Гајић из Смедерева, Ђуре Маровић из Краљева показују да се и у 21. веку може умрети од глади. Отварање посебних продавница које би нудиле намирнице по нижим ценама – које би биле значајно испод и од оних дисконтних – онима који се налазе на социјалном дну, свакако би био један важан вид помоћи. Друге могућности односе се на ниже цене грејања, електричне енергије и комуналних услуга. Да ли је држава у могућности да организује рад таквих продавница и какав је став власти према таквој помоћи најсиромашнијима није познато, јер до закључења овог броја нисмо добили одговоре из Министарства за рад и социјалну политику. Анкета о животном стандарду, коју је урадио Републички завод за статистику, показује да је 2007. године у Србији живело око 490.000 сиромашних. Линија сиромаштва је износила 8.883 динара месечно по потрошачкој јединици, а случај екстремног сиромаштва није забележен у овом периоду.

Међутим, реална слика је лошија, јер ови подаци не обухватају у потпуности избеглице, интерно расељена лица и Роме. А анкета показује да је немаштина међу Ромима у 2007. години била изузетно висока. Тако, скоро половина ромског становништва, њих 49,2 одсто, означена је као сиромашна, а 6,4 одсто чине екстремно сиромашни. И у овој статистици постоји „међутим” које скреће пажњу на то да је анкета обухватила само Роме који су интегрисани у основно становништво и за

које се претпоставља да су у бољој материјалној ситуацији, од становника ромских насеља који су остали изван овог истраживања. Београд је забележен као град који је у знатно бољем положају у односу на остатак земље, док је централна Србија регион са највећим уделом сиромашних.

ШАНСА ЗА ПОСАО

Вечерње Новости, 19.02.2009; Страна: 33

У ИНСТИТУТУ "ГОША" ПОЧЕЛА ОБУКА РАСЕЉЕНИХ СА КОСОВА ЗА ЗАВАРИВАЧЕ

СМЕДЕРЕВСКА ПАЛАНКА - Стручњаци Научноистраживачког института "Гоша" почели су обуку прве групе расељених са Косова и Метохије за завариваче. Реч је о млађим људима, који од 1999. године живе у Паланци и Великој Плани, имају вишечлане породице, али до сада нису могли да се запосле. Њихово школовање са 16.500 долара финансира УНДП - сектор за становништво УН. За средства је конкурисала невладина организација "Божур", која се бави решавањем проблема расељених из јужне српске покрајине. Наташа Вујовић из "Божура" каже да је засад обезбеђен новац за десет кандидата. Сви су били на списку незапослених, прошли су тест и стекли право на бесплатно школовање.

- Оспособиће се за занимања која ће их најбрже довести до посла - каже Вујовић. - То је, пре свега, заваривање, које је већ дуже време најтраженије занимање у металској индустрији. Заваривачи недостају и овдашњој Фабрици опреме и машина "Гоша", Фабрици шинских возила и Монтажи "Гоше".

- Ово ми је једина шанса да нађем посао - каже Саша Мирковић из Косовске Витине. - Имам оца, мајку, брата и сестру. Нико не ради. Инструктор Марко Ђуровић има 22 године. У Институту "Гоша" је завршио обуку за заваривање, годину дана је радио у Фабрици шинских возила, па је отишао у војску. Чим се вратио, одмах је нашао посао.

- Свако ко је код нас прошао обуку, брзо је нашао посао - каже Марко.

Антрфиле:

ПОМОГЛИ 300 ПОРОДИЦА

СЛАВИЦА Милуновић из "Божура" наводи да је ова организација за четири године помогла више од 300 породица расељених са Косова, које су смештене у централној и јужној Србији. Средства је обезбедио БПРМ - амерички биро за становништво, избеглице и миграцију преко ЦРС - Католичке службе помоћи. Толики број расељених породица помогла је и организација "Солидарност", која покрива Београд и Војводину.

ЗАУСТАВЉЕН ПОВРАТАК СРБА

Правда, 19.02.2009; Страна: 3

Државни секретар Министарства за Косово и Метохију Оливер Ивановић каже да је у години од једностраног проглашења независности Косова потпуно заустављен повратак Срба у покрајину. Према његовим речима, то је најбољи доказ колико је

међународна заједница погрешила што је нпе стандарда одлучила да решава статус Косова.

- Чланство у ЕУ значајно ће побољшати нашу позицију, и ми ћемо поставити питање интегритета Србије, као што су то урадили Кипар, Шпанија и друге земље са сличним проблемима - сматра Ивановић.

СТИЖЕ СТРУЈА У ШЕСТ СРПСКИХ СЕЛА

Политика, 19.02.2009; Страна: А40

Босанско Грахово – Електропривреда „Херцег Босне” почела је испоруку материјала за електрификацију насеља Јаруге, у општини Босанско Грахово, у Федерацији БиХ, у коме Срби повратници већ девет година живе без струје. „Поред овог насеља у току ове године струју ће добити и насеља Тишковац, Тичево, Преодац, Исјек и Радловићи, где Срби повратници већ 12 година живе без струје”, рекао је начелник општине Босанско Грахово Урош Макић.

Он је додао да је Скупштина општине Босанско Грахово 11. фебруара усвојила одлуку о кредитном задужењу у износу 25.000 евра, којим ће се финансирати израда пројектне документације за електрификацију Тишковца, пренели су медији. У око 35 одсто насеља у општини Босанско Грахово, у која су се из избеглиштва пре неколико година вратили Србији, још нема струје, тако да они живе у веома тешким условима

БЕОГРАД ОДГОВОРАН ЗА СУКОБЕ СРПСКИХ ПОЛИТИЧАРА У ПОКРАЈИНИ

Данас, 19.02.2009; Страна: 2

Ранђел Нојкић, председник покрајинског одбора Српског покрета отпора на КиМ у разговору за Данас

- На списковима за примања често се појаве имена људи који уопште не живе на Косову, а примају плату

- Решавањем економске ситуације, однос Срба и Албанаца би се поправио

Београд - Преговори Србије и Приштине су неопходни и требало би да почну што пре. Потребно је оформити радне групе, чији би представници водили разговоре о питањима, пре свега, оних људи који најлошије живе. Нада и могућност за то постоје, јер многе земље које су признале независност Косова, врше притисак на Приштину да прихвати дијалог са Србијом - каже у разговору за Данас Ранђел Нојкић, председник покрајинског одбора Српског покрета отпора на Косову и Метохији. Он додаје да критике на рачун преговора најчешће долазе са севера Косова, као и од представника претходне власти и истиче да је стратегија, коју су они водили, била потпуно погрешна, „јер су сматрали да би разговори с Приштином аутоматски значили да Србија прихвата независности Косова“. Када је реч о социјалном стању и економској моћи грађана Косова, указује Нојкић, ситуација је незадовољавајућа, јер већина људи живи у лошим животним условима. Према статистичким подацима, више од 50 одсто становништва је незапослено, а више од 70 одсто буџета КиМ се пуни од прихода грађана. Што се тиче безбедности, најугроженији су Срби који живе у изолованим срединама, поготово у Метохији.

На питање како се финансирају Срби с Косова, Нојкић одговара да не зна тачну суму новца која се издваја из буџета, али да највећи број Срба прима средства из државног буџета у виду пензија и социјалних давања. Такође, додаје он, плате примају грађани који раде у локалној самоуправи, предузећима, школству, здравству... - Мистериозно је трошење намесних и обртних средстава која су намењена за инвестиције, као што су одржавање и изградња објеката, путева, водоснабдевања. Многи пројекти за исте објекте финансирани су из два буџета - косовског и српског, а не зна се колико је уложено у њих. Због тога су могуће малверзације. Тако се и на списковима за примања врло често појаве имена људи који уопште не живе на Косову, а примају плату - каже Нојкић.

По његовом мишљењу, да би се сукоби између српских политичара на Косову превазишли потребно је да се утврди чињенично стање, „како би се пројекти заједничког деловања спроводили на здравој основи“. За то је најодговорнија власт у Београду, истиче он, која би могла тај проблем да реши разговарајући са свим релевантним субјектима.

- Мислим да Београд то тренутно избегава, зато што постоје две потпуно различите политике на северу и у централном делу Косова. То није у интересу међународне заједнице, али ни Приштине. Процес децентрализације је заустављен, а он је веома важан, посебно за грађане који живе јужно од Ибра - каже Нојкић. Према његовим речима, повратак Срба на Косово је велики проблем, иако је међународна заједница вршила притисак на Приштину. Није потребно само да се људи врате, наводи он, већ да им се врати и одузета имовина. Нојкић сматра да би чланство Србије у ЕУ и НАТО-у побољшало њену позицију, јер би тада могао да почне повратак Срба на територију КиМ.

- Решавањем економске ситуације, однос Срба и Албанаца би се поправио. Није далеко дан када ће Албанци покренути питање свог социјалног статуса, јер се од статуса Косова не живи - поручује наш саговорник. Он напомиње да би кроз учешће у косовским институцијама Срби могли да бране своје интересе, „а да би се то догодило, потребно је да Влада Србије позове Србе да изађу на изборе, након чега би заједно могли да направе стратегију одбране интереса“.

Антрфиле:

Заустављен повратак Срба

Оливер Ивановић, државни секретар Министарства за КиМ, оценио је јуче да је од једностраног проглашења независности Косова заустављен повратак Срба и да је то најбољи доказ колико је међународна заједница погрешила када је одлучила да реши статус КиМ пре решавања стандарда. Он је навео да су сада Срби и Албанци удаљенији и да је међу њима све мање комуникације и разумевања.

„Албанци сматрају да је на преговоре о статусу стављена тачка 17. фебруара прошле године. За нас, преговори нису завршени. У међувремену Србија треба да што је пре могуће уђе у ЕУ, како би могла да постави питање интегритета, као што су то урадили Кипар и Шпанија“, рекао је Ивановић агенцији Бета. Он је навео да ће у наредна два месеца Министарство поделити 200 милиона динара оним предузећима која отежано раде како би се подстакла производња.

СТРАХ У МАХАЛИ

Курир, 19.02.2009; Страна: 5

Срби у насељу Бошњачка махала живе у беди, стално стрепећи од Албанаца

К. МИТРОВИЦА - Годишњицу једнострано проглашене независности Косова Албанци у јужном делу Косовске Митровице прославили су у локалном спортском центру. Непрегледна колона људи са албанским и косовским заставама кретала се ка дворани у ритму музике неколико добошара. С друге стране Ибра Срби су све то посматрали равнодушно посвећени свакодневним бригама и проблемима. Екипу Курира у јужном делу Митровице пратили су намргођени погледи локалних мангупа и припадника Косовске полиције. Нешто касније, на почетку моста који излази на митровачко насеље Бошњачка махала приметили смо два момка у униформама ОВК. Иако Махала припада Северној Митровици, овај мост је под контролом Албанаца. Док пролазимо осећамо на потиљку њихове ледене погледе. Албанци у овом мешовитом насељу се на све начине труде да загорчају живот Србима и присиле их да оду. Чести физички напади и наношење материјалне штете остају неоткривени, а пријаве које Срби поднесу КПС завршавају у фиоци или у канти за ђубре. Немању Митровића (24), младића који има жену и мало дете, у недељу су напали албански екстремисти.

- Ту на једном зиду био је графит „Косово је Србија“. Њих тројица су разбили малтер уништивши оно „је Србија“, а реч „Косово“ преправили у „Косова“. Пролазио сам туда и рекли су ми: „Шта гледаш које пичке мајчине!“ Један је имао нож велики као мач, други палицу, а трећи две шипке. Потрчали су за мном, али сам успео да се склоним у своје двориште јер живим близу - каже Митровић, који је у Махалу дошао из Обилића. Радош Љушић, избеглица из Истока код Пећи, каже да је приморан да сачекује децу када долазе из школе, да их доведе кући.

- Албанци често провоцирају, псују, гађају камењем српске куће и разбијају прозоре. Бошњачку махалу сматрају својом територијом и тачно су је обележили до раскрснице. Седамдесет одсто Митровчана не сме ни да прође овуда - каже Љушић. Душан Мутавцић, такође из Истока, који у Махали живи са супругом и двомесечном ћеркицом, каже да Срби одатле немају куда да оду.

- **Овде су углавном они најсиромашнији, расељени из других делова КиМ који немају где да иду - каже Душан Мутавцић и додаје да су услови за живот ужасни, без редовног снабдевања струјом и водом за пиће. Зидови зграда у Махали препуни су српских и албанских графита и обележја. С једне стране постоји велики билборд „Косово је Србија“, а на другој, у излогу продавнице албанска застава. И у остатку северне Митровице, у којој углавном живе Срби, људи се обично крећу у групама, кажу да је тако сигурније. Митровчанин Драган Гаљак каже да Албанци долазе некад и у центар тог дела града да провоцирају.**

- Откако су основали ову војску, добили су крила. Понашају се бахато, брзо возе, често се дешавају туче, а у задње време бацају и бомбе на српске кафиће. Пре неколико ноћи бацили су бомбу код „три солитера“ - каже Гаљак и додаје да је живот у Митровици веома тежак.

- Дешава се да по два три дана нема воде, а честа су искључења струје. Нема посла, омладина нема где да ради. Кад Срби оду у јужни део, заустављају их Албанци, а није редак случај да тамо добију батине. У саобраћају их кажњава албанска полиција. Кад се деси крађа, а Шиптари су доле покрали људима тракторе, ништа не може да се пронађе. Срби пријаве, али се ништа не предузима. Ниједног лопова ухватили. Тако је већ 10 година - јада се Гаљак.

Антрфиле:
Полупана стакла

Милошу Рајчићу, избеглици из Истока, који живи у Бошњачкој махали, Албанци су разбили оба стакла на десној страни „ладе“.

- То је било пре десетак дана. Не знам чиме, шипком или каменом, али нашао сам кола у оваквом стању - говори Милош, показујући и руком на страну са које дува промаја. По хладном зимском времену приморан је да вози ауто у таквом стању јер новац за замену стакала нема. И да има, нико му не гарантује да већ сутрадан не би била поново полупана.

Специјалци киднапују Србе

Немања Митровић прича да су припадници организације РОСА, почели да легитимишу Србе, и ако се деси да ови немају код себе документа, одмах их стрпају у кола и возе преко моста на Ибру.

- Не јављају ником да су те одвели, ако те пусте - пусте. Можеш да останеш тамо месец, два, три... Ако их неко пита да ли си тамо, они кажу не. Једино ако те неко види, препозна или ако имаш неку везу, онда те пусте. Другачије тешко - наводи Митровић.

И РУСИЈА ЋЕ ПРИЗНАТИ КОСОВО

Политика, 19.02.2009; Страна: А6

Политичари из Србије се суочавају са чињеницом да смо независна држава где год да оду, чак и у Подгорицу и у Скопље, поручује премијер Косова

У разговорима са председником Борисом Тадићем, за које сам најавио да сам спреман да дођем у Београд, неће бити губитника, сви добијају, каже у разговору за „Политику“ Хашим Тачи, премијер Косова. Са Тачијем смо разговарали дан после прославе самопроглашене независности Косова у његовом кабинету. Разговор је обављен уз помоћ преводиоца и трајао је 20 минута, јер је Тачи имао раније заказане обавезе. „Користим прилику да позовем Београд да призна Косово као независну државу и да почнемо заједно да гледамо у евроатлантску будућност. То зависи од наших односа“, рекао је Тачи.

Зашто се противите преговорима од шест тачака?

За Косово не постоји план од шест тачака. За нас су једини важећи документи план Мартија Ахтисарија и Устав Косова.

Али Ахтисаријев план није међународно признат ни у једној институцији? То је један међународни документ. Тај план признају све земље које су нас признале као државу, али и оне које то још нису учиниле. Чак је и Русија почела да има разумевања за Ахтисаријев план.

На који начин Русија има разумевања?

Њихово дипломатско представништво које је у Приштини је активно у процесима који се одвијају на Косову. Русија је позитивно изненађена оним што се дешава у Приштини. И званична Москва ће признати Косово као независну државу.

На основу чега то тврдите, имате ли неке најаве из Москве?

Не кажем да ће се то десити у некој блиској будућности. Одлука Београда да призна Косово убрзала би признање Москве. Не искључујем могућност да нас Русија призна као независну државу пре Србије.

Да се вратимо на Ахтисаријев план. Кажете да је то за Косово, уз устав, једини важећи документ, а Ви сами не поштујете тај план и то у делу који предвиђа да се одрже избори у року од девет месеци од проглашења устава?

Ми имамо легитимне изабране институције. Улазимо у другу годину независности и поштоваћемо наш устав. Ове године ћемо имати изборе на локалном нивоу, чиме ћемо консолидовати демократски поредак који ће успоставити нашу евроатлантску будућност.

Ипак је све пребачено на терен међународног права. Какав ће бити Ваш одговор ако Међународни суд у Хагу прогласи одлуку о самопроглашењу независности Косова ништавном?

Нећемо да прејудицирамо одлуку те институције. Али, инсистирање Београда да се о томе расправља пред Међународним судом представља наставак тенденције обмањивања јавног мњења у Београду. Процес независности је почео и ништа га више не може зауставити.

Зар није то борба за сопствене интересе, а не обмањивање јавног мњења, како Ви тврдите?

Нико више у Београду није убеђен да може да врати Косово у састав Србије. Политичари из Србије се суочавају са чињеницом да смо независни где год да оду. И у Вашингтону и у Бриселу. Чак се са тим суочавају кад оду у Подгорицу, и у Скопљу.

А зашто Ви у време кад се цео свет интегрише, желите да се издвојите из састава Србије?

Косово ради да уђе у НАТО и ЕУ. Србија је учинила геноцид на Косову. Цео један век је била овде. Дошла је овде насилно и удаљила се у време Милошевића уз геноцид. Косово се никад неће вратити у састав Србије. Београд мора да тражи опрост од грађана Косова за све што је учинио. Чак ни то не би избрисало наше патње.

Често говорите да ставови званичног Београда представљају наставак националистичке политике Милошевића. Али зар нисте управо Ви човек коме је нација на првом месту? Да ли сте Ви можда настављач такве политике?

Волим своју земљу. Борио сам се за њу. Добио сам рат против Србије, заједно са својим народом и поносан сам на то.

Да ли можда градите политику мржње?

Не мрзим ниједну земљу.

Ни Србију?

Не градим политику на основу мржње, него евроатлантске перспективе. Више Србија мрзи мене, него ја њу. Упоредите само изјаве које стижу из Београда и оне које долазе од мене и уверићете се у то. Не могу да заборавим злочине, али се не залажем за освету.

Ипак, Срби се не враћају на Косово што показује да се овде не осећају безбедно? Позивам их све да се врате својим кућама. Имаће моју пуну подршку. Косово је отаџбина свих грађана ове земље. Они могу да буду сигурни као никад досад.

Али, Ви знате да се Срби иселавају са Космета? Из једног села у околини Гњилана у протеклих годину дана иселило се више од 100 породица.

То је преувеличано, годинама се није десио ниједан етнички мотивисан инцидент. Срби који желе да се врате могу да виде пример њихових сународника који се интегришу у

институције независног Косова и постају део система. Учествују и у политичким догађајима и јавном животу.

Грађани Косова се жале да лоше живе. Каква је ситуација? Од чега се живи? У првој години независности имамо пораст стандарда. Мења се ситуација набоље, отвара се хиљаде радних места, имали смо успех на донаторској конференцији, очекујемо инвестиције, пре свега у енергетици. Светска економска криза може да се прелије и на Косово, иако засад имамо стабилан банкарски сектор. Ускоро ћемо постати део Међународног монетарног фонда и Светске банке.

Кад очекујете да постанете део тих институција?

У првим месецима пролећа.

Москва не мења став према Косову и Метохији

Русија остаје при свом ставу о питању Косова и Метохије које сматра саставним делом Србије, речено је јуче агенцији Бета у руској амбасади у Београду. На питање да ли отопљавање у односима Русије и САД наговештава промену става Москве о Косову, у руској амбасади је речено да је став Москве „јасан”. „Наш став је јасан и неколико година је исти. Ми сматрамо Косово интегралним делом Србије”, речено је у амбасади. Бивши представник ЕУ у преговорима о Косову Волфганг Ишингер оценио је у интервјуу за Дојче веле да ће се отопљавање односа Америке и Русије одразити на Косово и цео Балкан.

„Не очекујем да ће доћи до брзе промене става Русије према питању Косова, али верујем да ће прво доћи до смиривања, а у наредним годинама и до приближавања ставова између Москве и Вашингтона о питању Косова”, рекао је Ишингер.

Монд: Неуспело искуство једногодишње независности

Мултиетничко и суверено Косово остаје хипотетичко, годину дана после једностраног проглашења независности, пише француски дневник „Монд” у јучерашњем уводнику, у коме се закључује да дипломатска и правна борба за Косово није завршена. „Једнострана одлука Приштине, подржана ако не и охрабрена од неких водећих европских земаља, прекинула је дуге стерилне преговоре између Срба и Албанаца, али једногодишње Косово је и даље неуспело искуство”, констатује „Монд” а преноси Тањуг.

Лист истиче да је једнострано проглашење независности „изазвало суштинска правна и политичка разилажења између земаља НАТО-а и Русије, између присталица права на самоопредељење Албанаца, и оних који се држе поштовања суверенитета држава”.

„Русија се на свој начин осветила за ову дипломатску увреду признајући једнострано независност Абхазије и Јужне Осетије”, оцењује лист. Уводничар констатује да је Косово признало само педесетак држава, упркос подршци САД и 22 од 27 земаља ЕУ, иако се Приштина надала да ће их бити дупло више.

„Београд је изнео случај пред Међународни суд правде. Дипломатска и правна борба није, дакле, завршена”, закључује париски „Монд”

PRESS CLIPPING

Петак 20.02.2009. год

НОВАЦ ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ

Блиц, 20.02.2009; Страна: 5

ИНТЕГРАЦИЈА

Градоначелницима и председницима 30 општина и градова у Србији данас ће бити уручена решења о преносу новчаних средстава у оквиру програма подршке Владе Србије реализацији стратегија и акционих планова за интеграцију избеглих и интерно расељених особа.

КРОВ ИЗБЕГЛИЦАМА

Вечерње Новости, 20.02.2009; Страна: 5

Из републичког буџета данас ће на рачуне 30 општина бити уплаћена средства за куповину грађевинског материјала намењеног избегличким породицама. Укупно 120 породица из целе Србије добиће новац за грађевински материјал. Потпредседник владе Јован Кркобабић организоваће састанак са представницима општина у којима ови прогнани живе. Владимир Цуцић, републички комесар за избеглице, каже да је први корак начинила влада, и да очекује да се укључе и локалне самоуправе.

У ПРИЗРЕНУ ОСТАЛО 18 СРБА!

Курир, 20.02.2009; Страна: 14

ПРИЗРЕН - Најјужнији град јужне српске покрајине Призрен и после обележавања такозваног Дана независности освануо је окићен албанским и америчким заставама. Један од преосталих 18 призренских Срба Милош Некић, наставник српског језика у пензији, живи сасвим сам, без игде икога, у кући која је прошле године подигнута поред темеља старе, породичне куће, срушене у мартовском погрому. Чекајући нови дом боравио је у колективном центру за избеглице. Данас живи у великој кући на два спрата у којој су све собе празне, осим једне у којој је кревет, пар столица и сто.

- Кућа је изграђена фушерски. Погледајте та врата, све отпада - жали се Некић и показује нам кроз прозор рушевине своје старе куће препуне ђубрета. Бацају га ђаци из оближње школе.

- Они су ме раније и малтретирали. Прескакали су ограду и плашио сам се шта ће да ураде. У последње време ме не дирају - прича наш саговорник. Његове комшије и рођаци су се масовно иселили. Многи су отишли у европске земље. У Луксембургу, каже, постоји цело једно одељење са децом из косовског Поморавља. Некићу нико не долази. Малобројни Срби у Призрену за њега као да не постоје јер "свако иде на своју страну". На питање да ли га ико посећује са Косова или из

Београда насмејао се и рекао да су били “они из Црвеног крста из Београда” и да је од њих добио “ових пар комада намештаја на којима нису стављени шрафови, па се све клима”.

Антрфиле:

Спала књига на 18 слова

Од Милоша Нокића сазнајемо да у Призрену данас живи само осамнаест Срба, а на питање да ли је у контакту с њима и да ли га помажу, кратко одговара да је „свако на своју страну“. Насмеја се и на питање посећује ли га ко други, па онда рече да су му били „они из Црвеног крста“ из Београда, те да је баш од њих и добио ових неколико скромних комада намештаја, који нису довољни ни да напуне једну собу у кући.

- И нису ставили шрафове!- додаје, па нам све показује где фале и како се сав намештај клима. А онда нас испрати рецитујући нам на кућном прагу стихове Љермонтова. И то на руском језику.

ЧОВИЋ: БИХ ИЗ ЧЕТИРИ ДЕЛА

Политика, 20.02.2009; Страна: А23

Бањалука – Председник ХДЗ Босне и Херцеговине Драган Човић навео је у платформи о уставним променама да је БиХ федерална држава, која се састоји од четири територијалне јединице.

То је у складу с бањалучком изјавом, коју су недавно потписали лидери СНСД Милорад Додик, СДА Сулејман Тихић и ХДЗ Драган Човић, а која је, због разлика у саопштавању у јавности, изазвала велику пажњу на политичкој сцени БиХ. Човић је ту платформу за мостарске разговоре, предвиђене за суботу, доставио Додику и Тихићу. У платформи се дефинишу надлежности државе и територијалних јединица, као и мере за успостављање функционалније власти у БиХ.

Надлежност државе, према Човићевом предлогу, биле би одбрана и безбедност, изборно законодавство, спољна политика и трговина, царинска, монетарна и макроекономска политика, финансије, финансирање институција БиХ и међународних обавеза, доношење политике о повратницима и избеглицама, успостављање и функционисање Врховног суда БиХ.

Предвиђено је да надлежност државе буде и доношење прописа из области кривичног и цивилног законодавства, примена међународних кривичних прописа, успостављање међународног саобраћаја и контрола ваздушног саобраћаја, као и израда и доношење закона потребних за испуњавање европских стандарда.

Надлежност територијалних јединица, према том документу, било би утврђивање привредне политике, укључујући и планирање обнове, потом успостављање и организовање судске власти, локална управа и самоуправа, доношење прописа у трговини, угоститељству и туризму, финансијама и финансијским институцијама. Такође, надлежност територијалне јединице била би и додела електронских фреквенција за радио и телевизију, стамбена политика, регулисање јавних служби, доношење прописа о кориштењу локалног земљишта и примена социјалне политике. Предвиђено је и да на челу БиХ буде председник са два заменика из различитих народа,

док би се успоставила влада БиХ с премијером уместо садашњег Савета министара, а повећао би се и број посланика у парламентарној скупштини БиХ.

САМОТНИ ДАНИ У КРИВАЧУ

Политика, 20.02.2009; Страна: А24

У Рудинама, селу општине Звечан, где се некада на стотину домаћинстава бавило сточарством, данас има тек десетак житеља

Рудине – Подно обронака Рогозне, на јужној страни, на око десет километара од Милутинове Бањске, разбацано је пет заселака села Рудине, месна заједница Бањска, општина Звечан. **Некада се овде на стотину вредних домаћина бавило сточарством, а сада је остало тек десетак житеља. У засеоцима Ерце, Пејовићи, Ораовица, Љескова Глава и Кривач комшије се посећују само о славама, ни попови не долазе да освете водицу, ни патроле Кфора их не обилазе, нити о њима брину лекарски тимови разноразних хуманитарних и здравствених организација које крстаре Косметом.** С прага дома Душана и Вукене Живковић, у засеоку Кривач, докле поглед досеже, не види се ниједан оцак из кога се вије дим. Већ седму годину овде самују, након што су дошли из Бањске, где су им остали син, снаја и деца.

– Вратили смо се када нам је Кфор дао десет оваца. Али, нисам успео да их сачувам од вукова, који зими скоро до кућних врата долазе. Борио сам се до пре две године, а онда сам преостале овце и јагањце продао – каже нам Душан (66), сада пензионер, некада радник Топионице у Звечану. Провео је, тамо, на високој пећи пуних 30 година. Сад он и његова Вукена гаје две краве, продају сир и кајмак, имају и нешто кокошака. Ту је и Баљак, њихов верни пас чувар.

– Раније сам имао три пса, али ни они нису могли да отерају вукове – истиче Душан, изнад чије главе, на зиду виси ловачка пушка.

– Имам дозволу, и ону Унмикову и ову нашу. Одем у лов, не да бих нешто уловио, него да бих се срео с којим ловцем, да бих попричао. Ја и Вукена смо једно другом и по десет пута једну исту причу испричали – каже Душан, док Вукена додаје да зимске дане прекраћује плетењем, а и преде вуну коју је сачувала. Показује и наруквице, направљене од „ђинђува” које купује у Новом Пазару. Живковићи кажу да им „фале људи”, па се обрадују кад наиђе покоји ловац или комшија Крано Андрић, чија је кућа два километра од њих, а толико је удаљена и кућа другог „првог комшије”, Срета Милојковића. **Некада је у засеоку Кривач било пет кућа, а у читавом селу Рудине беше и хиљаду житеља. Од пре три године, у истуреном одељењу основне школе више нема ниједног ђака.**

КАКАВ ЈЕ ТО ЖИВОТ КАД СЕ ПЛАШИШ ДА ПРИЧАШ НА СВОМ ЈЕЗИКУ

Политика, 20.02.2009; Страна: А1

Оно мало Срба што је остало у Приштини данас се окупља у Центру за мир и толеранцију у згради централе Косовске полицијске службе

Какав је то живот кад не смете да се жалите на комшију због чијег понашања не можете ни да спавате, само због тога што сте мањина? Какав је то живот кад се плашиш да причаш на свом језику свуда, осим у свом стану? То су два питања са којима се сваки дан суочава једна од малобројних Српкиња која живи у Приштини. Екипа „Политике” срела се са њом у просторијама Центра за мир и толеранцију у Приштини. Ужурбано је отишла из тих просторија чим је поставила два за њу очигледно најбитнија питања. **Срби, оно мало што их је преостало, углавном се окупљају у Центру чије се мале просторије налазе у згради централе Косовске полицијске службе. У Приштини данас има свега 60 Срба, од којих су четворица мушкарци, а 11 су деца. На улазним вратима Центра за мир и толеранцију је излизан, једва видљив натпис са називом фирме. Као да је жеља да се то сакрије.**

Једина Српкиња која је желела да разговара са нама је Снежана Борзановић која се вратила у Приштину 2002. године. Од тада живи у овом граду, јер га сматра својим. Породица јој је у централној Србији и иностранству. Не одриче се, како каже, своје Приштине.

Снежана је недавно доспела у јавност, јер је у Приштини осуђена на новчану казну од 200 евра због „лажног пријављивања”. Уколико не плати ту казну, а она каже да неће, прети јој 15 дана затвора. Осуђена је због несвакидашњег догађаја. У јуну 2006. године возила се градским аутобусом, када је један Албанац рекао возачу, такође Албанцу, да зна да вози Србе и да ће због тога да их „дигне у ваздух”. Возач је Борзановићевој рекао да то обавезно пријави полицији, зарад безбедности. Она то у први мах није учинила, јер јој се то чинило неозбиљним. После три дана, исти возач је срео и инсистирао да претњу пријави полицији. Послушала га је, а након тога уследила је пријава за „лажно пријављивање”, а недуго затим и суђење и осуда на новчану казну. „Траже ми да платим 200 евра, практично због тога што тај човек није бацио бомбу. Баш нећу да им платим, макар завршила у затвору. То се не разликује од живота овде”, каже Снежана Борзановић.

Дан јој пролази тако што обилази непокретне Српкиње које живе у Приштини и које немају нигде никог. Доноси им хлеб, све оно што им је потребно са пијаци, скува неко јело и поспреми. То не ради сама већ са групом жена које не желе да им се спомињу имена да не би „скретале пажњу на себе”.

Снежана се, како каже, налази у својој земљи. Због тога, кад одлази на пијаци и у продавницу, она разговара са продавцима на српском. Када јој они кажу цену производа на албанском језику, она се посвађа са њима.

„Него шта него се посвађам. После одем код другог продавца који каже цену на српском и код њега купим оно што ми треба. Да видите само како ми се после ти исти са којима сам се посвађала обраћају на српском само да бих код њих купила робу. Али нећу. Онда они кукају како немају ништа и морају да продају нешто, а ја им само кажем – тражили сте, добили сте”, прича Снежана. Она живи од плате коју прима преко Дома здравља Грачаница у којем је запослена. Зарада је у динарима, па због курсне разлике губи један део. **О догађајима у Србији се информисе преко сателитског пакета Тотал ТВ.** Кад смо је посетили, радио је само један канал на коме се вртела турбо-фолк музика.

Каже да јој често добацују погрдне речи на улици. „Често ми кажу ’шкрињо’, то је у преводу нешто као ’српска свињо’. Ја им онда кажем само да ми их је жао, јер нису ни свесни у који су се грех упустили и шта их чека”, каже Снежана Борзановић.

ДВЕ ИСТИНЕ ЈЕДНОГ АМБАСАДОРА

Политика, 20.02.2009; Страна: А14

Када му је пропала странка, а лични изборни рејтинг пао испод пет постотака, Златко Крамарић наумио је бити хрватски амбасадор у Србији. Мјесецима се његово именовање најављивало по склоници му новинама, јавно се расправљало о томе шта би овај либерал и осјечки ратни и послеријатни градоначелник могао значити за односе са Србијом, пумпале су се Крамарићеве шансе у Министарству вањских послова и у Предсједничким дворима, ствари су се тако удешавале да је већ постало природно и једино могуће да баш он буде амбасадор у Београду. То је толико пута поновљено да му се већ залијепило за име и презиме: Златко Крамарић, будући велепосланик у Београду.

Никад се неће стварно сазнати зашто је тај човјек извисио након што се тако мајсторски брендирао и након што је осигурао сву потребну медијску и политичку подршку. Је ли га Београда дошла нечија злоба или можда, ни Србија није хтјела Крамарића, па је то дискретно, дипломатским каналима, поручила Хрватској. Док је градио своју титулу, Крамарић се домаћој и србијанској јавности препоручивао за амбасадора својим либералним погледом на свијет, одсуством националистичких страсти (што је код неких људи, нажалост, посљедица одсуства било каквих страсти, а не промишљеног става), али и својом градоначелничком улогом у ратноме Осијеку. О томе је, чак, написао и мемоарску књигу, у којој је прилично жестоко и недвосмислено оптужио Бранимира Главаша за страдање Срба у Осијеку. Наиме, за оне који случајно не знају или су заборавили: оних мјесеци када су по том граду падале гранате ЈНА и српских војних формација, неке се то учинило згодном приликом и добрим алибијем за етничко чишћење. У својој књизи Крамарић је писао о томе како је слао протесте у Загреб и како му је живот због тога био угрожен. Врло прецизно и морално недвосмислено, као да је у себи препознао нову Хану Арент, писао је Крамарић у својим мемоарима осуду Бранимира Главаша и његових извршитеља. Док је то радио, сасвим је сигурно имао визију властите политичке каријере. Није био идиот и знао је да се крвавим рукама неће обликовати народна будућност, а да се етничка чишћења можда могу умиљатије именовати, али да ће због њиховога садржаја и смисла неко једном одговарати. Када је себе замислио и пројектирао као „будућег велепосланика у Београду”, он је имао на уму те своје мемоаре, и већ га видимо како по Београду тражи и налази издавача и како у неком елегантном простору, достојном тисућљетне хрватске уљудбе, уз истакнуте предговараче, држи промоцију књиге и свој школски час одбране људскости, српскохрватскога разумијевања и елементарног права да човјек живи тамо гдје се родио и гдје су се родили сви његови, дакле права славонских и осјечких Срба да остану то што јесу, али и да се врате својим кућама. Тако би, дакле, било да се нешто није закомплицирало и неповратно замрсило.

Када је објављена жалосна вијест да Крамарић остаје без Београда, а за њом и фарсични наставак – да одлази за хрватског амбасадора на Косово, тај се човјек нашао пред пуно важнијим и одговорнијим задатком од ових и оних амбасадора, требао је свједочити о својој људској честитости и поштењу. Позвало га је као свједока на суђење Бранимиру Главашу, због ратних злочина над осјечким Србима, на што се он грађански уредно одазвао, а затим и посвједочио како о Главашевој улози у злочинима није знао ништа. Запрепаштени адвокати су га тад упозорили на садржај књиге коју је написао, а он им је, са сигурношћу професора књижевности, што Крамарић заправо и јест, казао како је књига само фикција, плод пишчеве маште. Његов доживљај части зависио је од тога гдје га се шаље за амбасадора.

У свом првом интервјуу за хрватске новине из Приштине Крамарић је рекао да му недостаје осјечки зрак, али да је на Косову лијепо бити Хрват, јер вас тада сви дивно дочекују. Каже да је свог службеног теренца регистрирао у Скопљу, јер Србија не признаје косовске регистарске таблице, па да их не мора сваки пут скидати и замјењивати привременим србијанским, он се досјетио. Који ситни преварант!

ПОСЛАНИЦЕ С ПРОКЛЕТИЈА

Курир, 20.02.2009; Страна: 5

Не пуцај, брате

Зима 1999. године. Приштина. Две жене у пратњи два војника ирског стрељачког пука ходају од Сунчаног брега према приштинској цркви. Песникиња Даринка Јеврић и др Митра Рељић. Ходају певушећи „Марширала, марширала краља Петра гарда“. Подешавају корак према песми. Ирцима се допада корачница. Звиждућу и они. Даринка има црну пелерину, полуцилиндар и штап. Познаје је цела Приштина. Сви знају за „госпу славијанску која је одлучила да умре у Приштини.“

Три пута по петнаест дана сам долазио у Приштину за време бомбардовања. У Пришт варош, како је зове Даринка. Она је свој живот сматрала послањем: „Са Сунчаног брега гледам у сунчеве очи, поспремам пећину свијета, мати моја слијепа, свевидећа“. Писала је: „Свадбују вране на Гнојном Пришту. Слани смо писма виђеним Србима. Писали посланице са Проклетија. Смејали се смртици“. Даринка је направила деминутив од смрти: смртица.

Хало, овде Београд, како је тамо? „Ево, набавили смо козу. Ту је испред зграде. Офарбали смо јој рокове у црвено и сад је Даринка на свиленом канапу шета по Професорској колонији.“ Један од Срба оставио је неколико коза оцу Панићу, хајдуку, попу Жући косовскоме, да подели сиротињи. Једна, сингава рога, одмах ми је оку запанула. „Немамо ни кучета ни мачета“, закукао сам. „Ако Даринка и ти нисте заслужили козу, ко је“, слаже се поп Панић. У пикапу коза срећно стиже на Сунчани брег. Без ескорта. Кома би од Арнаута могло пасти на памет да су Срби у колима са козом. Коза ноћу спава у подруму на душецима који су ту од бомбардовања, а дању пасе између зграда. „А где је сад Даринка“, питају из Београда. „Ено је на тераси.“ „Плиз, Дејвид, препни коза“, припаљује Даринка са терасе. „А ко је музе?“ „Како ко, Небојша Јеврић ноћу у бронзину, кад га нико не види. А понекад и Георгина у ламбу, ко први ухвати. Углавном имамо за цуп оф теа њитх милк.“

Трудили смо се да страх прикријемо смехом. Даринка је писала посланице са Проклетија. Новодошли становници Приштине бацали су месо из замрзивача. Туђих. Месо које је оптужено да је свињско. Остајале су само кокоши. Смрдело је тих дана све по Приштини. Ослободиоци су чистили улице. Небо зјапи над гавран градом, полага врањег базд.

Пре две године 16. фебруара упокојила се велика песникиња. Више јој нико неће лупати на врата. Више јој нико неће бацати камење у прозоре. И док је на Косову слављена годишњица независности, док је парламент заседао у Звечану, обележавали смо њен одлазак. У Руском дому. Песникиња није дочекала проглашење независности Косова. Песникиња Нада Павићевић говорила је

Даринкине стихове. Није говорила своје разарајуће стихове о Даринки: „А пуца грло звоном и бисером“.

Говорили су Драган Лакићевић, Слободан Ракетић, глумица Мирјана Вукојичић, а појала је Светлана Стевић. На кавалу је свирао Милош Николић. Др Митра Рељић је рекла: „У песмама посвећеним Даринки Јеврић, а има их већ довољно за лепу збирку, те освртима на њен живот и стваралаштво, песници ће је назвати „даоватељицом ријечи узорне“ (Весна Парун), „вилом Равијојлом српског песништва“ (Добрица Ерић), „покрстица жарних везиљом и сликом“ (А. Ј. Мариоков), „сестром и вјечном невестом“ (Рајко Петров Ного), оном чије се „слободе прибојавају и поробљени и прогосподарени. И убица се чуди њеном Чуду“ (Ранко Јововић).

Био је то опроштај са Даринком Јеврић, опроштај са Косовом. Даринка је сахрањена на Орловачи, у блату. Тамо где се сахрањују избеглице. Није било места на Новом Гробљу. Било је хладно као и данас. Дошли су да се опросте од ње песници и прогнаници.

ОСНИВАЊЕ ТЕЛА ЗА ПРОБЛЕМЕ РОМА

Преглед, 20.02.2009; Страна: 4

Заменик градоначелника Београда Милан Кркобабић изјавио је јуче да ће на нивоу града врло брзо бити конституисано тело које ће решавати све битне проблеме ромске популације. Кркобабић је навео да ће један од главних задатака тог тела бити решавање проблема становника нехигијенског „насеља Газела“, који би како предвиђа акциони план, требало да буду расељени до августа.

Заменик градоначелника навео је да ће у то тело ући чланови градске власти, Националног савета Рома, цивилног сектора и међународних организација ОЕБС-а, УНХЦР-а, УНИЦЕФ-а, који су на јучерашњем састанку закључили да се проблем житеља „насеља Газела“ мора решити у четири тачке.

„Тим људима је неопходно обезбедити смештај, запослење за једног члана породице, здравствено осигурање и право на образовање деце“, казао је Кркобабић и навео да се проблем смештаја неће решавати на принципу груписања сиромаштва. Он је додао да ће станови остати у власништву града Београда и да ће надлежни на основу социјалне карте станове доделити најугроженијим породицама које ће потписивати уговор на пет година. **Представник Министарства за људска и мањинска права Љуан Кока подсетио је да у „насељу Газела“ живе интерно расељени Роми, за које у огромној већини, није било места у колективним центрима.** Кркобабић је додао да град исту бригу посвећује свим социјално угроженим становницима и да нема места за сумњу да су бригом о Ромима из нехигијенских насеља, остали којима је потребна помоћ занемарени.

PRESS CLIPPING

Петак 27.02.2009. год

ИЗГУБИЋЕ ДОНАЦИЈУ АКО СТАНОВЕ НЕ ЗАВРШЕ У РОКУ

Блиц - Србија, 27.02.2009; Страна: 3

Влада Италије поставила услов Ваљеву

ВАЉЕВО - Уместо на јесен, 41 избегличка и социјално угрожена породица у Ваљевоу, у последњу зграду социјалног становања у насељу Пети пук уселиће се тек на пролеће. Међутим, ако тај објекат не буде грађевински завршен до 31. марта, Влада Италије која је финансијер ускратиће Ваљево за донацију од пет милиона динара. Извођач радова београдска фирма „Естетика интерпројекат“ је од донатора тражио додатна средства да заврши трећу зграду, али су они то одбили.

- По уговору који је давно потписан и не може се мењати, цена изградње је 320 евра по квадратном метру стамбеног простора. Разговарали смо са извођачем радова, упозорили га да мора испоштовати предвиђене рокове и добили смо обећање да ће зграда, без обзира на финансијске потешкоће у којима се налази та фирма, бити завршена до 31. марта. Уважили смо то да одређене радове нису могли да изведу због ниских температуре, које су трајале двадесетак дана, али сада очекујемо да посао приведу крају - каже Драган Бранковић, директор Општинске стамбене агенције. Влада Италије, која преко програма УН „Хабитат“ финансира овај изградњу социјалних станова, након што је рок за завршетак овог објекта поново померен, прети повлачењем дела донације.

- Јасно су рекли да овај рок мора бити испоштован, а у супротном, могло би да се догоди да повуку четири до пет милиона динара које треба да добијемо након техничког пријема зграде - упозорава Бранковић.

- Молимо се Богу да извођачи радова испоштују задати рок, јер чекање на усељење траје две године. Очекивали смо да ће све бити решено још прошлог лета, како је првобитно речено, па смо зато дали отказ у стану где смо били осам година. Сада се сво четворо тискамо у једној безусловној гарсоњери - причају Драган и Јелица, пореклом из Хрватске, родитељи двоје основаца.

БЕСПЛАТНА НОСТРИФИКАЦИЈА ДОКУМЕНАТА ЗА ДЕЦУ ПОВРАТНИКА

Данас - Санцак, 27.02.2009; Страна: 3

Сјеничка власт најављује бољу сарадњу с невладиним сектором

Сјеница - У присуству представника невладиних организација, локалне самоуправе, просветних радника и повратника, у Сјеници је представљен пројекат **В**Деца реадмисије**В**, који од новембра реализује Удружење повратника Реинтеграција, са седиштем у Новом Пазару. Циљ овог пројекта је да се деца повратника ослободе плаћања таксе за нострификацију школских докумената и да

се, њихови евидентни и бројни проблеми, почну институционално решавати. Округли сто у Сјеници, као својеврстан облик јавног заговарања, који укључује релевантне институције и организације за решавање проблема повратника, организован је у сарадњи са сјеничким Удружењем за помоћ деци и особама ометеним у развоју, које је укључено у пројекат за смањење сиромаштва. Оба пројекта подржава Мисија ОЕБС у Србији, као и локална самоуправа Сјенице, која најављује почетак боље сарадње између владиног и невладиног сектора.

- Локална самоуправа ће подржати све корисне пројекте, као и настојања Удружења повратника Реинтеграција, у остваривању права на бесплатну нострификацију докумената за децу повратника. Од како смо ми дошли на власт успоставили смо много бољу сарадњу са невладиним сектором, која до сада апсолутно није ни постојала у нашој општини, и настојаћемо да ту сарадњу наставимо и у будућем периоду, рекао је у изјави за медије, помоћник председника општине Сјеница Ријад Хоџић. Он је том позвао грађане, невладине организације и привреднике да присуствују Оснивачкој Скупштини партнера на изради Стратегије одрживог развоја, и допринесу утврђивању приоритета за развој општине Сјеница.

Према истраживањима Удружења повратника Реинтеграција, у Санцаку свако дете повратник, због тешкоћа у прилагођавању и процедуралних проблема, губи и по две школске године. Само десет одсто такве деце добија помоћ школе и других институција приликом уписа у школу, а свако четврто дете, не наставља школовање. Позивајући се на Конвенцију о правима детета, Декларацију о људским правима, Устав Републике Србије, као и обавезе држава потписница реадмисије, новопазарско Удружење повратника константно подсећа да дете има право на образовање.

- Ми смо организација која већ дуже време ради на решавању свих осетљивих питања наших повратника. Поред конкретне помоћи повратницима, јавним заговарањем и лобирањем ми настојимо да институционализујемо проблем њихове деце, којој треба обезбедити све потребне услове и олакшати период прилагођавања приликом укључења у редовни школски систем у нашој земљи. Ми очекујемо да ће то дати резултате и да ће се Стратегија за реинтеграцију повратника убрзо наћи на дневном реду Владе Србије, рекао је координатор Удружења повратника Реинтеграција Кадрија Мехмедовић. Он је најавио да ће у Сјеници, као општини са највећим бројем повратника у односу на број становника, од 1. марта поново бити отворена канцеларија, где ће повратници моћи да добију конкретну и стручну помоћ у решавању њихових проблема.

СТРАТЕГИЈА ЗА ПОВРАТНИКЕ ИЗ ЕУ

Политика, 27.02.2009; Страна: А6

Недавно усвојеном Стратегијом о реинтеграцији повратника, којом је учињен важан корак ка стављању Србије на „белу шенгенску листу”, предвиђено је формирање неколико регионалних центара за њихов прихват, али средства за ту намену још нису одвојена. Зоран Пањковић, координатор Канцеларије за реадмисију у Министарству за људска и мањинска права, каже да још није могуће предвидети колико ће држављана Србије у одређеном временском интервалу бити враћено у земљу, што значи да се не зна ни број оних којима је помоћ потребна.

Главну улогу у спровођењу Стратегије о реинтеграцији повратника имаће, како објашњава Пањковић, Комесаријат за избеглице, у сарадњи са другим

министарствима (унутрашњих послова, рада и социјалне политике, за људска и мањинска права, спољних послова, здравља, образовања и др.).

Као кључна тела за координацију државних органа, локалне самоуправе и других учесника у интеграцији повратника предвиђени су Савет за интеграцију повратника и тим за имплементацију Стратегије. „Свако министарство чија је активност предвиђена Стратегијом сачиниће сопствене акционе планове у којима ће бити јасније и прецизније предвиђена буџетска и друга средства потребна за реализацију послова у овој области”, истиче он.

Стратегија, према речима Пањковића, „доноси дуже време очекивани адекватан одговор државе на питања интеграције повратника на основу споразума о реадмисији”, који се, примењује од 1. јануара 2008. године. Стратегија систематски регулише реинтеграцију како би се држављани Србије, по повратку у матичну државу, успешно укључили у домаћу средину после (често вишегодишњег) нелегалног боравка у земљама Европске уније.

Према проценама Савета Европе од пре шест година, у земљама западне Европе илегално борави између 50.000 и 100.000 српских држављана. Пањковић каже да ти подаци нису прецизни и да искуство показује да у тај број често улазе и мигранти са подручја СФРЈ и неке друге категорије чији се повратак у Србију не очекује. „После потписивања јединственог споразума, односно почетка његове примене, у Србију је присилно враћено нешто мање од хиљаду људи, а процењује се да је број оних који су се „добровољно” вратили на захтев државних органа земаља ЕУ два до три пута већи”, каже Пањковић. У протекле три године међу повратницима највише је Рома (око 70 одсто) затим следе Бошњаци-муслимани, Срби и остали. Највише људи је враћено из Немачке, Швајцарске и Шведске.

Данило Ракић, из невладине организације „Група 484”, који је, како каже, аутор прве верзије Стратегије, тврди да не постоје прецизни подаци о броју повратника из западних земаља у Србију од 2000. године. **Збрајањем захтева за депортовање који су упућени нашим властима и добровољних повратника, вероватно је реч о око 40.000 људи, „за које постоји статистички траг”.** Ова невладина организација има сазнања да је МУП Србије од 2000. године из западних земаља добио нешто више од 25.000 захтева за депортовање држављана Србије који су у тим земљама боравили без важећих докумената. Поред тога, преко Међународне организације за миграције враћено је још 13.000 људи.

Ракић наглашава да се споразуми о реадмисији не односе на оне који су се повиновали захтевима тамошњих власти да напусте земљу (како не би били присилно враћени) већ на оне који би требало да буду присилно депортовани, а којима те земље дају и стимулацију да би се вратили у Србију.

Антрфиле:

Повратници са Космета „у процепу”

Кад је реч о људима пореклом са Косова и Метохије, њихов повратак се одвија на два начина. Први, на основу споразума о реадмисији које има Унмик са ЕУ. На тај начин, преко приштинског аеродрома, најчешће се, објашњава Пањковић, враћају или бивају враћени Албанци и друга лица која изразе жељу да се врате на подручје КиМ. Други начин је на основу споразума о реадмисији са Србијом. На подручје изван Косова и Метохије враћају се или бивају враћени Роми, Срби и друга лица чија лична и имовинска безбедност на КиМ није загарантована.

Ракић указује на то да се ови повратници, од којих је већина избегла са Космета, налазе „у процепу”. У Србији нису добили статус „интерно расељених лица”, који

би им пружио више могућности за реинтеграцију, а поједине западне земље, након што су признале независност Косова, Србе и Роме са Космета практично третирају као људе са двојним држављанством, са образложењем да као држављани Србије не могу да уживају међународну заштиту на основу конвенције о статусу избеглица.

ОЛУЈА У ГРУНТОВНИЦАМА

Политика, 27.02.2009; Страна: А4

Загреб, 26. фебруара – Српски демократски форум из Загреба поднео је тзв. уставну тужбу, односно предлог за оцену уставности недавно усвојеног Закона о пољопривредном земљишту, јер сматрају да је у супротности како с домаћим Уставом тако и с Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода. Штавише, како је образложено на данашњој конференцији за новинаре, у СДФ га оцењују да је потпуно у супротности с начелима праведности и једнакости те социјалне правде као основне вредноте уставног поретка и да на најгрубљи начин ограничава власничка права појединаца.

У СДФ-у истичу да нису против интенције закона да земља не остане необрађена и запарложена, али су њиме због познатих околности и недоречености самог закона – како је указао председник СДФ-а Вељко Џакула – највише погођени избегли Срби због чега се тај закон може назвати „Олуја у грунтовницама”.

– Очекивали смо закон који ће стимулисати пољопривредну производњу, а добили смо закон којим се локалним властима препушта да оснивају агенције које ће одузимати земљу онима који не могу да је обрађују и давати другима на коришћење – рекао је Џакула и навео постојећи пример с подручја Бенковца због којег га плаши како би на крају могла изгледати примена спорног закона. На том подручју (као и на другим сличним) земља избеглих Срба додељена је на коришћење досељеним Хрватима, који не само да су променили културу пољопривредне производње (посекли маслинике и слично) него до данас још та земља није враћена српским повратницима иако је њихово власништво.

– Додатан проблем је што се у већини случајева због несређености земљишних књига и катастар неће моћи тачно утврдити и власник земљишта – упозорава такође Џакула.

ОБЕСПРАВЉЕНИ СРБИ ПОВРАТНИЦИ У ФЕДЕРАЦИЈИ

Политика, 27.02.2009; Страна: А23

Бијељина – Председник Савеза избеглих и расељених лица и повратника РС Вељко Стевановић најавио је потписивање петиције којом се тражи побољшање положаја избеглих и расељених Срба са подручја Федерације БиХ. „Петицију покрећемо због неправедности Срба јер Срби избегли из Федерације БиХ добијају у РС знатно мање од Бошњака повратника, а Срби повратници у Федерацији БиХ не добијају ништа”, рекао је Стевановић.

Он је указао на поражавајући податак када је у питању обнова порушене имовине, јер је у Федерацији БиХ обновљено 83 одсто бошњачких стамбених објеката, а 17 одсто се односи на српску и хрватску имовину.

Стевановић је најавио да ће Савез на чијем је он челу затражити измену закона о станарским правима, јер је у Федерацији БиХ због опструкција власти око 8.000 носилаца станарског права изгубило своје станове у којима су живели пре рата. Он је потврдио податак да се у Федерацију БиХ вратило из избеглиштва само три одсто Срба који живе у веома тешким условима, а да је процентуални повраћај Бошњака у РС знатно већи и да релативно живе добро уживајући у свим људским и грађанским правима

ПРВО ЧИШЋЕЊЕ ИСПОД „ГАЗЕЛЕ“

Преглед, 27.02.2009; Страна: 4

За неколико месеци главни град ће бити домаћин „Универзијаде“, а оно што многим упада у очи јесте нехигијенско насеље код Универзитетског села на Новом Београду. Тим поводом огласио се и Милан Кркобабић, заменик градоначелника. Он каже да Секретаријат за социјалну заштиту нема средстава да расели и нехигијенско насеље испод „Газеле“ и насеље код Универзитетског села. „Нама су приоритет социјално угрожене породице испод 'Газеле'.

Оне су прошле здравствене прегледе, деца су завршила припремне програме, уписана су у школу, и то су породице које ће бити расељене. Секретаријат за социјалну заштиту у свом буџету нема новца да финансира расељавање дивљег насеља које је у протеклих пар месеци никло код Универзитетског села. Секретаријат ће ове године помоћи трудницама, породиљама, инвалидима, деци, старима и немоћнима“ - измакао је заменик градоначелника. Кркобабић је констатовао да је ово спортско такмичење битно за нашу земљу и Београд, али је напоменуо да град мора да води рачуна о сваком динару.

Он је додао да да насеље поред „Белвила“ неће бити расељено, упркос притиску јавности. По његовим речима и генерални секретар Међународне асоцијације за универзитетски спорт је изјавио да није тражио да се расели нехигијенско насеље, већ да их занима само безбедност учесника и гостију. Кркобабић је зато позвао МУП, као и Министарство рада и социјалне политике и Комесаријат за избеглице на заједнички састанак поводом расељавања нехигијенских насеља у Београду.

ХРВАТИ НЕ ПОШТУЈУ ЉУДСКА ПРАВА СРБА И РОМА

Пресс, 27.02.2009; Страна: 23

ЗАГРЕБ - Хрватска не поштује људска права Срба и Рома, наводи се у годишњем извештају америчке владе о стању људских права у свету. Амерички Стејт департмент наводи да су према тим мањинама у Хрватској још изражени насиље и дискриминација.

Осим дискриминације Срба и Рома, у извештају је упозорено и на нападе на верске објекте и свештенство СПЦ, као и на акте антисемитизма, посебно оне везане за усташке знакове и симболе, где је као пример истакнут концерт Марка Перковића Томпсона.

- Хрватска Влада није направила велики напредак у повратку национализоване имовине Српској православној цркви и другим некатоличким верским групама - наводи се у

извештају, и додаје да је једна од позитивних ствари то што је Хрватска омогућила повратак српских избеглица.

Стејт департмент у извештају наводи и бројне нерешене судске предмете, застрашивање сведока у домаћим суђењима за ратне злочине и суђења у одсуству оптужених. Такође се наводи да су у Хрватској настављени насиље и дискриминација према женама, а бележе се и случајеви трговине људима, насиља и дискриминације према хомосексуалцима, као и дискриминација према особама с вирусом ХИВ-а.

СТЕЈТ ДЕПАРТМЕНТ: СРБИЈА ПОШТОВАЛА ЉУДСКА ПРАВА

Политика, 27.02.2009; Страна: А7

Вашингтон, 26 фебруара – **Србија је у целини поштовала људска права грађана, оцењено је у јуче објављеном извештају Стејт департмента у коме је изнет детаљан преглед о стању људских права у више од сто деведесет земаља на свету у току протекле године.**

Стејт департмент критикује што два преостала хашка оптуженика (Горан Хаџић и Ратко Младић) још нису приведена правди, али повољно оцењује чињеницу да је влада ухапсила и испоручила Хагу Радована Караџића и Стојана Жупљанина. Влада Србије, како се констатује, напредовала је у сарадњи са суседним земљама, међународном комисијом за нестале особе и другим међународним организацијама. И даље су учестале претње смрћу судијама и тужиоцима који се баве случајевима организованог криминала и ратних злочина: Владимиру Вукчевићу, тужиоцу за ратне злочине, прећено је после хапшења Караџића и Жупљанина. Иако Устав гарантује независност у раду, судски органи подложни су корупцији и политичким притисцима, а судије именоване у Милошевићевој ери још нису замењене. Током протекле године у Србији није било политичких затвореника, оцењује се у овом детаљном извештају. Наводи се и податак да републичка радиодифузна агенција прошле године није одузела ниједну националну лиценцу. Влада није ограничавала приступ Интернету нити је успостављала надзор над електронском поштом и блоговима на Интернету. Није ограничавала академске и културне слободе нити је забрањивала окупљања предвиђена законом. Десничарске организације нападале су поједине новинаре и медијске куће незадовољне због њиховог извештавања о хапшењу хашких оптуженика.

Повратак избеглих лица са Косова је успорен, наводи се у извештају. Само се 540 расељених особа, које су живеле у Црној Гори, Србији или Македонији, вратило током године на Косово.

Насиље над женама у домаћинствима у Србији и даље је врло често. Иако закон предвиђа строго кажњавање оваквог насиља, по истраживању Светске здравствене организације, две трећине злостављаних жена у Србији не тражи помоћ и сматра да то нису случајеви за кривично гоњење. У посебном извештају о стању људских права на Косову, истиче се да је било политички и етнички мотивисаног насиља према Србима и Српској православној цркви. Озбиљне замерке упућене су због смртних случајева, корупције и мешања косовских власти у судство, дужину притвора и непроцесуирање притворених затвореника.

По евиденцији Међународног црвеног крста, коју наводи овај извештај, у новембру се 1919 особа водило као нестало од конфликта из 1998. и 1999. године. Од тога је седамдесет одсто косовских Албанаца, а тридесет одсто косовских Срба и других неалбанаца.

Званичници из Приштине и Београда срели су се у току протекле године три пута, али стотине тела у приштинској мртвачници још је неидентификовано. Посмртни остаци 41 особе пренесени су на Косово, док је са Косова у друге делове Србије пренето 16 тела и предато њиховим породицама.

PRESS CLIPPING

Субота 28.02.2009. год

ГРАДЕ ЗГРАДУ ЗА ИЗБЕГЛЕ И РАСЕЉЕНЕ

Блиц - Србија, 28.02.2009; Страна: 2

Сарадња власти Смедерева и УНХЦР-а

СМЕДЕРЕВО - Градња насеља са првих 20 станова намењених избеглим и расељеним особама почеће у марту. Станови ће бити завршени половином године, а у њих ће бити усељено 34 социјално најугроженија станара колективног центра у Радинцу.

УНХЦР, који ће финансирати две трећине радова вредних милион евра, одобрио је пројекат за изградњу станова, који је кандидован јесенас од Савета за социјалну заштиту града Смедерева.

- Уз пројекат доставили смо Високом комесаријату и наш акциони план за збрињавање избеглих и интерно расељених лица. Он се ослања на нашу стратегију социјалне заштите, где је трајно збрињавање избеглица препознато као један од приоритета за хитно решавање. Наш дугорочни план је да у наредне две године стамбено збринемо најмање 85 породица избеглих и интерно расељених - каже чланица Градског већа задужена за здравство и социјалну политику др Весна Јеремић Радојевић.

Изградња стамбеног блока планирана је у насељу Ковачићево, где град Смедерево има слободну грађевинску парцелу. УНХЦР ће финансирати материјал и радове, а обавеза локалне самоуправе биће додела плаца и увођење инфраструктуре, што чини између 30 и 35 одсто вредности посла.

КЊИЖИЦЕ ЗА РАСЕЉЕНЕ

Глас Јавности, 28.02.2009; Страна: 6

БЕОГРАД - Привремено расељена лица са подручја АП Косово и Метохија која су до сада здравствену заштиту остваривала на основу потврде о коришћењу здравствене заштите и других права из здравственог осигурања за привремено расељена лица из АП Косово и Метохија од 15. фебруара као здравствену легитимацију користе здравствене књижице.

Привремено расељеним лицима са подручја АП КиМ здравствене књижице се издају у филијалама Републичког завода за здравствено осигурање, према месту њиховог привременог боравка, а оверавају се на период од шест месеци.

ПОМОЋ ЗА РАСЕЉЕНЕ
Блиц - Србија, 28.02.2009; Страна: 5

КРУШЕВАЦ

Дански савет за избеглице започео је пројекат помоћи избеглим и расељеним лицима на територији Крушевца кроз донацију грађевинског материјала. Циљне групе су избеглице из Хрватске, БиХ и Хрватске које су започеле изградњу кућа. О висини помоћи одлучиваће социјални статус лица, број чланова породице, али и врста материјала од којег се прави кућа.

ЗВРЈЕ ПРАЗНЕ

Курир, 28.02.2009; Страна: 14

Срби се не враћају у 600 обновљених кућа на Косову и Метохији. Страхују од Албанаца, који су на новим објектима већ полупали врата и прозоре

КОСОВСКА МИТРОВИЦА - Широм Косова и Метохије изграђено је више од 600 кућа за српске повратнике, али ти домови нису усељени! Срби се не враћају због страха од албанског насиља.

Тако је већ четири године празно 35 кућа у селу Подгорце код Косовске Витине, а исто толико и у Новом Селу код Вучитрна, поред саме француске базе Кфора. Срби могу, али не желе да се поново живе ни у 45 изграђених кућа у Зочишту код Ораховца, а празно је и 135 кућа у селу Свињаре код Косовске Митровице, одакле су Срби, сви до једног, протерани током мартовског насиља 2004. године. Више од 80 кућа зврји празно у Обилићу, у Косову Пољу 30...

- Обновљене српске куће у Новом Селу мета су Албанаца, који их даноноћно пљачкају и уништавају. Изграђене су пре четири године, али ниједна српска породица није смела да се врати у село које су Албанци само недељу дана од завршетка обнове кућа, пре четири године, опљачкали, а прозоре, врата и све друго поразбијали. У просторије нових стамбених објеката убацили су камење и то је јасна порука Србима да их они овде не желе. Зачуђујуће је то да су српске куће у Новом Селу поред саме војне базе француског Кфора, али ни то нам није гаранција да можемо безбедно да се вратимо и живимо у селу - каже Драган Михајловић, који повремено обилази Ново Село код Вучитрна, где је некад живео. У овим празним српским селима неке куће су већ продате. На њима се вијоре албанске заставе.

- Срби из Обилића су протерани сви до једног у марту 2004. године. У Обилићу је више од 90 новосаграђених српских кућа, али су празне и опљачкане. Косовска полиција и Кфор као да ништа не примећују. Данас у Обилићу живи још свега 70 Срба, а до бомбардовања 1999. године било их је 10.000 - каже Милан Тодоровић, који као расељено лице живи у избегличком насељу у Звечану. Заједно са новосаграђеним кућама, Албанци су у узурпирани и српску земљу, коју обрађују без надокнаде. Такође, избегли Срби тврде да Албанци померају међе и присвајају њихову имовину.

ФЕЈТ: НАСТАВАК ПОМИРЕЊА

Дневник, 28.02.2009; Страна: 2

Специјални представник ЕУ на Косову Питер Фејт је позвао на наставак процеса помирења између албанске већине и српске мањине на Косову. „Надамо се да ће Београд имати конструктивну улогу, пре свега у помоћи Мсији Еулек“, рекао је Фејт на састанку у Бечу. **„Косово је постигло значајан напредак у спровођењу Свеобухватног предлога за решење статуса и јасну приврженост напредовању на свом путу ка евроатлантским интеграцијама. ИСГ поново потврђује своје уверење да независност Косова доприноси миру и регионалној стабилности“,** наводи се у саопштењу. Фејт је изразио наду да ће побољшање безбедносне и економске ситуације омогућити да се већи број избеглих Срба и Рома врати на Косово.

СРПСКИ ПАСОШИ КОСОВСКИМ АЛБАНЦИМА КОЧЕ „БЕЛИ ШЕНГЕН“

Дневник, 28.02.2009; Страна: 2

„ Д Н Е В Н И К ” С А З Н А Ј Е: ЕВРОПСКА КОМИСИЈА ДАЈЕ СРБИЈИ ПОЗИТИВНУ ОЦЕНУ ЗА ВИЗНУ ЛИБЕРАЛИЗАЦИЈУ У АПРИЛУ, АЛИ...

– Издавање нових српских биометријских пасоша Албанцима с Косова представља најозбиљнију политичку препреку за доношење одлуке ЕУ да стави Србију на тзв. позитивну шенгенску листу. О томе сведочи и захтев држава које су веома позитивно настројене према визној либерализацији за грађане Србије, попут Шведске, које су тражиле прецизне податке о броју биометријских пасоша издатих косовским Албанцима – пренели су „Дневнику“ извори у ЕУ који су тренутно ангажовани у процесу дијалога између Европске комисије и Србије о визној либерализацији. Издавање биометријских пасоша Албанцима с Косова за државе ЕУ које су га признале није само политички проблем, иако не треба потценити ни ту димензију, већ пре свега безбедосни и емиграциони ризик, имајући у виду, што се цитира у бриселским круговима, да Косово има изузетно младо становништво и да две трећине жели да га напусти.

– Одлука о визној либерализацији ће на крају дана бити политичког карактера и зато је врло важно да политичке препреке буду уклоњене. На тај начин би Србија олакшала посао шефовима дипломатија држава Шенгенског споразума, листом наклоњеним визној либерализацији, да убеди своје колеге, министре унутрашњих послова, углавном врло скептичне, да омогуће долазак Србије на позитивну шенгенску листу – каже за „Дневник“ експерт за визе из једне државе чланице ЕУ.

Једноставно, шефови дипломатија ЕУ посматрају визну либерализацију као политички инструмент за слање поруке српским грађанима, док министри унутрашњих послова гледају на визну либерализацију кроз призму бројки који се односи на пораст илгалаца, азиланата, кривичних дела... Иначе, како сазнаје „Дневник“, Европска комисија ће у априлу дати позитивну оцену за визну либерализацију са Србијом и Македонијом и, евентуално, Црном Гором. Затим ће та оцена бити упућена на разматрање државама чланицама ЕУ и радном телу за правосуђе и унутрашње послове Савета ЕУ. Захваљујући претходном француском председништву ЕУ, редослед потеза за визну либерализацију је у потпуности преокренут и тако је ЕК-у потребно зелено светло свих ЕУ чланица Шенгенског споразума за писање амандмана

којим би Србија доспела на позитивну шенгенску листу. Из Берлина су стигли врло охрабрујућ и сигнали да би Немачка, поготово ако Србија ефикасно спречи издавање биометријских пасоша косовским Албанцима, по завршетку избора за Бундестаг у септембру, скинула резерве према визној либерализацији са Србијом. По том сценарију, ЕК би амандман могла написати већ крајем септембра или почетком октобра, што значи да би грађани Србије коначно без виза могли да почну да путују у пролеће 2010. године.

Антрфиле:

Тражи се ефикасан начин

– У МУП-у Србије се још увек тражи ефикасан начин како да се на обострано задовољство и Београда и држава Шенгенског споразума реши питање издавања пасоша косовским Албанцима. Тренутно број издатих пасоша није алармантан – каже за „Дневник“ извор близак МУП-у Србије, наглашавајући да су у МУП-у апсолутно свесни свих негативних ефеката које издавање нових пасоша Албанцима може имати: од тога да због њих Србија може бити враћена на негативну шенгенску листу до поштовања уговора о реадмисији с ЕУ, по којем би Србија морала да прими и збрине све косовске Албанце са српским документима који илегално бораве у ЕУ или су починили кривична дела или прекршаје за која је предвиђено протеривање.